

Vụ bí ẩn Con chó tàng hình

Contents

Vụ bí ẩn Con chó tàng hình	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03 + 04	9
4. Chương 05	13
5. Chương 06	18
6. Chương 07	22
7. Chương 08	25
8. Chương 09	29
9. Chương 10	31
10. Chương 11	34
11. Chương 12	37
12. Chương 13	40
13. Chương 14	43
14. Chương 15	48
15. Chương 16	51
16. Chương 17 + 18	55
17. Chương 19 + 20 (Hết)	58

Vụ bí ẩn Con chó tàng hình

Giới thiệu

Chào các bạn ưa thích bí ẩn! Một lần nữa, tôi rất hân hạnh được giới thiệu bộ ba được biết dưới tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-con-cho-tang-hinh>

1. Chương 01

1. NGƯỜI BỊ MA ÁM

Đang là hoàng hôn - một buổi hoàng hôn tháng mười hai đột ngột lạnh lẽo - khi Hannibal Jones, Peter Crench và Bob Andy lần đầu tiên đến Paseo Place. Ba bạn đi trên con đường ngang qua công viên. Một vài bông hồng vẫn còn nở bất chấp trời lạnh. Gần công viên, có một ngôi nhà bằng đá hoa giả có treo bảng hiệu Nhà Cha Xứ St. Jude. Phía sau nhà cha xứ, ánh đèn lấp lánh sau các cửa sổ kính màu của một nhà thờ nhỏ. Ba thám tử nghe có tiếng trẻ con hát khê lời một bài thánh ca cổ xưa.

Ba bạn đi qua khỏi nhà thờ, đến một ngôi nhà căn hộ trông có vẻ biệt lập. Ở tầng ngang đường có một dãy nhà xe. Phía trên là hai tầng căn hộ. Tất cả các cửa sổ đều có rèm kéo kín, như thể người sống trong đó muốn cách ly mình với thế giới.

- Đây rồi - Hannibal Jones nói - số 402 Paseo Place, và bây giờ chính xác là năm giờ rưỡi. Ta rất đúng giờ.

Bên phải dãy nhà xe, một loạt những bậc thềm rộng rãi có lót tấm đan dẫn lên cổng. Một người đàn ông mặc áo khoác màu lông lạc đà đang bước xuống. Ông đi qua, không nhìn ba thám tử.

Hannibal bước lên các bậc thềm, Peter và Bob đứng sát phía sau. Peter đột nhiên nhảy phốc lên rồi thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

Hannibal đứng lại, thoáng nhìn thấy một bóng nhỏ đen lướt nhanh xuống cầu thang.

- Chỉ là một con mèo thôi - Bob nói.

- Mình xem bước trúng nó - Peter rùng mình và kéo áo khoác sát vào người - Một chú mèo đen!

Bob cười.

- Kia! Chẳng lẽ cậu lại tin vào điềm rủi!

Hannibal đưa tay với cái chốt trên cổng. Phía tầng sau, ở giữa sân lát đan, có một hồ bơi với bàn ghế kê xung quanh. Khi Hannibal mở cổng ra, ánh sáng tràn vào hồ bơi và các bụi cây viền quanh sân.

- Cấm người bán rong vào! - Một giọng mũi lạc điệu.

Một cánh cửa gần cổng đã mở ra. Ở ngưỡng cửa, có một phụ nữ mập béo tóc hung đỏ đang đứng nhìn ba thám tử qua cặp kính không gọng.

- Tôi không cần biết các cậu chào bán tạp chí, bán kẹo hay đang quỳ tiền giúp các chú chim hoàng yến còi cút - người phụ nữ nói - Tôi không muốn khách thuê nhà tôi bị quấy rối.

- Chị Bortz ơi!

Người phụ nữ nhìn lên. Một người đàn ông tóc bạc mảnh khảnh đang bước xuống cầu thang ở một ban-công nhìn ra sân.

- Đây là những vị khách tôi đang chờ - người đàn ông nói.

- Cháu là Hannibal Jones.

Hannibal giới thiệu ngắn gọn theo cách đặc trưng của mình. Thám tử trưởng bước ra một bên, hất cằm về hướng hai bạn.

- Peter Crench và Bob Andy. Cháu đoán bác là Fenton Prentice.

- Chính tôi đây - người đàn ông lớn tuổi nói rồi liếc nhìn người phụ nữ ở ngoài cổng - Chúng tôi không cần chị nữa, chị Bortz à.

- Tốt! - Người phụ nữ thốt lên rồi rút lui vào nhà đóng sập cửa lại.

- Mụ nhiều chuyện tò mò tọc mạch! - Fenton Prentice nói - Xin đừng chú ý đến mụ. Phần lớn những người khác sống ở trong tòa nhà này khá văn minh. Mời các cậu đi theo tôi.

Ba thám tử bước lên cầu thang theo ông Prentice. Cách đỉnh cầu thang gần một mét có một cánh cửa được ông Fenton Prentice mở ra. Ông đưa ba thám tử vào phòng. Trên bàn có một cây thông Giáng Sinh giả, trang trí những quả châu nhỏ rất đẹp.

- Mời ngồi - ông Prentice nói rồi đóng cửa lại phía sau lưng - Các cậu thật tử tế khi đến nhanh như thế - ông nói - Tôi cứ e rằng đây là tuần lễ Giáng Sinh và các cậu đã có kế hoạch khác.

- Tụi cháu có chút ít thời gian rảnh rồi - Hannibal lịch sự nói - Tụi cháu bận vài việc trước khi bắt đầu đi học lại tuần sau.

Peter nhin cười. Ba thám tử không hề có kế hoạch nào cho toàn bộ thời gian nghỉ còn lại, ngoại trừ là phải tránh thím Mathilda. Thím của Hannibal có rất nhiều kế hoạch. Tất cả kế hoạch của thím đều liên quan đến chuyện bắt ba thám tử lao động!

- Và bây giờ - Hannibal đồng dục nói tiếp - nếu bác cho tụi cháu biết lý do bác triệu tụi cháu đến đây, thì tụi cháu sẽ xác định xem có giúp được bác hay không.

- Giúp hay không? - Ông Prentice lập lại - Nhưng các cậu phải giúp tôi. Tôi cần các cậu ra tay ngay!

Giọng ông đột nhiên cao thê lên:

- Tôi không thể nào chịu đựng nổi những gì xảy ra tại đây nữa!

Ông dừng một hồi để trấn tĩnh lại, rồi tiếp tục nói:

- Các cậu chính là Ba Thám Tử Trẻ, đúng không? Đây chính là danh thiếp các cậu chứ?

Ông Fenton Prentice lấy từ trong bóp ra một danh thiếp, đưa cho ba bạn xem.

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng HANNIBAL JONES

Thám tử phó PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu BOB ANDY

Hannibal liếc nhìn tấm các rồi gật đầu thừa nhận.

- Người bạn đưa cho tôi danh thiếp này - ông Prentice nói - có nói rằng các cậu là thám tử rất quan tâm đến những chuyện... những chuyện không bình thường.

- Dạ đúng - Hannibal nói - Những dấu chấm hỏi trên danh thiếp tụi cháu, biểu tượng cho điều không biết, có thể được hiểu như là để biểu thị mối quan tâm ấy. Trong quá khứ, tụi cháu từng giải quyết thành công vài vụ bí ẩn khá kỳ quặc. Nhưng khi bác chưa cho tụi cháu biết bác đang bị điều gì quấy rối, thì tụi cháu sẽ không biết có thể giúp được bác hay không. Thật ra tụi cháu đã bắt đầu nghiên cứu sơ bộ về vụ của bác rồi. Sau khi nhận thư bác lúc sáng nay, tụi cháu đã điều tra tìm hiểu về bác.

- Cái gì? - Prentice la lên - Thật là hỗn láo!

- Nếu bác sẽ là thân chủ tụi cháu, thì bác không nghĩ tụi cháu phải biết chút ít về bác à? - Hannibal bình tĩnh hỏi.

- Tôi là một người rất kín đáo - Prentice nói - Tôi không muốn bất cứ ai soi mói lục lạo vào công việc của tôi.

- Không ai có thể hoàn toàn bảo mật hẳn - Hannibal Jones nói - và Bob đây là chuyên gia tìm kiếm hạng nhất. Bob ơi, nói cho bác Prentice xem cậu đã phát hiện được điều gì đi nhé?

Bob mỉm cười. Bob khâm phục tài làm chủ tình hình của thám tử trưởng. Bob lấy một quyển sổ tay nhỏ ra khỏi túi mở ra.

- Thừa bác Prentice, bác sinh tại Los Angeles, bây giờ bác ở tuổi thập tuần. Thân sinh của bác, là Giles Prentice, đã làm giàu bằng bất động sản. Bác đã thừa hưởng gia tài này. Bác không có gia đình. Bác là một khách lữ hành thường xuyên và hào phóng tài trợ cho các viện bảo tàng và các nghệ sĩ cá nhân. Báo chí nhắc đến bác như thánh bảo trợ nghệ thuật.

- Tôi rất hiếm khi quan tâm đến báo chí - ông Prentice nói.

- Nhưng báo chí lại quan tâm đến bác - Hannibal nhận xét - Bác có vẻ rất quan tâm đến nghệ thuật - Hannibal nói thêm rồi liếc nhìn quanh nhà.

Phòng khách thật sự như phòng trưng bày sang trọng cho việc sưu tập mỹ nghệ. Tranh vẽ treo trên tường, tượng sứ để trên những cái bàn thấp, và đây đó là những cái đèn có thể xuất xứ từ cung điện Moorish.

- Giỏi lắm - Prentice nói - Quan tâm thích thú những đồ vật đẹp không có gì là sai trái cả. Nhưng không có liên quan gì với những chuyện xảy ra tại đây.

- Chuyện gì đang xảy ra tại đây? - Hannibal hỏi.

Prentice nhìn qua vai như đang sợ có người nghe từ phòng bên cạnh. Khi nói chuyện, giọng ông gần như thì thầm.

- Tôi bị ma ám - Fenton Prentice nói.

Ba Thám Tử Trẻ nhìn ông chằm chằm.

- Các cậu không tin tôi - Prentice nói - Tôi sợ các cậu sẽ không tin, nhưng sự thật là như thế. Có kẻ vào đây khi tôi đi vắng. Tôi trở về và thấy đồ đạc không giống như lúc tôi đi. Có lần tôi thấy ngăn kéo bàn viết bị mở một phần. Có kẻ đọc trộm thư từ của tôi.

- Đây là tòa nhà căn hộ rộng lớn - Hannibal nhấn mạnh - Có người quản lý không? Người quản lý có chìa khóa cửa không?

Prentice khịt mũi.

- Mụ Bortz ghé thăm kia là người quản lý, nhưng mụ không có chìa khóa căn hộ này. Tôi đã cho lắp đặt cái khóa đặc biệt. Còn nếu cậu định hỏi về gia nhân, thì tôi không có. Và đừng giả thiết có kẻ đột nhập qua cửa sổ. Nhà tôi không có cửa sổ ra ban-công. Cửa sổ gian này nhìn ra đường và cách lề đường khoảng sáu mét. Trong phòng ngủ và phòng làm việc, các cửa sổ nhìn xuống nhà thờ và cũng cách mặt đất khoảng xa y như vậy. Không ai có thể vào đây qua cửa sổ nếu không có cái thang dài, mà như vậy chắc chắn sẽ bị để ý thấy.

- Phải có một chìa khóa thứ nhì - Peter nói - có kẻ dùng chìa khóa đó khi bác đi vắng rồi...

Fenton Prentice đưa tay lên.

- Không có. Ồ, có kẻ đến trong khi tôi đi, nhưng đó chưa phải là chuyện tệ nhất.

Một lần nữa, ông Prentice lại nhìn xung quanh như thể sợ mình không chỉ ở một mình với Hannibal, Bob và Peter.

- Có khi kẻ đó lại đến trong khi tôi đang ở đây. Tôi từng... tôi từng thấy nó. Nó đến, rồi nó đi, và không cần phải mở bất cứ cánh cửa nào.

- Trông nó như thế nào? - Hannibal hỏi.

Ông Prentice căng thẳng xoa tay.

- Đây là loại câu hỏi cảnh sát sẽ hỏi - ông nói - nhưng cảnh sát sẽ không tin câu trả lời của tôi. Vì vậy mà tôi đã gọi các cậu thay vì gọi cảnh sát. Cái tôi nhìn thấy... không hẳn là người. Mà giống cái bóng hơn. Đôi khi tôi đang đọc sách và tôi cảm nhận được nó. Tôi có cảm giác như có người ở đây. Nếu nhìn lên, tôi có thể thấy nó. Có lần, tôi nhìn thấy một người trong tiền sảnh - một người cao gầy. Tôi bắt đầu nói chuyện. Có lúc tôi đã la hét. Nó không quay lại, nhưng nó bước vào phòng làm việc. Tôi đi theo nó. Phòng làm việc trống không.

- Cháu có thể xem phòng làm việc được không? - Hannibal hỏi.

- đương nhiên.

Prentice đi qua một sảnh như hình vuông dẫn vào phòng khách. Hannibal đi qua đó theo ông vào một gian rộng và sáng có kệ sách, ghế bành bằng da và bàn viết cổ xưa rất lớn. Các cửa sổ ở đây nằm bên hông nhà. Qua rèm để mở, Hannibal nhìn thấy được nhà thờ bên cạnh. Đàn organ không còn vang lên ù ù nữa và có thể nghe được tiếng trẻ con ngoài đường; rõ ràng giờ tập hát đồng ca đã kết thúc.

- Không có cách nào đi ra khỏi gian này - Prentice nói - ngoại trừ cửa ra tiền sảnh. Đừng giả thiết một lối đi mật. Tôi sống trong căn hộ này đã nhiều năm, và tôi biết không có lối đi mật nào.

- Suốt bao lâu thì bác có cái cảm giác bác bị quấy rầy bởi... một sự hiện diện nào đó? - Hannibal hỏi.

- Vài tháng - Prentice trả lời - Tôi. .. lúc đầu thì tôi không chịu tin. Tôi cứ nghĩ mình tưởng tượng ra bởi vì tôi quá mệt mỏi. Nhưng chuyện xảy ra quá thường xuyên đến nỗi bây giờ tôi tin chắc không phải chuyện hoang tưởng.

Hannibal nhận thấy rõ ràng người đàn ông rất muốn người ta tin mình.

- Cháu nghĩ chuyện gì cũng có thể xảy ra cả - thám tử trưởng nói.

- Vậy các cậu nhận vụ của tôi chứ? - Prentice hỏi - Các cậu sẽ điều tra nhé?

- Cháu phải thảo luận với Bob và Peter - Hannibal nói - Cháu gọi điện thoại cho bác vào sáng mai được không ạ?

Prentice gật đầu rồi bước ra khỏi phòng. Hannibal lưỡng lự vì đang thắc mắc. Đột nhiên có một cái gì đó động đậy trong góc tối gần kệ sách.

Hannibal nhìn chăm chăm.

- Peter ơi! - Hannibal nói.

- Cậu gọi mình hả? - Peter trả lời.

Giọng nói to lớn quen thuộc của Peter xuất phát từ phòng khách.

- Peter ơi! - Hannibal la lên rồi quay sang bật đèn trần lên.

Một giây sau, phòng sáng trưng và Peter đứng ngay ngưỡng cửa.

- Có chuyện gì vậy? - Peter hỏi.

- Cậu cậu đang ở trong phòng khách khi mình gọi - Hannibal nói.

- Phải. Sao vậy? Mặt cậu như vừa mới nhìn thấy ma.

- Mình tưởng mình vừa mới nhìn thấy cậu - Hannibal nói - Trong góc kia. Mình tưởng cậu đang đứng đó.

Hannibal rùng mình và cổ hoàn hồn.

- Chắc là cái bóng thôi - Hannibal nói.

Hannibal đi ngang qua Peter, vào phòng khách.

- Tụi cháu sẽ liên lạc với bác sáng mai - Thám tử trưởng hứa với ông Prentice.

- Tốt lắm.

Người đàn ông tin mình bị ma ám tiến hành mở khóa cửa, rồi đứng sang một bên để cho ba thám tử đi ra. Rồi mọi người nghe thấy một âm thanh, giống như tiếng súng bắn.

Peter gần như nhảy ra khỏi cửa và nhìn xuống. Sân phía dưới vắng vẻ, nhưng phía sau nhà có người đang la hét. Peter thấy một người đàn ông mặc áo gió màu sậm, đội mũ trùm trượt tuyết màu đen phủ kín đầu chạy qua hồ bơi rồi ra ngoài đường bằng cổng trước.

Peter lao xuống cầu thang và khi đến gần dưới cùng thì người cảnh sát xuất hiện ở cuối sân.

- Đứng yên, ông bạn! - Một người cảnh sát hét lên - Đứng yên tại chỗ, nếu không tôi bắn!
Peter thấy cả hai đều đã rút súng, cậu đứng sững tại chỗ khi vẫn còn trên bậc thềm, rồi đưa hai tay lên trời!

2. Chương 02

2. TÌM KIẾM TRONG ĐÊM KHUYA

- Anh Mike ơi - người cảnh sát trẻ nhất nói - tôi nghĩ không phải tên ta đang tìm.
- Áo gió màu sẫm, quần sáng - người cảnh sát kia nói - có thể hấn vứt cái mũ trượt tuyết đầu đó.
- Người đàn ông đội mũ trùm trượt tuyết chạy qua đây và ra ngoài qua cổng trước rồi - Peter nhanh miệng nói - em đã nhìn thấy hắn.

Hannibal và Bob đang đi xuống cầu thang cùng ông Prentice.

- Anh bạn trẻ này ở với tôi suốt nửa tiếng vừa rồi - Prentice nói với hai người cảnh sát.

Tiếng còi hụ vang lên khi các xe tuần tra đổ về khu vực

- Đi - người cảnh sát trẻ nói - ta đang phí thời gian mà thôi.

Hai người cảnh sát vội vàng bước ra cổng trước, đúng lúc cửa căn hộ bà Bortz mở ra.

- Ông Prentice ơi, mấy cậu bé kia lại làm bậy gì nữa vậy? - bà Bortz hỏi.

Ở phía sân bên phải, một cánh cửa bật mở và một chàng thanh niên loạng choạng bước ra, dụi mắt như vừa mới tỉnh dậy. Hannibal thoáng nhìn và giật mình.

- Sao vậy? - Bob hỏi khẽ.

- Không có gì - Hannibal nói - mình sẽ kể sau.

- Ông Prentice ơi, ông không trả lời tôi - Bà Bortz lớn tiếng - Mấy cậu bé kia lại làm bậy gì nữa vậy?

- Không phải việc của chị - Prentice nói - Cảnh sát đang tìm một người nào đó, chắc chắn là một tên bất lương, chạy từ lối đi phía sau rồi ra bằng cổng trước.

- Một tên trộm - chàng thanh niên đến từ căn hộ ngay phía sau hồ bơi nói.

Chàng thanh niên này đang mặc áo thun dài tay màu sẫm và quần vàng sáng, chân không xỏ đôi dép lê. Hannibal, vốn rất tự hào về khả năng để ý đến các chi tiết nhỏ, thấy rằng mái tóc thẳng màu sẫm của anh chàng đã không được gội từ lâu. Anh chàng cao hơn Peter một tí và rất gầy.

- Sonny Elmquist, cậu thật là thông minh! - Bà Bortz nói - Làm thế nào cậu biết được rằng cảnh sát đang truy đuổi một tên trộm?

Chàng thanh niên tên Sonny Elmquist căng thẳng nuốt nước bọt, trái cổ chạy lên chạy xuống phía trên cổ áo thun dài tay.

- Chứ có thể là gì khác nào? - Sonny nói.

- Tản ra! - Có người ngoài đường hét lên - Lục soát các lối đi, và cả nhà thờ nữa!

Ba Thám Tử Trẻ và Fenton Prentice bước ra ngoài đường, rồi đứng trên các bậc thềm trên cao. Có bốn chiếc xe tuần tra ngoài đường. Đèn chớp quét qua lại, trong khi cảnh sát lục soát mọi bụi cây và nhìn vào mọi lối đi để truy tìm kẻ trùm mũ trượt tuyết đen. Tiếng trực thăng vang lên phía trên, đèn chiếu dò tìm các lối đi.

- Nó không thể đi xa lắm! - Một cảnh sát đang tìm la lên - Nó còn ở đâu đây thôi.

Một người đàn ông

ng mập lùn tóc bạc đang đứng ở khúc quẹo nói chuyện hăng say với một trung úy cảnh sát. Khi ba thám tử nhìn, ông quay lại rồi hấp tấp đi đến bậc thềm dẫn lên tòa nhà căn hộ.

- Anh Fenton ơi! - ông gọi - Anh Fenton Prentice ơi!

Ông Prentice bước xuống các bậc thềm, người đàn ông cầm cánh tay ông rồi nói cái gì đó, Prentice chăm chú lắng nghe. Đường như ông Prentice đã quên mất rằng ba thám tử đang có mặt ở đó.

Peter hắc cùi chỗ Hannibal.

- Bọn mình hãy đến nhà thờ xem họ đang làm gì đi - Peter gợi ý.

Cửa nhà thờ vẫn mở. Một số người, kể cả bà Bortz và Sonny Elmquist, đang tụ họp trên lễ đường để nhìn vào bên trong nhà. Hai cảnh sát tuần tra đang tìm kiếm bên trong, cúi xuống nhìn dưới các băng ghế nhà thờ.

Hannibal thản nhiên đi qua đám đông và bước hai bậc thềm vào nhà thờ. Cậu nhìn thấy đèn cầy lấp lánh trên giá cắm trước bàn thờ - những ánh đèn canh thức màu đỏ, xanh dương và xanh lục. Hannibal còn thấy một trung sĩ cảnh sát đứng đối diện một người đàn ông mặt đỏ, to khỏe, tay cầm một xấp những quyển sách mỏng.

- Tôi nói rồi, không có ai vào đây - người đàn ông to khỏe nói - Tôi ở đây suốt ngày. Nếu có ai vào, tôi đã thấy.

- đương nhiên, đương nhiên - trung sĩ nói - Bây giờ nếu không phiền anh thì mời anh đi cho. Chúng tôi phải tìm kiếm trong đây.

Trung sĩ nhìn thấy Hannibal.

- Cậu bé kia cũng vậy - trung sĩ nói - Ra ngoài!

Hannibal rút lui cùng người đàn ông đang bực mình tay vẫn cầm chặt những quyển sách mỏng. Bên ngoài, một người đàn ông mảnh khảnh, khá trẻ, mặc đồ đen với cái cổ tròn trắng - rõ ràng là một linh mục - đã gia nhập nhóm người xem. Có cả một người phụ nữ thấp, tóc bạc xám búi lên sau ót.

- Cha McGovern ơi! - Người đàn ông cầm mấy quyển sách nhỏ la lên - Cha hãy nói họ đi. Con ở trong nhà thờ suốt. Nếu có ai vào đây thì con đã thấy rồi.

- Earl à! - Vị linh mục nói - Họ phải xem xét thôi, con biết mà.

- Sao ạ? - Earl kê bàn tay vào tai.

- Họ phải xem - linh mục lặp lại to hơn - Lúc này con ở đâu?

- Ở trong đài đồng ca thu gom các quyển thánh ca, như mọi ngày - Earl nói.

- Ôi! - người phụ nữ tóc bạc cười lên - Một đàn voi đi ngang qua đây cậu cũng chẳng nghe thấy. Cậu điếc đặc như thế, và càng ngày càng điếc nặng thêm.

Có người trong đám đông cười.

- Kìa, chi O'Reilly à - linh mục trách mắng nhẹ nhàng - Bình tĩnh lại đi chứ. Ta sẽ về nhà cha xứ, rồi chị sẽ pha cho chúng tôi một tách trà ngon. Khi cảnh sát làm xong nhiệm vụ, Earl có thể trở vào khóa cửa. Đây không phải việc của chị mà.

Đám đông chế ra làm đôi, nhường đường cho Earl, linh mục và người phụ nữ. Khi cả ba đã biến vào ngôi nhà đá hoa giả bên cạnh, một kẻ hiếu kỳ mỉm cười với ba thám tử.

- Các cậu sống gần đây à? - Người đàn ông hỏi thật to để át tiếng trực thăng.

- Dạ không - Bob trả lời.

- Không bao giờ yên ổn được - người đàn ông hất cằm về hướng nhà cha xứ - Earl là bảo vệ, và cậu ấy nghĩ cậu ấy điều hành giáo xứ. Bà O'Reilly là quản gia của nhà cha xứ và bà ấy cũng nghĩ bà ấy điều hành giáo xứ. Cha McGovern thì luôn tắt bật để ngăn không cho hai người này đưa cha thẳng xuống lỗ.

Trung sĩ và cảnh sát tuần tra bước ra khỏi nhà thờ. Trung sĩ nhìn khắp đám đông.

- Thôi được! - Trung sĩ kêu lên - Người phụ trách chỗ này đâu?

- Đang uống tách trà trong nhà Cha xứ - người đàn ông đã nói chuyện với Ba Thám Tử Trẻ tự nguyện trả lời - để tôi đi gọi cậu ấy.

Trung úy cảnh sát đã nói chuyện với người bạn của ông Prentice bước đến từ con đường.

- Không có gì trong nhà thờ - trung sĩ báo cáo.

Trung úy thở dài.

- Không tài nào hiểu nổi làm thế nào nó chạy khỏi khu vực này nhanh như thế. Trực thăng thường phát hiện được bọn chúng, trừ phi bọn chúng có chỗ chui xuống lòng đất. Thôi được. Ta không chịu bó tay tối nay.

Earl đi ra khỏi nhà cha xứ, bước vào nhà thờ, đóng sập cửa lại phía sau lưng.

Hannibal, Bob và Peter trở về tòa nhà căn hộ. Fenton Prentice vẫn còn đang nói chuyện với người đàn ông tóc bạc.

- Bác Prentice ơi - Hannibal nói - cháu xin lỗi phải ngắt lời bác, nhưng...

- Không sao - ông Prentice nói trông có vẻ rất mệt mỏi - tôi vừa mới được biết qua anh Charles - tức ông Niedland đây tại sao lại có chuyện náo động này.

- Nhà của em trai tôi cũng vừa mới bị trộm đột nhập vào - ông bạn của Prentice nói - Em tôi có một ngôi nhà ở Lucan Court. Con đường kế bên đây thôi.

- Tôi rất thông cảm - ông Prentice nói - Chắc là anh rất đau buồn.

- Anh cũng thế thôi - Charles Niedland nói - Anh đừng lo nghĩ nhiều quá, anh Fenton à, anh hãy cố gắng nghỉ ngơi. Tôi sẽ nói chuyện với anh sáng mai.

Charles Niedland băng qua sân rồi bước ra bằng lối đi phía sau. Hannibal đoán rằng lối đi này dẫn đến con đường vào các tòa nhà phía sau Paseo Place. Fenton Prentice ngồi xuống các bậc thềm, dáng điệu mệt mỏi.

- Thật là phạm thượng! - ông Prentice thốt lên.

- Vụ trộm à? - Bob hỏi.

- Edward Niedland là bạn tôi - Prentice giải thích - vừa là bạn, vừa là người được tôi bảo trợ, và là một nghệ nhân rất tài giỏi. Cậu ấy qua đời cách đây hai tuần, bị bệnh viêm phổi.

Ba Thám Tử Trẻ im lặng.

- Một mất mát to lớn - Fenton Prentice nói - Rất khó chấp nhận đối với tôi, và cũng rất khó đối với người anh trai, anh Charles. Còn bây giờ trộm lại bẻ khóa vào nhà cậu ấy nữa chứ!

- Có lấy đi gì không ạ? - Bob hỏi.

- Anh Charles vẫn chưa biết. Anh ấy sẽ kiểm tra nhà ngay bây giờ, cùng với cảnh sát.

Có tiếng chân bước trên lề đường phía sau lưng ba thám tử. Bob và Peter quay lại. Một người đàn ông to lớn về mặt cổ mở, mặc áo thun dài tay màu kem đang vô tư bước nhanh đến các bậc thềm lát đá. Khi thấy Prentice ngồi đó, cùng Hannibal, Bob và Peter, người đàn ông đứng lại nhìn.

- Có chuyện gì vậy? - ông hỏi.

- Có một vụ trộm trong khu phố này, anh Murphy à - Prentice nói - Cảnh sát đang truy tìm.

-Ồ - người đàn ông mới đến kêu - Tôi tưởng có nhiều xe tuần tra quanh đây. Thế có bắt được hán không?

- Rất tiếc là cảnh sát không bắt được.

- Tệ quá - Murphy nói.

Murphy đi vòng quanh Prentice, rồi bước lên. Một giây sau, ba thám tử nghe tiếng cửa căn hộ ngay sân mở rồi đóng.

- Thôi, tôi lên nghỉ đây - ông Prentice nói rồi mệt mỏi đứng dậy - Ngày mai các cậu nhớ trả lời nhé. Tôi không thể chịu nổi nữa rồi. Đầu tiên là con ma xâm nhập, rồi cái chết của Edward, và bây giờ là vụ trộm - quá sức chịu đựng của một con người!

3. Chương 03 + 04

3. THUỐC BÔI THẦN TIÊN

Sáng tinh mơ hôm sau, Bob Andy và Peter Crench gặp nhau trước Thiên Đường Đồ Cổ của ông bà Jones.

Peter ngáp.

- Đôi khi mình ước gì mình chưa bao giờ gặp và quen Hannibal Jones - Peter tuyên bố - Thật trớ trêu, dám gọi điện thoại lúc sáu giờ sáng!

- Có ai nói là Babal biết điều bao giờ đâu! - Bob nhận xét - nhưng nếu Babal gọi sớm như thế, thì chắc chắn là quan trọng. Đi nào.

Peter đi theo Bob vào đường hầm, kéo tấm lưới sắt trở về chỗ cũ phía sau lưng, rồi bò khoảng mười bốn mét. Ống nước cũ đâm thẳng vào một cánh cửa sập nằm dưới sàn Bộ tham mưu.

- Làm gì mà lâu dữ vậy? - Hannibal Jones hỏi khi Bob đẩy cửa sập lên.

Cậu mập đang ở trong phòng thí nghiệm nhỏ xíu mà ba thám tử đã trang bị.

Bob không trả lời, nhưng Peter cầu nhàu khi leo vào xe lán.

- Mình sẽ vui hơn nếu kịp được đánh răng và mặc thêm quần áo trước khi đến đây - Peter nói - Có cái gì quan trọng đến nỗi bọn mình phải dậy trước rạng sáng, và cậu có gì trong cái hũ kia?

Hannibal nghiêng cái hũ gốm trong tay để Bob và Peter có thể thấy ít tinh thể trắng mịn.

- Bột thần tiên - Hannibal nói.

Peter ngồi sụp xuống ghế, tựa vào một tủ hồ sơ.

- Mình rất ghét khi cậu ra vẻ bí hiểm như thế - Peter nói - và mình đặc biệt ghét điều này vào sáng sớm.

Hannibal lấy một bình nước từ kệ trên bàn thí nghiệm, nhỏ vài giọt vào các tinh thể trắng, rồi dùng muỗng nhựa khuấy.

- Những tinh thể này là một hợp chất kim loại - thám tử trưởng nói - mình được đọc về chất này trong một quyển sách cũ về tội phạm học. Chất này tan trong nước.

- Cậu định cho bọn mình nghe một bài giảng về hoá học à? - Bob thở dài.

- Cũng có thể.

Hannibal mở một ngăn kéo, lấy một ống thuốc bôi đặc trắng. Hannibal nặn một lượng to vào dung dịch trong hũ rồi trộn tất cả từ từ và kỹ lưỡng.

- Mình giữ thuốc bôi này cho những trường hợp khẩn cấp - Hannibal tự hào nói - Nó chỉ hấp thụ nước - chứ không hấp thụ gì khác.

Hannibal vui mừng nhìn chất bột dạng kem trong hũ.

- Chắc là được rồi - Hannibal vừa tuyên bố vừa vặn nắp lại - Bây giờ ta có một thuốc bôi thần tiên.

- Thì sao? - Peter hỏi.

- Ta thoa lớp chất này lên một cái gì đó... chẳng hạn như các ngăn kéo bàn viết của ông Prentice. Thuốc bôi vẫn trắng sạch. Nhưng giả sử có kẻ đến chạm vào các ngăn kéo, trong vòng nửa tiếng đồng hồ, ngón tay của kẻ đó sẽ bị điểm những chấm đen, những chấm đen không thể tẩy rửa đi được!

- À há! - Bob kêu - Vậy cậu muốn bọn mình nhận vụ án?

- Bác Prentice gọi điện thoại inh tởm hôm qua - Hannibal nói - Bác ấy nói không ngủ được. Nhiều lần tối qua, bác chắc chắn có một hình bóng hiện diện trong căn hộ bác. Bác rất buồn chán và sợ hãi.

- Trời đất, Babal ơi, bác ấy là một người gần dở thôi - Peter kêu - Thế bọn mình làm gì được cho bác ấy nào?

- Đúng, có thể bác ấy gần dở - Hannibal thừa nhận - mình đoán bác ấy thường ở có một mình, và những ai cô đơn thường hay tưởng tượng đủ thứ chuyện. Vì vậy mình mình do dự không muốn nhận vụ đó. Nhưng như vậy có thể bắt công đối với bác, nếu ta không chịu điều tra. Bác đúng khi nói không thể đặt vấn đề đó ra với cảnh sát. Thậm chí bác cũng không thể giao vụ ấy ột hãng thám tử tư bình thường nữa. Nếu bác chỉ tưởng tượng mọi thứ, thì khi đó ta không thể làm gì được giúp bác. Nhưng nếu có một con người cụ thể ở đằng sau chuyện này, thì ta có thể nhận dạng ra kẻ ấy. Và mình tin chắc bác Prentice sẽ trút đi gánh nặng.

Hannibal nhìn Bob và Peter.

- Mình gọi điện thoại cho bác Prentice và báo ta đến nhé?

Bob mỉm cười.

- Cậu đã trả lời câu hỏi này trước khi gọi cho bọn mình rồi - Bob nói.

- Tốt - Hannibal nói - Chuyến xe buýt đầu tiên từ Rocky đi Los Angeles lăn bánh lúc bảy giờ. Mình đã để lại giấy nhắn với thím Mathilda rằng ta sẽ không có ở đây sáng nay.

Peter đưa máy điện thoại bộ tham mưu cho Hannibal.

- Vậy cậu hãy gọi ông Prentice rồi bọn mình đi thôi - Peter nói - Mình không muốn có mặt ở đây lúc thím Mathilda của cậu phát hiện ra giấy nhắn. Cậu đã nghe thím nói hôm qua rồi. Thím có rất nhiều kế hoạch cho cậu - mà không có kế hoạch nào là đi bôi một thứ thuốc thần tiên trong căn hộ của một người nào đó cả!

4. CON CHÓ MA QUỶ

Đã gần tám giờ lúc Ba Thám Tử Trẻ bước xuống xe buýt Wilshire và đi đến Paseo Place. Cha xứ nhà thờ St. Jude, đang đứng trước nhà, lục lạo trong túi áo khi ba thám tử bước đến. Ông vui vẻ gật đầu chào và chúc một buổi sáng tốt lành.

Hannibal, Bon và Peter không gặp bà Bortz khó chịu khi bước vào tòa nhà ông Prentice ở, nhưng ba bạn không thấy ông ở nhà. Thay vì đó, ba thám tử tìm thấy tờ giấy nhắn nhét dưới cửa nhà ông.

“Ba bạn trẻ của tôi”, giấy nhắn viết, “tôi ở số 329 Lucan Court. Nhà ngay phía sau lưng tòa nhà này. Bắn qua lối đi, vòng ra cửa trước. Tôi sẽ chờ các cậu.”

Hannibal nhét giấy vào túi.

- Là căn nhà bị trộm vào - Hannibal nói.

Ba Thám Tử Trẻ nhìn xuống ban- công và thấy bà Bortz đã ra khỏi nhà. Bà mặc áo đầm, mái tóc đỏ hung rối bù.

- Ông Prentice không có ở nhà à? - Bà hỏi.

- Đường như không - Hannibal nói.

- Không hiểu ông ta có thể đi đâu vào giờ này nhỉ? - Bà nói.

Ba thám tử không trả lời bà. Ba bạn đi xuống cầu thang, băng qua sân, ra ngoài bằng lối sau tòa nhà - một lối nhỏ đi ngang qua chỗ giặt ủi, nhà kho và có vài bậc thềm dẫn lên lối đi. Ba thám tử nhìn thấy thùng rác, nhà xe và lưng các tòa nhà của đường bên kia.

Đúng như Fenton Prentice đã nói, số 329 Lucan Court nằm ngay phía sau lưng căn hộ của ông. Đó là một dinh thự vuông vức, một tầng. Khi Peter bấm chuông, thì người ra mở cửa là Charles Niedland, người đàn ông tóc bạc đứng nói chuyện với Fenton Prentice tối hôm qua. Trông ông có vẻ nhớn nhác.

- Mời vào.

Ông bước lui, mở rộng cánh cửa.

Ba Thám Tử Trẻ bước vào một nơi nửa nhà nửa căn hộ đơn. Cửa sổ mái được khoét ngay giữa trần phòng khách. Phòng không có thảm và rất ít đồ gỗ. Có nhiều bàn vẽ và một giá vẽ. Hình chụp và phác hoạ được ghim khắp nơi trên tường, sách được xếp thành chồng khắp mọi nơi. Có cả một máy truyền hình nhỏ, một dàn âm thanh stereo tinh vi và một bộ đĩa đồ sộ.

Fenton Prentice ngồi trên giường, hai tay ôm cằm. Trông ông mệt mỏi nhưng bình tĩnh.

- Chào các cậu - ông nói - Có thể các cậu sẽ muốn giải thêm một vụ bí ẩn nữa. Hoá ra, chính tôi là người bị mất trộm tối hôm qua.

- Kìa, anh Fenton - Charles Niedland nói - tôi tin chắc chỉ là một vụ trộm ngẫu nhiên thôi. Cảnh sát đã làm cho tên trộm hoảng sợ trước khi hắn kịp lấy thêm gì khác ngoài con chó Carpates.

Charles Niedland quay sang ba thám tử.

- Anh Fenton có nói tôi rằng các cậu có tài điều tra. Tôi nghĩ trong trường hợp này không có gì bất bình thường để điều tra. Tên trộm vào bằng cửa sổ nhà bếp. Hắn dùng dao cắt kiếng đục một lỗ, với tới mở cái chốt ra. Rất bình thường.

- Nhưng hắn chỉ lấy mỗi con chó Carpates - Prentice nhấn mạnh.

- Cảnh sát không cho rằng như vậy là bất bình thường - Charles Niedland nói - Cảnh sát nói máy truyền hình không đáng một xu, màn hình chỉ có chín inch. Còn dàn stereo thì mang số bảo hiểm xã hội của em trai tôi ở dưới đế đĩa và trên hai cái loa. Sẽ rất khó bán lại. Ngoài ra ở đây không còn gì đáng giá nữa. Em trai tôi sống rất giản dị.

- Một nghệ nhân vĩ đại - ông Prentice nói - Cậu ấy sống vì nghệ thuật.

- Con chó Carpates là gì ạ? - Peter hỏi.

Charles Niedland mỉm cười.

- Một con chó. Một chú chó có lẽ chưa hề tồn tại thật, ngoại trừ trong đầu óc vài người mê tín dị đoan. Em trai tôi rất lãng mạn, cậu ấy thích các chủ đề lãng mạn trong công việc nghệ thuật. Có một truyền thuyết kể rằng cách đây hai thế kỷ, một ngôi làng trên vùng núi Carpates (dãy núi ở Trung Âu, trải dài hình bán cung trên các quốc gia Tiệp Khắc, Ba Lan, Ukraina và đặc biệt là Rumani, đỉnh cao nhất là 2655m) bị một con chó ma quỷ ám. Tôi biết rằng dân làng vùng núi Carpates có tiếng là rất mê tín.

Hannibal gật đầu ra vẻ hiểu biết.

- Vùng ấy còn được biết với tên Transylvania. Quỷ hút máu Dracula được cho là sống tại vùng đó.

- Đúng - Charles Niedland nói - nhưng con chó ma quỷ không phải là quỷ hút máu, mà cũng không phải ma sói. Dân làng tin rằng con chó là hồn ma của một ông quý tộc - một người say mê săn bắn và đã nuôi một đàn chó săn hung dữ. Nghe nói đàn chó có lai sói. Ông quý tộc muốn đàn chó phải thật nhạy bén khi săn, nên ông để chúng ốm đói. Theo truyền thuyết cũ, vào một đêm có một con chó xổng chuồng đã cắn chết một đứa bé.

- Ghê quá! - Bob thốt lên.

- Đúng. Một tấn bi kịch, nếu thật có chuyện ấy xảy ra. Cha của đứa bé yêu cầu phải giết hết đàn chó. Ông quý tộc không chịu, và người ta kể rằng ông ấy đã quẳng vài đồng tiền cho người dân làng này để đền bù cho đứa trẻ đã chết. Dĩ nhiên là người cha giận điên lên, và trong cơn tức, người này đã lượm một cục đá, ném mạnh vào ông quý tộc. Cục đá làm ông này chết, nhưng không chết ngay. Trước khi chết, nhà quý tộc

xấu xa đã nguyên rửa cả làng và tất cả những ai sống trong làng. Ông ấy nguyện sẽ trở về làm ma ám nơi đó.

- Cháu đoán ông ấy biến thành một con chó? - Peter nói.

- Một con chó đàn khổng lồ - Charles Niedland nói - một con chó săn ốm đói, có thể có lai sói. Toàn bộ đàn chó săn của ông quý tộc bị hủy diệt, nhưng vào những đêm tối tăm, một sinh thể hốc hác trơ xương sườn chạy lang thang ngoài đường, kêu rên la hét. Dân chúng khiếp sợ. Có vài người để thức ăn ở ngoài cho con thú, nhưng nó không chịu ăn. Nếu con chó ma quỷ từng là ông quý tộc, thì lời nguyện rửa đã thành sự thật. Ông ấy đã quay về ám ngôi làng. Tuy nhiên, có một sự công bằng kinh tởm trong chuyện này, bởi vì ông ấy luôn ốm đói, y như đàn chó của ông từng bị ốm đói. Đến một lúc nào đó, dân làng không chịu nổi bỏ đi chỗ khác ở. Nếu con chó vẫn còn lang thang chỗ đó thì nó làm ma ám một nơi hoang tàn bỏ hoang.

- Em trai của bác vẽ tranh con chó à? - Hannibal hỏi.

- Em trai tôi không phải họa sĩ - Charles Niedland giải thích - Cậu ấy là một nhà điêu khắc nhưng cậu ấy có phác họa khi nghiên cứu thiết kế. Cậu ấy làm việc với thủy tinh và pha lê - đôi khi pha lê kết hợp với kim loại.

- Con chó Carpates là tác phẩm tuyệt đẹp - Fenton Prentice nói - Edward Niedland thực hiện tuyệt tác ấy đặc biệt cho tôi. Hoàn thành cách đây một tháng nhưng chưa giao. Edward Niedland có cuộc triển lãm về những tác phẩm mới nhất của mình tại Hành lang Maller, và cậu ấy muốn đưa vào đó con chó Carpates. Dĩ nhiên là tôi vui lòng để cậu ấy trưng bày. Vậy mà bây giờ mất hết rồi!

- Vậy là một bức tượng chó bằng thủy tinh - Bob khẳng định.

- Pha lê - ông Prentice chỉnh - pha lê và vàng.

- Pha lê là một loại thủy tinh - Charles Niedland nói rõ - nhưng một loại rất đặc biệt. Làm bằng thứ silic hảo hạng nhất, với hàm lượng oxyt chì rất cao, do đó nặng hơn và sáng hơn thủy tinh bình thường nhiều. Em trai tôi làm việc với thủy tinh - và pha lê - nóng đến nỗi gần như là chất lỏng. Cậu ấy tạo hình bằng công cụ, rồi nung nóng trở lại khi đã nguội, rồi tạo hình thêm nữa, nung nóng, tạo hình, cứ như thế cho đến khi có được hình thù như ý. Rồi cậu ấy sẽ hoàn chỉnh, chà và mài bằng axit. Khi xong rồi, con chó Carpates là một bức điêu khắc tuyệt vời. Mắt con chó được viền vàng, và có bột vàng sùi ra ở mép. Trong truyền thuyết, người ta nói mắt con chó sáng chói lên.

- Có thể bác sẽ lấy lại được - Bob hy vọng nói - Một vật như thế sẽ rất khó bán.

- Sẽ bán được cho ai không có lương tâm và hiểu biết về công trình của Edward Niedland - Fenton Prentice nói - Cậu ấy còn trẻ quá... rất tài. Có người sẽ vui vẻ giao du với bọn trộm cướp để sở hữu được một tác phẩm của cậu ấy.

Hannibal nhìn khắp căn nhà giản dị.

- Chú ấy làm việc ở đây à? - Thám tử trưởng hỏi - Chú ấy phải cần một cái lò để làm việc với thủy tinh nóng chảy chứ?

- Em trai tôi có xưởng ở khu đông Los Angeles - Charles Niedland nói - Cậu ấy làm việc ở tại đó.

- Ở đây không có bức điêu khắc nào khác à? - Hannibal hỏi - Em của bác không giữ cái nào cho chính mình sao? Hay còn để ở xưởng?

- Edward có một bộ sưu tập nhỏ, tác phẩm của chính mình và của các nghệ nhân khác, giữ tại nhà ở đây. Tôi cho dọn mọi thứ đến một nơi an toàn hơn khi cậu ấy mất. Hoàn toàn do tình cờ mà con chó Carpates có ở đây khi tên trộm đột nhập vào.

Fenton Prentice thở dài.

- Triển lãm ở hành lang nghệ thuật của em tôi kết thúc cách đây vài ngày. Cậu ấy cũng đã mượn vài món của những chủ nhân khác, và tôi đã mang trả lại. Cuối giờ chiều hôm qua, tôi ghé qua đây, định giao con chó Carpates cho anh Fenton và soạn vài quyển sách của em tôi. Tôi đến đúng lúc anh Fenton đang chờ các cậu - anh ấy đã nói với tôi trước về các cậu trong ngày, khi tôi gọi để sắp xếp hẹn. Nên tôi để con chó

Carpates lại, đi ra ngoài ăn một tí. Khi trở về, tôi nhìn qua cửa sổ thấy có kẻ lạ đang ở trong nhà. Tôi gọi cảnh sát ngay bằng điện thoại của hàng xóm.

- Anh Charles à, anh thật là bất cẩn - ông Prentice nói giọng hơi cay đắng.

- Kìa anh Fenton ơi, đừng cãi nhau nữa chứ - Charles Niedland trả lời - cứ cho là xui xẻo.

- Có ai biết rằng con chó sẽ được giao hôm qua không? - Hannibal hỏi.

Cả hai người đàn ông lắc đầu.

- Con chó Carpates có được bảo hiểm không? - Bob hỏi.

- Có, nhưng ích lợi gì khi nó không còn nữa? - Prentice đáp - Cũng... cũng y như bị mất bức Mona Lisa vậy! Người ta không thể nào được đền bù một vật như thế.

- Chắc là cảnh sát đã tìm thử dấu vân tay và các thứ khác? - Hannibal nói.

- Cảnh sát ở đây đến nửa đêm rắc bột dấu vân tay khắp mọi nơi - Charles Niedland trả lời - Đường như không tìm thấy gì cụ thể cả. Hiện cảnh sát đang kiểm tra hồ sơ về các tội phạm đã biết xem có tên nào chuyên trộm đồ mỹ nghệ hay không.

- Chắc chắn cảnh sát sẽ rà rất kỹ - Hannibal nói - cháu không nghĩ tụi cháu có thể làm gì hơn.

Ông Prentice gật đầu, chào Charles Niedland, rồi dẫn ba thám tử trở về lối đi sau nhà, vào sân tòa nhà ông ở. Bà Bortz có mặt ở đó, đang lật lá khô trên cây. Ông Prentice làm như không thấy bà và đi lên lầu, cùng ba thám tử theo sau.

Khi đã vào căn hộ ông Prentice, Hannibal lấy hũ thuốc bôi ra và trình bày kế hoạch.

- Ngăn kéo bàn viết của bác có tay cầm bằng sứ - thám tử trưởng nói với ông Prentice - rất thích hợp ục đích này. Hoá chất này phản ứng với kim loại và có thể làm hỏng đồng hoặc thau nhưng không phung hại gì men sứ. Ta sẽ bôi tay cầm với thuốc này, rồi đi ra khỏi nhà. Nếu có ai đến trong khi bác đi vắng và mở tủ kéo, bàn viết thì kẻ đó sẽ bị dính những vết đen trên tay.

- Kẻ đột nhập có vẻ có khả năng đi lại cho dù có tôi hay không có tôi - Prentice nói - Ngoài ra, dường như nó còn không biết đến tường và cửa. Thì tại sao nó sẽ bận tâm đến ngăn kéo?

- Bác Prentice ơi, ít nhất ta cũng có thể thử xem sao - Hannibal nói - Bác nói tụi cháu rằng có lần bác về nhà và phát hiện ngăn kéo bác bị lục soát.

- Được rồi - Prentice nói - tôi muốn thử bất cứ thứ gì. Ta hãy bôi thuốc trên các ngăn kéo rồi ra ngoài kiểm gì ăn.

- Tuyệt quá! - Peter reo lên - Cháu đang đói bụng gần chết!

Hannibal bôi thứ thuốc thần tiên của mình lên các tay cầm bàn viết của ông Prentice. Sau đó Hannibal, Bob và Peter ra ngoài cùng ông Prentice, bước từ từ xuống cầu thang, nói chuyện lớn tiếng về địa điểm sẽ ăn. Sân vắng vẻ nhưng ngoài cổng mọi người gặp bà Bortz và chàng thanh niên gầy tên Sonny Elmquist. Cả hai đang nhìn về hướng nhà thờ.

Có một chiếc xe cứu thương đang đậu ngay cổng nhà thờ.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Peter hỏi.

- Người bảo vệ nhà thờ - Elmquist nói - Anh ta bị thương! Cha xứ mới tìm thấy anh ta trên đài đồng ca!

4. Chương 05

5. VẾT NHỜ TỘI LỖI

Ba Thám Tử Trẻ và ông Prentice chạy nhanh sang nhà thờ. Hai người đàn ông mặc áo trắng mang băng ca vừa mới bước ra. Earl, người bảo vệ, nằm trên đó, có tấm chăn che phủ đến tận cằm.

Cha McGovern bước ra cùng bà O'Reilly to miệng.

- Cậu ấy chết rồi! - Người đàn bà rên rỉ - Bị giết! Bị ám sát! Chết mất rồi!

- Chị O'Reilly à, cậu ấy chưa chết mà, đợi ơn Chúa!

Mặt ông linh mục tái xanh. Tay ông run run khi khóa cửa nhà thờ.

- Lẽ ra tôi phải trở lại với cậu ấy tối hôm qua và giúp cậu ấy đóng cửa nhà thờ. Đây không phải lần đầu tiên cậu ấy té ngã, nhưng lại để cậu ấy nằm trong đài đồng ca suốt cả đêm là không được!

Vị linh mục bước xuống bậc thềm.

- Lỗi tại tôi vì đã để cậu ấy tự làm - ông nói - Cậu ấy tắt hết phần lớn đèn và cứ mò mẫm trong bóng tối. Cậu ấy nghĩ mình tiết kiệm tiền giúp giáo xứ.

- Cậu ấy chẳng tiết kiệm được gì khi làm chuyện điên rồ như thế - bà O'Reilly nói - Ai sẽ làm phần việc của cậu ấy khi cậu ấy phí thời gian nằm bệnh viện

- Kìa, chị đừng có la toáng lên về chuyện này - vị linh mục nói - Hay chị đi về... và pha ình một tách trà ngon đi?

Cha xứ bước lên phía sau xe cứu thương. Cửa xe đóng lại rồi chạy biến đi.

- Tách trà! - bà O'Reilly thốt lên - Cha nói một tách trà ngon! Ông ấy bị làm sao nhỉ? Earl bị cái lỗ trên đầu, có thể bị cô hồn kia giết chết mất rồi, vậy mà ông ấy nói về tách trà!

Bà O'Reilly đi qua trước mặt Prentice và Ba Thám Tử Trẻ, vừa lăm bầm vừa đi về hướng nhà cha xứ.

- Bị cô hồn giết chết à? - Bob nói.

- Bà ấy thích nghĩ rằng có một hồn ma trong vùng này - Fenton Prentice nói - Bà ấy khẳng định bà từng thấy, đó là hồn ma của vị linh mục trước. Ông ấy chết ba năm rồi. Bà ấy tuyên bố ông ấy hiện hồn trong nhà thờ và ngoài đường.

Ba thám tử và ông Prentice đi về hướng đại lộ Wilshire.

- À bác Prentice ơi, bác có cho rằng cô hồn ấy có thể cũng là cái bóng mà bác thấy trong căn hộ bác không? - Bob hỏi.

- Chắc chắn là không rồi! - ông Prentice trả lời - Tôi biết nhận ra hồn ma của vị linh mục già - nếu thật sự có chuyện như thế. Cho đến nay, chỉ có mình bà O'Reilly là nhìn thấy ông ấy. Bà cứ khẳng định rằng ông ấy đi dạo trong nhà thờ vào ban đêm, tay cầm đèn cây. Tại sao ông ấy bị đầy như thế, thì tôi không biết. Ông là một lão già rất tử tế. Tôi thường chơi cờ cùng ông ấy. Ông ấy có bao giờ hay đi dạo đêm đâu. Ông ấy có thói quen đi ngủ lúc mười giờ.

Ông Prentice và ba thám tử quẹo ở góc đường sang đại lộ Wilshire, đi qua vài khu nhà đến một câu lạc bộ tư. Đã quá trễ để ăn sáng và còn quá sớm để ăn trưa. Ngoại trừ người hầu bàn lẳng vẳng gần cửa nhà bếp, còn chỉ có ông Prentice và Ba Thám Tử Trẻ trong phòng ăn.

- Bác Prentice ơi - Hannibal nói khi thức ăn đã được dọn xong - toà nhà căn hộ khá rộng lớn, nhưng cháu không thấy bao nhiêu người ở đó. Có bà Bortz...

Ông Prentice nhăn mặt khó chịu.

- Bà Bortz - Hannibal lặp lại - rồi Sonny Elmquist. Anh ấy có vẻ ở nhà vào những giờ không bình thường.

- Cậu ấy làm việc từ mười hai giờ khuya cho đến sáng ở chợ Vermont - Prentice nói - Một chàng thanh niên lạ lùng. Cậu ấy ở căn hộ nhỏ nhất trong tòa nhà. Có lẽ cậu ấy không kiếm được nhiều tiền lắm. Còn có một người phụ nữ trẻ tên là Chalmers - Gwen Chalmers - ở căn hộ bên cạnh Elmquist. Các cậu chưa gặp cô ấy. Cô ấy làm việc ở bộ phận thu mua ột cửa hàng bách hoá ở trung tâm. Ông Murphy là người môi giới chứng khoán.

- Là người leo lên các bậc thềm tối hôm qua, sau khi cảnh sát đi rồi - Bob nói.

- Đúng. Ông ấy ở căn hộ trong góc phía sau lưng nhà. Có thể các cậu sẽ gặp ông trẻ hơn hôm nay. Ông ấy đi làm rất sớm, bởi vì thị trường chứng khoán mở cửa rất sớm ở New York và chúng ta đi sau ba tiếng so với bờ phía Đông. Ông ấy có thể ở nhà bất cứ giờ nào sau mười hai giờ trưa. Cháu ông ấy là Harley Johnson, học sinh trung học, hiện đang ở chung với ông ấy. Tôi hiểu rằng Murphy là người giám hộ Harley. Rồi còn có Alex Hassel, người mèo.

- Người mèo à? - Peter hỏi lại.

Fenton Prentice mỉm cười.

- Tôi cứ hay nghĩ về ông ấy kiểu đó. Các cậu biết không, ông ấy thích ẻo ắn. Cứ mỗi tối lúc năm giờ, mọi con mèo đi lạc trong khu phố tập trung lại trước cửa nhà ông rồi ông ấy cho chúng ăn. Ông ấy còn nuôi một con mèo Thái trong căn hộ.

- Thế ông ấy làm gì khi không bận ẻo ắn? - Peter hỏi.

- Ông Hassel không có việc làm - Prentice nói - Ông ấy có tiền riêng, nên ông đi lại tùy thích. Tôi nghĩ ông ấy đi khắp thành phố tìm mèo lạc để cho chúng ăn. Nếu chúng bệnh hoặc bị thương, thì ông ấy mang chúng đến bác sĩ thú y.

- Còn ai sống trong tòa nhà đó nữa? - Hannibal hỏi.

- Một số những người không có gì đặc biệt cả. Có tất cả hai chục căn hộ. Phần lớn người thuê là độc thân và đều đi làm. Ngoài ra, phần lớn đi vắng vì đi nghỉ, thậm chí bạn bè người thân. Hiện, chỉ có sáu chúng tôi đang ở nhà. Nếu tính luôn Harley, cháu của ông Murphy là bảy.

- Như vậy sẽ rút ngắn danh sách nghi can của ta - Hannibal nói.

Prentice nhìn xoáy vào Hannibal.

- Vậy cậu nghĩ có một người nào đó trong tòa nhà rình rập theo dõi tôi à?

- Cháu sẽ chắc chắn hoàn toàn khi ta có thêm chứng cứ - Hannibal trả lời - Nhưng có lẽ thủ phạm là một người nào đó biết được khi nào thì bác không có ở nhà. Nếu hắn thấy ta ra đi sáng nay, thì có thể hắn lợi dụng cơ hội để rình mò.

Ông Prentice nhún vai.

- Có thể cậu nghĩ đúng - Hannibal à - Nếu có ai muốn mở tủ bàn của tôi sáng nay, thì có thừa thời gian làm mà.

Prentice gọi hầu bàn mang phiếu tính tiền ra, ký vào. Ông cùng Ba Thám Tử Trẻ ra khỏi câu lạc bộ, đi trên đại lộ Wilshire đến Paseo Place. Đường vắng vẻ khi bốn người đi ngang qua nhà thờ. Cả nhóm đến tòa nhà căn hộ, bước lên bậc thềm. Trong căn hộ ngay cổng, nơi bà Bortz ở, có tiếng nước chảy và chén đĩa kêu leng keng trong bồn rửa.

- Đội ơn trời rằng thỉnh thoảng con mụ kia vẫn phải ăn uống - Prentice nói - nếu không ta sẽ không có được giây phút riêng tư nào.

Peter cười.

- Bà ấy có mặt trên từng cây số.

- Một mụ nhiều chuyện bẩm sinh - Prentice nói - mụ hay hỏi những câu soi mói vô duyên nhất. Thậm chí mụ còn dám lục thùng rác. Tôi từng bắt gặp mụ làm thế nhiều lần. Mà nếu không nhìn thấy thì tôi cũng đoán ra rằng mụ làm việc này. Chứ làm sao mụ biết được rằng cô Gwen Chalmers ăn đồ đông lạnh vào buổi tối hoặc biết rằng lũ mèo đi lạc của ông Hassel tiêu thụ hơn bốn chục lon đồ ăn trong một tuần.

Ba Thám Tử Trẻ đi theo ông Prentice đến căn hộ, ông mở khóa cửa ra.

- Bác đừng chạm vào bất cứ thứ gì - Hannibal cảnh báo.

Thám tử trưởng lấy kính lúp nhỏ ra khỏi túi rồi bước vào phòng làm việc, nhìn kỹ các ngăn kéo bàn viết.

- À há! - Hannibal kêu lên.

Fenton Prentice bước nhanh vào theo.

- Có kẻ đã mở ngăn kéo này từ khi ta đi sáng nay! - Jones báo cáo - Một kẻ có bàn tay người bình thường. Thuốc bôi bị mất đi.

Bob vào nhà bếp, lấy khăn giấy. Hannibal lau sạch tay cầm ngăn kéo.

- Cháu mở ngăn kéo ra được không ạ? - Hannibal hỏi ông Prentice.

- Dĩ nhiên.

Hannibal kéo ngăn kéo trên cùng ra.

- Có mất gì không ạ?

- Không bao giờ mất gì cả - Prentice nói - nhưng có kẻ xem hoá đơn điện thoại. Nó nằm ở cuối ngăn sáng nay.

- Kẻ di chuyển hoá đơn đã làm bẩn phong bì. Chắc hẳn phải bị dính một lượng thuốc bôi rất nhiều trên tay - Hannibal hài lòng nhận xét.

Hannibal bước qua phòng khách ra cửa. Thám tử trưởng cúi xuống nhìn kỹ tay cầm.

- Cháu không hề bôi thuốc trên tay cầm này - Hannibal nhắc - nhưng bây giờ lại có vết bẩn trên đó.

- Vậy bây giờ ta biết kẻ rình rập đã ra đi như thế nào - Bob nói, mở cửa và đi ra.

- Rồi cài chốt phía sau - Hannibal nói.

Hannibal mở cửa ra, xem xét chốt cài bên ngoài. Có vết dính thuốc bôi.

- Đúng - Hannibal nói - Có kẻ có chìa khóa.

- Không thể có chuyện đó được! - Fenton Prentice thốt lên - Đây là một ổ khóa đặc biệt do tôi đặt làm. Không thể có ai có chìa khóa được!

- Có kẻ có chìa khóa - Hannibal lặp lại.

Cửa lại được đóng, ba thám tử và ông Prentice tiếp tục khám xét căn hộ. Có nhiều vết bẩn hơn trên mép gương trong nhà tắm.

- Kẻ xâm nhập đã xem tủ thuốc của bác - Hannibal nói với ông Prentice.

Ông Prentice kêu lên một tiếng tức giận.

- Thôi, ít nhất ta cũng có tiến bộ - Hannibal nói.

- Thế à? - Prentice hỏi.

- Chắc chắn rồi - giọng Hannibal rất tự tin - ta biết rằng con ma ám nhà bác không thể mở tủ mà không bị dính thuốc vào tay. Sáng nay hấn ra khỏi nơi này rất bình thường, bằng cách mở cửa căn hộ. Ta sẽ ra ngoài sân quan sát, và ta sẽ biết kẻ đó là ai.

- Lỡ không phải người sống ở đây? - Peter hỏi.

- Chắc chắn phải là người sống ở đây - Hannibal nói - một người đã nhìn thấy ta ra đi sáng nay.

Ba thám tử ra ngoài sân, ngồi xuống ghế cạnh hồ bơi, rồi chờ.

- Hồ bơi này đẹp quá - Peter nhận xét.

Bob thọc tay xuống nước rồi báo rằng nước hồ có sưởi ấm.

* * *

Tiếng chân bước vang lên trên các bậc thềm lát đan, cổng trước mở ra, một chú mèo xám chạy lon ton vào sân, đi theo sau là một người đàn ông tóc màu hơi hung đỏ mặc áo thun trắng dài tay và áo khoác màu vàng sáng. Ông nhìn ba thám tử trẻ, không tỏ ra quan tâm gì, khi băng qua sân đến một cánh cửa phía

sau. Con mèo chạy theo ông, nhưng bị bỏ lại ở ngoài khi ông vào căn hộ. Vài giây sau, ông trở ra với một đĩa thức ăn, bỏ xuống nền đất lát đan. Ông ngồi xổm xuống, trong khi con mèo ngón nghiêng ăn.

- Hassel - Bob nói khẽ - ông ấy đang đi ra khi bọn mình đến tối hôm qua.

- Chắc là ông ấy tìm được một con mèo lạc mới - Peter khẳng định - một chú mèo không biết rằng giờ ăn tối là năm giờ chiều.

Con mèo ăn xong, rồi bỏ đi. Hassel cầm đĩa thức ăn trở vào nhà.

Lại có tiếng chân bước ở cầu thang bên ngoài, cổng lại mở ra. Người đàn ông trung niên khoẻ mạnh tên Murphy bước vào, ông cầm trên tay một điếu thuốc đang cháy. Ông gạt đầu chào ba thám tử, mỉm cười, rồi đi về căn hộ ngay bên cạnh căn hộ của Hassel. Cửa nhà mở ra, một cậu thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi xuất hiện đứng ngay ngưỡng cửa.

- Cậu John à, cậu có thể sống mười giây mà không hút thuốc không? - Cậu bé hỏi.

- Harley ơi, cháu đừng kiếm chuyện với cậu. Hôm nay cậu làm việc rất mệt. Gạt tàn của cậu đâu rồi?

- Cháu rửa rồi để bên hồ. Cả nhà hơi khói thuốc quá.

Murphy quay lui, tiến đến một cái bàn gần ba thám tử. Ông thả mình ngồi xuống một cái ghế, gạt ít tàn thuốc vào một cái gạt tàn to tướng hình cái tô để trên bàn, rồi tiếp tục hút.

- Hy vọng các cậu không làm khổ ông bà già ở nhà như thế này - ông nói với ba thám tử.

- Ba mẹ cháu không hút thuốc - Peter nói.

Murphy cầu nhàu.

- Có lẽ tôi cũng không nên hút - ông thừa nhận - nhưng ít nhất tôi rất cẩn thận. Tôi có một cái gạt tàn y như thế ở trong văn phòng. Cho dù có quên một điếu thuốc và để cháy, thì nó cũng không thể rơi ra ngoài.

Khi Murphy đi rồi, Peter nhìn qua hồ bơi vào căn hộ của Sonny Elmquist.

- Không biết Elmquist có ở nhà không - Peter nói - rèm cửa kéo kín. Nếu ta thử bấm chuông...

- Khoan đã! - Hannibal Jones ngồi thẳng lưng lên và nói.

Bà Bortz đã bước ra sân. Bà đang dùng miếng giẻ chùi hai tay.

- Trẻ con không được phép vào khu vực hồ bơi mà không có người lớn đi cùng - bà mắng.

Hannibal không thèm trả lời. Cậu đứng dậy, đi thẳng đến gần bà .

- Thưa bà Bortz, cháu có thể xem tay bà không ạ?

- Cái gì?

- Tay của bà, thưa bà Bortz! - Hannibal đã lớn tiếng hơn.

Một cánh cửa phía trên mở ra, ông Prentice bước ra ban-công.

- Tay bà bị những vết màu đen! - Hannibal nói.

Fenton Prentice nhìn xuống.

- Sao... sao, ừ thì có - bà Bortz nói - có lẽ tôi bị dính cái gì đó trong bếp.

- Bà đã vào nhà của bác Prentice - Hannibal nghiêm khắc nói - bà đã mở tủ bàn bác ấy rồi xem thư từ bác ấy, và thậm chí bà còn mở tủ thuốc của bác ấy. Bà chính là kẻ rình rập bác ấy!

5. Chương 06

6. VỤ BÍ ẨN HÌNH BÁT QUÁI

Lần đầu tiên trong đời, bà Bortz bị cứng họng. Bà đứng nhìn Hannibal, mặt càng lúc càng đỏ lên.

- Chùi tay kỹ như thế sẽ không ích lợi gì - Hannibal nói - các vết dơ sẽ không đi.

Ông Prentice xuất hiện phía sau lưng ba thám tử trẻ, nói:

- Tôi cần nói chuyện riêng với chị, chị Bortz à.

Giọng nói của ông Prentice như giúp bà Bortz định thần lại. Bà quay sang ông Prentice rống lên:

- Anh có biết mấy thằng bé còn đồ kia gọi tôi là gì không?

- Biết, và mấy cậu ấy nói rất đúng! - Prentice trả lời - Tuy nhiên, không nên để cho cả tòa nhà chú ý đến chuyện này.

Ông Prentice bước về hướng căn hộ của bà quản lý.

- Ta sẽ nói chuyện riêng.

- Tôi... tôi rất bận - người đàn bà nói - Tôi... tôi có rất nhiều việc phải làm, như anh biết đấy.

- Dĩ nhiên là chị rất nhiều việc, chị Bortz à - ông Prentice nói - Kế hoạch của chị ngay bây giờ là gì nhỉ? Khám xét mấy thùng rác ngoài lối đi? Hay xâm nhập vào căn hộ người khác? Thôi đi nào, chị Bortz ơi. Ta hãy vào bên trong nói chuyện một chút. Hay chị muốn tôi gọi luật sư của tôi đến đây?

Bà Bortz nắc lên vì ngạc nhiên, nhưng bà cũng bước vào căn hộ.

Ông Prentice mỉm cười với Ba Thám Tử Trẻ.

- Để tôi tự giải quyết lấy chuyện này - ông nói - nhưng tôi rất muốn các cậu chờ tôi.

Ông đi theo bà Bortz vào nhà, đóng cửa lại phía sau.

Hannibal, Bob và Peter ở lại ngoài sân, im lặng suốt vài phút. Ba thám tử nghe được giọng bà Bortz, cao thế tức giận, nhưng không thể nghe bà đang nói gì. Có những lúc bà im lặng, và ba thám tử tưởng tượng ông Prentice đang nói nhẹ nhàng nhưng cứng rắn, và có thể đang đe dọa bà.

- Bác ấy dễ thương chứ - Peter nói - nhưng mình dám chắc bác ấy sẽ dữ dằn với bất cứ ai dám giẫm lên chân bác.

Một cánh cửa phía bên kia hồ bơi mở ra, rồi Sonny Elmquist bước ra, neho mắt dưới ánh nắng. Elmquist đang mặc một chiếc quần jean rách rưới, áo sổng thiếu mất vài nút, và không mang giày. Elmquist ngáp to.

- Chào buổi sáng - Hannibal nói.

Elmquist dụi mắt. Ba thám tử thấy rõ Sonny Elmquist chưa rửa mặt và cũng chưa chải đầu.

- Hừm! - Sonny nói.

Sonny gần như vấp ngã khi bước qua cửa. Cậu có vẻ bối rối trong việc quyết định xem sẽ ngồi xuống một cái ghế gần ba thám tử, hoặc chỉ đứng đó nhìn chăm chăm vào hồ bơi.

Cuối cùng, Sonny ngồi xuống mặt đất lát đan, khoanh chân lại; đặt hai bàn chân trên đùi. Hannibal nhận ra tư thế này, đó là kiểu bắt chéo hai chân mà các học viên yoga hay dùng khi thiền định.

- Chào buổi sáng - Hannibal nói lại lần nữa.

Chàng thanh niên quay gương mặt tái xanh sang Hannibal rồi nhìn chăm chăm thám tử trưởng một hồi. Mắt Sonny không có màu gì rõ ràng. Tròng trắng đỏ ngầu, như ngủ không đủ.

- Vẫn còn sáng à? - Sonny hỏi.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ.

- Thật ra hết rồi. Đã hơn một giờ trưa.

Sonny Elmquist lại ngáp.

- Bác Prentice có nói rằng anh làm việc tại chợ đêm ở Vermont - Hannibal nói.

Elmquist bắt đầu trở nên tỉnh táo hơn và mỉm cười.

- Từ mười hai giờ khuya cho đến sáng - Sonny nói - ca này đôi khi rất cực, nhưng được trả tiền thêm nếu chịu giữ giờ giấc như thế. Và khi không bận lắm, thì tôi có thể học.

- Anh đang đi học trường nào vậy? - Hannibal hỏi.

Sonny Elmquist vẫy tay, như thể trường học là hoàn toàn phung phí thời gian.

- Hết học từ lâu rồi - Sonny nói với ba thám tử - ông già cứ muốn tôi vào đại học để làm nha sĩ, giống như ông ấy. Không chịu nổi. Đứng suốt ngày dòm ngó vào răng cổ người ta, rồi bị đau lưng. Để làm gì? Chỉ là ảo tưởng thôi.

- Ảo tưởng à? - Peter nói.

- Ừ. Tất cả đều là ảo tưởng.

- Thế anh học cái gì ạ? - Hannibal hỏi.

- Nhập định - Elmquist nói - Đó là cách thức để đạt trạng thái Ý thức Tối Thượng.

Sonny gỡ hai chân ra, đứng dậy, rõ ràng rất thích thú vì có người nghe.

- Tôi đang để dành tiền - Sonny nói - tôi muốn sang Ấn Độ tìm thầy tinh thần. Các thầy giỏi nhất đều bên đó. Tôi muốn làm thế nào để không thèm muốn gì cả. Đó là điều duy nhất đáng giá, các bạn có nghĩ thế không?

Bob đa nghi nói:

- Ừ, anh không muốn gì hết cả... Nếu anh đã có tất cả những gì anh muốn...

- Không, không phải. Cậu không hiểu! - Elmquist thốt lên.

- Mình không chắc là mình muốn hiểu! - Peter lầm bầm.

- Rất đơn giản. Ước vọng, thèm muốn đồ vật, đó là nguồn gốc của mọi rắc rối trong ta. Chẳng hạn như lão Prentice, lão chỉ làm mỗi một việc là lo sợ cho tài sản của lão tức bộ sưu tập của lão. Kiếp sau, chắc lão sẽ thành... chuột!

- Kìa! - Peter thốt lên - Bác ấy tử tế đấy chứ.

Sonny Elmquist lắc đầu.

- Ý tôi không muốn nói rằng lão đã lấy cắp hay hại ai cả để có được đồ vật nhưng lão quá lo lắng chú ý cho những gì lão có và lão luôn muốn thêm nữa. Các cậu có biết rằng lão có một tấm hình bát quái mà thậm chí không biết cách xài không? Lão chỉ treo nó trên tường như thể đó chỉ là một bức tranh nào đó.

- Hình bát quái là gì vậy? - Peter hỏi.

Elmquist lao vào nhà, rồi quay ra cùng với một quyển sách nhỏ.

- Tôi rất muốn có một cái - Elmquist háo hức nói - Đó như một sơ đồ vũ trụ. Nếu bạn trầm ngâm về nó, tất cả những điều ảo tưởng của cuộc đời sẽ phai đi.

Elmquist mở quyển sách ra, chỉ một hình vẽ màu mè gồm nhiều hình tam giác lắp lên nhau, có vòng tròn vẽ xung quanh. Vòng tròn lại được bao quanh bởi một hình vuông.

- Mình không nhớ là từng thấy một cái gì như thế trong nhà bác Prentice - Peter nói.

- Cái của lão phức tạp hơn nhiều - Elmquist giải thích - cái của lão xuất xứ từ Tây Tạng, và trình bày một trong các vị thần thời cổ xưa được tôn thờ ở đó.

Elmquist đóng quyển sách nhỏ lại.

- Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ có hình bát quái của riêng tôi - Elmquist nói - sẽ có một ông thầy vẽ riêng cho tôi Bây giờ tôi tạm dùng truyền hình.

- Hả? - Bob kêu.

- Truyền hình - Elmquist lập lại - nó giúp tôi tách tâm, nghĩa là tôi trở về nhà sau khi suốt cả đêm kiểm tra người ta ngoài chợ và soát sổ điểm hàng, và tôi thật sự bị nhốt, bị nhập tâm trong đó. Thế là tôi mở truyền hình lên, nhưng không bật âm thanh, hiểu không? Rồi tôi nhìn chăm chăm vào một nơi ngay giữa màn hình, hoặc có thể ở góc màn hình. Thậm chí tôi không thử ghi nhận xem điều gì đang xảy ra - tôi chỉ nhìn hoa văn màu. Tôi nhanh chóng đi xa khỏi cái chợ, khỏi tất cả. Thậm chí tôi không còn ở đây nữa.

- Anh ngủ gục - Bob tố cáo.

Trông Elmquist có vẻ hơi chững chững.

- Đó, đó chính là vấn đề nhập định - Elmquist thừa nhận - Đôi khi tôi quá bình tâm đến nỗi tôi thiếp ngủ và nằm mơ, tự nhiên...

Sonny Elmquist ngừng nói. Ông Prentice vừa mới ra khỏi căn hộ bà Bortz và đang đứng bên chân cầu thang nhìn về hướng Ba Thám Tử Trẻ.

- Em xin lỗi - Hannibal Jones nói với Sonny - Tụi em phải đi.

- Vậy nhé, cứ ghé qua khi nào tôi có ở nhà.

Ba thám tử cảm ơn Sonny Elmquist rồi đi đến với Prentice.

Khi đã vào trong căn hộ, ông Prentice ngồi xuống một trong các ghế to thấp.

- Bà Bortz có chìa khóa vào căn hộ này, đúng không ạ? - Hannibal nói nhanh.

- Đúng, bà ấy có chìa - Prentice thừa nhận - Cậu đã nghĩ đúng khi nói ngay từ đầu rằng phải có một chìa khóa thứ nhì. Bà ta thật đáng ghét! Tôi có yêu cầu thêm điều khoản đặc biệt trong hợp đồng thuê nhà nêu rõ rằng quản lý không bao giờ được vào căn hộ của tôi.

- Làm thế nào bà ấy có chìa khóa được? - Bob hỏi.

- Rất dễ. Cách đây hai tháng tôi đi châu Âu, bà ấy gọi một thợ làm chìa khóa thường hay làm cho tôi. Anh ấy không đặt vấn đề gì về quyền hạn của bà ấy. Bà ấy bảo bà làm mất chìa khóa ổ này, mà lại cần vào nhà để kiểm tra một ống nước đang rò rỉ. Thợ lấy ổ khóa ra, rồi làm một chìa khóa cho bà, và lắp ổ khóa trở lại.

- Một người rất tò mò - Hannibal nói.

- Tò mò đến bệnh hoạn - Fenton Prentice đồng tình - Nhưng như vậy là giải xong vụ bí ẩn kẻ lục lạo bàn viết và dòm ngó giấy tờ tôi. Dĩ nhiên là tôi đã lấy chìa khóa của mụ. Tôi rất mang ơn các cậu.

Ông Prentice rụt rè mỉm cười với ba thám tử rồi nói thêm:

- Các cậu biết không, tôi thấy khá nhẹ nhõm khi biết rằng kẻ xâm nhập chính là bà Bortz. Ý tôi nói là một con người thật đã vào đây. Có lẽ tôi đã tưởng tượng ra hình bóng kia. Thật là buồn cười! Có lẽ tôi hơi bị quẩn trí! Chắc là mấy câu chuyện ma của bà O'Reilly gợi ý cho tôi.

Ông lắc đầu, như kinh ngạc về sự điên rồ của chính mình.

Hannibal ngồi đó, véo véo môi dưới - dấu hiệu rằng thám tử trưởng đang suy nghĩ cật lực - và đắm chiêu nhìn người đàn ông lớn tuổi. Cuối cùng Hannibal mỉm cười nói:

- Thôi, vậy là xong việc. Tụi cháu rất vui vì đã giúp được bác.

Hannibal đứng dậy để ra về.

- À mà bác có tấm hình bát quái nào không ạ?

- Có! Tại sao cậu hỏi vậy? Làm sao cậu biết? Các cậu có muốn xem không?

Khi Hannibal gạt đầu, ông Prentice dẫn ba thám tử vào phòng làm việc, chỉ một tấm hình lồng khung treo trên tường ngay trên bàn viết. Hình rườm rà và màu sắc sặc sỡ. Một vòng tròn trang trí với những hình cuộn vẽ tay bao quanh một hình vuông. Các vị thần hoặc ác quỷ phương đông xuất hiện ở bốn góc tranh. Ở trung tâm gồm những hình tam giác chồng chất lên nhau, hình này cắt hình kia và chứa bên trong những vòng tròn nhỏ hơn trong đó vẽ những sinh thể nhỏ xíu.

- Tranh này thuộc một họa sĩ trẻ mà tôi quen, anh họa sĩ từng du lịch sang Tây tạng. Tranh được vẽ riêng cho anh họa sĩ. Cách đây lâu lắm rồi. Anh ấy đã qua đời nhiều năm nay, và tôi mua hình bát quái từ sổ tài sản của anh ấy. Tôi rất thích tranh như một bức hội họa, mặc dù rất ít hiểu biết về tôn giáo phương Đông.

- Bác Prentice ơi, anh Sonny Elmquist có bao giờ vào căn hộ này chưa ạ? - Hannibal hỏi.

- Không bao giờ - Prentice nói - Ngoại trừ mẫu vật giống cái tinh ranh đang quản lý nơi này, không có ai khác trong tòa nhà từng vào đây bao giờ. Tôi rất coi trọng sự riêng tư, như các cậu biết. Tôi sẽ không bao giờ mở cửa nhà cho anh chàng Elmquist. Cậu ấy có những quan điểm trẻ con ngây ngô, và trông cậu ấy không được sạch sẽ lắm.

- Dạ đúng, anh ấy không sạch sẽ lắm - Hannibal đồng tình - Bác có bao giờ phải gửi hình bát quái ra ngoài đi bảo trì chỉnh sửa không? Chẳng hạn như gần đây, nó có được đóng khung lại không?

Prentice lắc đầu.

- Nó được treo trên tường này từ hơn mười năm nay rồi. Nó chỉ được lấy xuống khi sơn căn hộ. Tại sao vậy?

- Làm thế nào Sonny Elmquist biết được rằng bác có một tấm hình bát quái?

- Cậu ấy biết sao?

- Anh ấy biết. Thậm chí anh ấy còn biết rằng tranh có nguồn gốc từ Tây Tạng. Anh ấy có một quyển sách với một sơ đồ gần giống như thế, nhưng đơn giản hơn nhiều.

Prentice nhún vai.

- Tôi đoán mấy tờ báo muck dịch kia lại kể rằng tôi có một tấm hình bát quái trong bộ sưu tập của tôi. Bạn bè trong giới nghệ thuật của tôi biết chuyện này.

Hannibal gạt đầu rồi bước ra cửa.

- Hannibal ơi - ông Prentice vui vẻ hơn - bây giờ cậu đừng có mà đi tìm quanh đây một vụ bí ẩn khác nhé! Một là quá đủ rồi!

- Bác nói đúng - Hannibal đồng tình - Và cháu rất mừng là tụi cháu đã giải được giúp bác. Bác cứ tự nhiên gọi tụi cháu nếu có bất cứ vấn đề gì trong tương lai.

- Tôi sẽ gọi, các cậu à, tôi sẽ gọi.

Ông Prentice bắt tay cả ba, rồi mở cửa.

Ba thám tử đi xuống cầu thang rồi ra ngoài đường.

- Thế là xong! - Peter thốt lên trong khi cả ba đi đến bến xe buýt - Đây có lẽ là vụ án nhanh nhất mà bọn mình từng giải! Bây giờ bọn mình sẽ làm gì cho hết kỳ nghỉ Giáng sinh?

- Thứ nhất là tránh xa Thiên Đường Đồ Cổ - Bob đáp - Thím Mathilda đang hết lòng muốn làm đầy kín thời gian biểu của bọn mình! Có đúng vậy không, hử Babal?

- Hừm hừm - Hannibal đáp.

Trí óc thám tử trưởng đang ở nơi khác, và Hannibal hầu như không nói tiếng nào suốt đoạn đường đến Rocky.

Khi ba thám tử chia tay nhau trước kho bãi đồ linh tinh, Hannibal đột nhiên nói:

- Xin các cậu hãy đừng đi xa máy điện thoại nhé. Ba Thám Tử Trẻ có thể sớm có việc làm. Mình không nghĩ ta sẽ không còn nghe nói đến tên bác Fenton Prentice nữa đâu!

Hannibal mỉm cười bí hiểm, rồi vẫy tay chào tạm biệt.

6. Chương 07

7. ÁNH ĐÈN TRONG NHÀ THỜ

Thím Mathilda bắt đầu la mắng ngay từ giây phút nhìn thấy Hannibal bước vào kho bãi đồ linh tinh.

- Cháu bỏ đi lúc sáng nay không thèm xin phép gì cả! Viết một tờ giấy rồi ghim lên gối khác hẳn với việc nói cho thím biết cháu sẽ đi đâu! Hannibal, thím đã lên kế hoạch..

- Ở Thiên Đường Đồ Cổ sau Giáng Sinh, việc kinh doanh luôn chậm lại rất nhiều - Hannibal nhấn mạnh - Mà bây giờ thì cháu rảnh rồi. Cháu có thể làm việc từ đây đến hết ngày.

- Lo mà làm việc đi đây - thím Mathilda càu nhàu - Chú Titus của cháu vừa mới chở về một xe các linh kiện nhỏ. Cháu hãy phân loại ra, xem cái nào còn chạy tốt và cái nào có thể sửa lại được. Thím đoán cuối cùng cháu sẽ mua hết một nửa cho chính cháu.

Suốt buổi chiều, Hannibal vui vẻ phân loại những thứ mới nhất mà chú Titus mua về, để riêng một vài thứ mà Hannibal nghĩ mình sẽ có thể dùng. Đến sáu giờ, Hannibal băng qua đường về nhà ông bà Jones để ăn tối. Một tiếng sau, chuông điện thoại reng.

Thím Mathilda bắt máy rồi thông báo:

- Điện thoại của cháu, Hannibal ơi.

Mắt Hannibal sáng lên khi cầm ống nghe.

- Hannibal hả? Có phải cậu không? - Một giọng nói run rẩy - Tôi Fenton Prentice đây. Hannibal à, cậu sẽ không tin, nhưng mà... nhưng mà nhà tôi vẫn bị ma ám!

- Dạ đúng! - Hannibal thản nhiên trả lời.

- Sau khi cậu bắt được mụ Bortz kia, tôi cứ tin chắc mình đã tưởng tượng ra cái hình bóng kia - Prentice nói tiếp - nhưng không phải tưởng tượng! Tôi vừa mới thấy nó nữa, trong phòng làm việc! Hoặc tôi đang bị mất trí hoặc tôi thật sự bị ma ám!

- Bác có muốn tụi cháu lên thành phố tối nay không?

- Xin cậu đến. Thật ra, tôi muốn nhờ cậu và hai bạn cậu ở lại đêm nay với tôi. Thường, tôi không thích có người trong nhà, nhưng... tôi không chịu ở một mình được nữa rồi! Tôi cứ ngồi tự hỏi không biết bao giờ thì vật ấy sẽ xuất hiện nữa - và tôi không chịu đựng nổi!

- Tụi cháu sẽ đến sớm nhất - Hannibal hứa.

- Hannibal ơi, bộ cháu luôn phải chạy lung tung à? - thím Mathilda than phiền ngay khi Hannibal gác máy xuống.

Nhưng khi Hannibal giải thích ngắn gọn về ông thân chủ lớn tuổi đang sợ hãi của Ba Thám Tử Trẻ, thì thím Mathilda thông cảm ngay.

- Tội nghiệp ông ấy quá! - Thím nói - Già mà ở có một mình đã khổ rồi. Các cháu cứ đến ở với ông ấy bao lâu mà ông ấy thích. Chú Titus có thể đưa các cháu lên thành phố.

Hannibal gọi cho Bob và Peter, rồi chẳng bao lâu ba thám tử đã chen nhau vào phía sau chiếc xe tải nhẹ của chú Titus để đi đến Los Angeles.

- Hannibal này, cậu lại đúng nữa rồi - Peter vừa nói vừa ngồi ở vị trí không tiện nghi - Làm sao cậu biết trước là bọn mình sẽ còn được nghe đến bác Prentice?

- Bởi vì mình biết chắc bác ấy không hề tưởng tượng về hình bóng xuất hiện trong căn hộ. Chính mắt mình nhìn thấy nó.

- Cậu thấy hả - Bob thốt lên - Lúc nào?

- Hôm qua, trong phòng làm việc của bác Prentice. Mình nhìn thấy một người nào đó. Thoạt đầu mình tưởng là Peter, nhưng Peter đang ở trong phòng khách.

- Nhớ rồi - Peter nói - nhưng cậu cho đó chỉ là một cái bóng thôi.

- Lúc ấy, đó có vẻ là kết luận hợp lý duy nhất. Về sau, thì mình cũng tin chắc lắm nữa. Khi mình nhìn thấy Sonny Elmquist...

- Cậu giật mình - Bob nhắc lại - Elmquist bước ra từ căn hộ sau khi cảnh sát đến và cậu đã giật mình.

- Đúng. Các cậu có thấy trông Sonny Elmquist hơi giống Peter không? - Hannibal hỏi.

- Bậy bạ nào! - Peter phản đối - Làm sao mình giống tay đó được. Sonny Elmquist ít nhất đã hai chục tuổi, gầy nhom...

- Anh ấy cao bằng cậu - Hannibal ngắt lời - Anh ấy có tóc màu sẫm, như cậu, và tối hôm qua anh ấy mặc áo thun dài tay màu đen, còn cậu thì mặc áo khoác màu sẫm. Đèn phòng làm việc nhà bác Prentice không được sáng lắm. Mình tưởng mình nhìn thấy cậu. Có thể nào mình nhìn thấy Sonny Elmquist không?

Bob và Peter ngồi lặng thinh, suy nghĩ về vấn đề này. Cuối cùng Bob nói:

- Nhưng làm sao anh ấy có thể vào nhà được? Cửa khóa mà.

- Mình không biết - Hannibal thừa nhận - Mình cũng không chắc chắn mình nhìn thấy Sonny Elmquist. Nhưng ngoài bà Bortz ra, có một kẻ nào đó tìm cách đột nhập vào căn hộ đó. Và ta phải tìm ra lời giải.

Một giờ sau cú điện thoại, Ba Thám Tử Trẻ đã có mặt trước cửa nhà ông Prentice.

- Đội ơn trời các cậu đã đến - Prentice nói - tôi bị căng thẳng quá!

- Chuyện bình thường dễ hiểu - Hannibal trả lời - Tội cháu có thể xem nhà được không ạ?

Prentice gật đầu. Hannibal sà ngay vào phòng làm việc. Đèn bàn phản chiếu ánh sáng đỏ dịu vào một góc phòng, làm sáng mấy quyển sách đóng rất đẹp trên kệ, ít đồ sứ Trung Hoa và tấm hình bát quái phía trên bàn.

Hannibal nhìn bức hình phức tạp rườm rà, chau mày và véo véo cái môi.

Và một lần nữa, giống như bữa tối hôm trước, Hannibal có cảm giác rằng một ai đó yên lặng đứng nhìn mình.

Hannibal quay người tứ phía.

Có một cảm giác tối tăm hơn như đang rung động, rồi lại giảm đi, ở một góc xa trong phòng.

Hannibal lao đến góc đó, bàn tay mò mẫm trên tường - tường bằng thạch cao đặc. Hannibal bật đèn trần lên, nhìn khắp phòng. Không có ai khác ở trong đó.

Hannibal lao ra ngoài cửa trước, rồi đi ra ban-công.

Dưới sân, hồ bơi là một thảm màu xanh và vàng kim lộn xộn, còn đèn chiếu bắn những chùm vàng óng vào tường nhà. Hannibal nhìn thấy được cửa sổ căn hộ của Sonny Elmquist. Rèm cửa sổ để mở, vệt sáng nhấp nháy chuyển động cho biết rằng truyền hình trong phòng khách đang bật. Hannibal nhìn thấy được chính Elmquist đang ngồi bất động dưới sàn nhà, đầu nghiêng nhẹ về phía trước như thể đã ngủ gục.

- Có chuyện gì vậy? - Bob thì thầm phía sau lưng.

- Mình lại thấy nó nữa - Hannibal nói khẽ.

Hannibal thấy mình đang run, nhưng Hannibal dừng cảm tự nhủ rằng chỉ do trời lạnh buổi tối.

- Trong phòng làm việc, mình ở trong phòng làm việc, nhìn tấm hình bát quái, và có kẻ khác ở đó. Mình gần như chắc chắn là Sonny Elmquist. Nhưng không thể có chuyện đó được. Nhìn kia - anh ấy đang ở trong nhà. Cho dù có một lối đi bí mật - để vào căn hộ bác Prentice - anh ấy cũng không thể nào kịp trở về dưới đó. Không thể nào!

Hannibal nhìn cửa nhà qua sau vai. Fenton Prentice đang đứng đó, rõ ràng run rẩy toàn thân.

- Cậu đã nhìn thấy nó, phải không? - Prentice nói - Cậu đã nhìn thấy nó, có nghĩa là tôi chưa bị mất trí.

Ba thám tử đi vào nhà, đóng cửa lại.

- Không, bác Prentice à, bác không mất trí - Hannibal nói - Cháu cũng đã nhìn thấy nó hôm qua, nhưng cháu không dám tin mắt mình. Bác cũng nhận ra rằng nó chính là Sonny Elmquist phải không?

- Tôi không chắc chắn lắm. Hình... hình bóng luôn bỏ đi quá nhanh. Không thể tố cáo đại như vậy. Nhưng tôi cũng nghĩ hình bóng là Sonny Elmquist.

- Vậy làm sao có thể là anh ấy được? - Hannibal thắc mắc - Hai lần cháu nhìn thấy hình bóng, thì Sonny Elmquist đều đang ở trong nhà, rõ ràng là đang ngủ. Làm thế nào anh ấy có thể ở hai nơi cùng một lúc được?

Hannibal lắc đầu vì không hiểu.

- Bác Prentice ơi, thật ra thì bác biết gì về anh Sonny Elmquist?

- Biết rất ít - Prentice nói - Cậu ấy sống ở đây mới được khoảng sáu tháng.

- Bác có nhìn thấy hay có cảm giác về hình bóng, hay cái vật đó trước khi anh Sonny Elmquist dọn đến không ạ? - Hannibal hỏi.

Prentice suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu.

- Không. Chuyện này khá mới mẻ đối với tôi.

- Anh ấy quan tâm đến tấm hình bát quái của bác - Hannibal nói - Bác có chắc là bác chưa bao giờ nói về tấm hình bát quái trước mặt anh ấy không?

- Chắc chắn - Prentice nói - Nhân cách cậu ấy không gây thiện cảm mấy cho tôi và tôi tránh gặp cậu ấy. Cô Gwen Chalmers đã nhắc tên cậu ấy vài lần với tôi. Cô ấy rất dễ tiếp xúc, nhưng cô ấy cũng không quan tâm đến Elmquist. Cô ấy bơi mỗi đêm, để giảm cân, và cậu ấy thường ra ngoài, ngồi bên hồ bơi cố bắt chuyện với cô ấy. Cô ấy mô tả chàng thanh niên ấy như một kẻ rất kỳ quái.

- Cháu biết là không thể có chuyện đó được, nhưng chắc phải có một lối đi mật - Bob quyết định.

- Có lẽ là không có đâu - Hannibal nói - nhưng ta vẫn có thể thử loại trừ khả năng này.

Thế là ba thám tử tiến hành tìm kiếm, bắt đầu từ phòng làm việc. Ba bạn không tìm thấy lối đi mật nào cả. Tòa nhà căn hộ, tuy không mới, nhưng được xây tốt, tường và sàn nhà vẫn còn nguyên vẹn. Đường như không có đường nào khác để vào nhà mà không đi qua cửa.

- Y như chuyện ma quái - Bob nói.

Prentice gật đầu:

- Tôi đã sống ở đây rất lâu rồi và tôi rất thích căn hộ này, nhưng có thể tôi sẽ phải tìm một chỗ khác để ở. Tôi không chịu nổi cái cảm giác bị quan sát theo dõi ấy.

Cái hình bóng ma không xuất hiện suốt buổi tối còn lại. Prentice cảm thấy mệt, rút về phòng. Ba thám tử quyết định thay phiên nhau canh gác đầu đêm. Bob nằm ngủ trên ghế dài trong phòng khách, còn Peter trải một chỗ nằm trong phòng làm việc.

Hannibal tự nguyện canh gác đầu tiên, ngồi tựa lưng vào cửa trước và chăm chú nghe.

Sau mười một giờ khuya, không còn gì để nghe nữa.

Tiếng xe chạy ngoài đường đã chấm dứt từ lâu, Paseo Place không phải là một trục lộ giao thông quan trọng.

- Babal ơi! - Peter bước ra từ phòng làm việc - Lại đây! Mình muốn chỉ cậu cái này.

Hannibal đi theo Peter đến cửa sổ phòng làm việc. Peter chỉ ra ngoài.

- Có ánh sáng trong nhà thờ - Peter nói.

Đúng vậy. Cửa sổ kính màu gần nhất với căn hộ ông Prentice sáng lên chốc lát, rồi tối lại.

- Có thể là cha xứ kiểm tra xem mọi cửa đã khóa kỹ chưa - Hannibal nói - nhưng mà...

- Nhưng mà sao? - Peter hỏi.

- Cũng có thể không phải ông ấy, mình sẽ đi kiểm tra xem sao.

- Mình đi với cậu - Peter nói.

- Không được. Cậu ở lại đây thay mình gác cửa - Hannibal ra lệnh - Mình sẽ về ngay thôi mà.

Khi đến đường, Hannibal thoáng nhìn thấy ánh đèn nhấp nháy bí ẩn trong cửa sổ. Hannibal bước lên bậc thềm nhà thờ, chạm vào một cánh cửa. Cửa không cài chốt. Hannibal đẩy, cửa mở ra trước mặt Hannibal.

Hannibal bước vào bóng tối. Có một cây đèn cây cháy gần trước nhà thờ - một cây đèn cây do một người mặc đồ đen cầm. Gió lùa làm đèn cây nhấp nháy.

Kể cầm đèn cây quay lại. Hannibal thấy mờ hồ một gương mặt trắng bệch và rất nhiều tóc bạc trắng. Hannibal không thể nhìn thấy mắt người đàn ông. Dường như mắt bị che giấu trong bóng tối của hai hốc mắt. Phía trên y phục đen của người đàn ông có một viền trắng - cổ áo giống như linh mục hay mặc.

Người đàn ông không nói gì. Ông cứ đứng, nhìn Hannibal Jones qua ngọn lửa đèn cây.

- Thưa cha, con xin lỗi - Hannibal nói - con nhìn thấy ánh sáng từ bên ngoài và con đến xem có chuyện gì hay không.

Người đàn ông cử động một bàn tay thật nhanh và dập tắt đèn cây.

- Cha ơi? - Hannibal nói.

Nhà thờ hoàn toàn tối đen. Hannibal cảm thấy rợn tóc gáy sau óc vì khiếp sợ. Hannibal lùi lại một bước ra cửa. Nhưng cửa bị một luồng gió đóng rầm lại phía sau lưng Hannibal.

Hannibal đột nhiên bị xô đẩy! Hannibal vấp ngã, vướng ngón chân cái vào một băng ghế thấp, rồi bị xô đẩy nữa. Hannibal ngã giã giữa hai băng ghế.

Trong bóng tối, Hannibal nghe tiếng cửa nhà thờ mở ra, rồi đóng rầm lại, chốt được đẩy.

Hannibal lồm cồm ngồi dậy, tìm đường ra cửa. Hannibal sờ vào hay cầm, xoay thử, rồi đẩy.

Cửa rung rinh, nhưng không mở ra. Hannibal đã bị nhốt!

7. Chương 08

8. VỊ THÁNH BIẾN MẤT

Hannibal mò mẫm trên vách tường bên cạnh cửa nhà thờ. Hannibal cảm nhận được công tắc đèn dưới tay, bèn ấn vào. Đèn trần sáng lên.

Hannibal đi nhanh một vòng trong nhà thờ. Bên trái bàn thờ, có một cánh cửa dẫn vào một gian phòng nhỏ có tủ ngăn chứa đầy quần áo và y phục giáo sĩ. Cuối phòng có một cánh cửa khác, mà Hannibal đoán là dẫn ra ngoài nhà thờ. Cửa khóa chặt.

- Có lẽ - Hannibal tự nhủ - đã đến lúc gây ồn ào lên một tí.

Nghĩ xong, Hannibal vội vàng trở ra cửa trước, rồi bắt đầu đập cửa.

- Cứu! - Hannibal kêu lên - Tôi bị nhốt trong đây! Cứu!

Thám tử trưởng ngưng, lắng nghe một hồi, rồi động cửa tiếp.

- Peter ơi - Hannibal la lên - Cha McGovern ơi! Cứu với.

Rồi Hannibal lại chờ thử. Rồi la hét và chờ nữa.

- Cha ơi, cha đừng vào trong đó! - Một người phụ nữ ngoài nhà thờ nói.

- Nào, chị O'Reilly ơi! - Hannibal nhận ra giọng của cha McGovern. Tôi đâu có điên khùng như thế. Cảnh sát sẽ đến ngay và...

- Cha McGovern ơi! - Hannibal kêu - Con là Hannibal Jones đây! Có kẻ đã nhốt con bên trong!

- Hannibal Jones à?

Cha xứ có vẻ ngạc nhiên.

Hannibal nghe tiếng còi hụ đến gần từ hướng đại lộ Wilshire. Hannibal tựa lưng vào cửa rồi một lần nữa nhìn khắp nhà thờ. Hannibal biết chắc vị linh mục sẽ không mở cửa trước khi cảnh sát đến và cuộc hỏi cung của cảnh sát có thể sẽ khó chịu. Hannibal nhìn lối đi bên hông rồi chau mày.

Tiếng còi nghe gần hơn, rồi đột ngột dứt.

Một chìa khóa được đút vào ổ. Cửa mở ra.

Vị linh mục đứng đó, mặc áo khoác nhà, cạnh bà O'Reilly. Mớ tóc bạc của bà được thắt thành bím, thông xuống trên vai.

- Làm ơn đứng sang một bên đi - một người cảnh sát phía sau bà nói.

Bà O'Reilly bước sang trái. Hannibal nhìn thẳng vào mắt người cảnh sát tuần tra trẻ. Anh cảnh sát chính là một trong những người đã tìm kiếm trong nhà thờ tối hôm trước.

Người cảnh sát cùng đội, đứng bên cạnh, đã rút súng ra.

- Sao? - Người cảnh sát thứ nhất nói.

Hannibal chỉ vào chỗ nơi ông linh mục tóc bạc đã đứng cầm đèn cây.

- Em nhìn thấy ánh đèn trong nhà thờ - Hannibal giải thích - em chạy vào để điều tra. Khi đến, em nhìn thấy vị linh mục đằng kia. Rồi có kẻ xô em ngã xuống, bỏ ra ngoài, khóa cửa lại.

- Cậu đến đây điều tra à? - Người cảnh sát thứ nhì hỏi.

- Em ở trong căn hộ bác Prentice - Hannibal nói.

-Ồ!Ồ, đúng rồi! - Cha McGovern nói - Con đi với ông Prentice lúc sáng nay. Nhưng tối nay con không thấy vị linh mục nào đâu. Nhà thờ đóng cửa lúc sáu giờ. Người giúp cha đã đi rồi. Con không thể nhìn thấy một vị linh mục nào trong nhà thờ này được.

- Có chứ, cậu ấy có thể nhìn thấy chứ! - bà O'Reilly la lên - Cha biết là cậu ấy có thể thấy được!

- Chị O'Reilly này, hồn ma của ông linh mục già không có nơi này - cha xứ nói.

- Khoan đã! - Một người nào đó phía sau cảnh sát kêu lên.

Peter đang đến, đi cùng Fenton Prentice.

- Anh bạn trẻ kia là khách của tôi - ông Prentice nói - Cậu ấy ở chỗ tôi qua đêm cùng hai cậu bạn nữa. Đây là Peter Crench. Peter nói với tôi rằng cậu ấy thức dậy cách đây không lâu, và nhìn thấy ánh đèn trong nhà thờ. Peter gọi Hannibal ra xem, rồi Hannibal ra ngoài để điều tra.

- Con nít chơi trò cảnh sát bắt trộm đã không hay rồi, - người cảnh sát có vẻ không hài lòng - vậy mà còn có người lớn xen vào để bào chữa giúp nữa!

Ông Prentice sượng người lại, rồi khịt mũi.

- Nhưng thật sự có ánh đèn trong nhà thờ mà - Peter nói.

- Và có người ở đây - Hannibal nói thêm - Một người đàn ông mặc đồ màu sẫm, với cổ áo màu trắng giống như của cha, thừa cha McGovern. Tóc ông ấy bạc trắng. Ông ấy cầm đèn cầy đứng đằng kia.

- Chuyện tào lao - người cảnh sát đáp - Hy vọng không có gì mất mát trong đây.

- Có một vật bị mất đi trong nhà thờ - Hannibal nói - Một vật có ở đây tối hôm qua.

Hannibal dò hỏi nhìn vị linh mục.

- Có một pho tượng đằng kia - Hannibal chỉ - cuối cánh này, gần cửa sổ. Tượng một người nào đó khoác áo choàng xanh lục và đội mũ nhọn rất cao, cầm gậy.

Hai người cảnh sát chạy qua cửa để nhìn.

- Trời, cậu bé nói đúng! - người cảnh sát trẻ nhất thốt lên - Tôi có vào đây tối hôm qua, có một pho tượng ở đó - Thánh Patrick, dường như vậy. Có phải vị thánh luôn mặc đồ xanh lục, đội cái mũ gì ấy, cha gọi là gì nhỉ?

- Mũ lễ - cha McGovern nói nhẹ nhàng - Thánh Patrick luôn đội mũ lễ và cầm gậy giám mục.

- Vậy pho tượng biến đi đâu rồi nhỉ? - Người cảnh sát trẻ thắc mắc hỏi.

- Trong nhà thờ này chưa bao giờ có tượng thánh Patrick cả - cha McGovern nói.

- Nghe cũng có lý - người cảnh sát thứ nhì nói mỉa mai - Bà quản gia của cha nhìn thấy hồn ma của một vị linh mục già, còn thằng nhóc ở đây cũng nhìn thấy ông ấy. Còn ta thì đã nhìn thấy một pho tượng có ở đây tối hôm qua nhưng thật chưa hề có mặt ở đây. Cha giải thích những điều này sao đây? Con không nghĩ cha có một cái mũ lễ cất đầu đây chứ?

Cha McGovern giật mình.

- Ngày hôm qua có một cái mũ lễ và cây gậy trong nhà thờ - cha McGovern đột ngột nói.

- Sao lại có chuyện đó? - Người cảnh sát hỏi.

- Chúng tôi có buổi biểu diễn về một cảnh tượng lịch sử - cha xứ giải thích - Giáng Sinh mà, các anh biết đấy. Trẻ thơ diễn cho phụ huynh. Xem diễn ngay tại nhà thờ, theo kiểu các màn diễn thời Trung cổ. Có cảnh Chúa Giê su ra đời cùng ba vị pháp sư rồi đoạn cuối cùng hết, thì tất cả những danh nhân của giáo hội bước vào. Tất nhiên là trong đó có thánh Patrick, ông là một vị thánh rất được yêu mến. Chúng tôi có mũ lễ, cây gậy và áo choàng xanh lục cho vị thánh này. Hôm nay tôi đã mang tất cả đi trả về tiệm cho thuê trang phục.

- À há! - Hannibal Jones kêu - Hoá ra đó là chuyện đã xảy ra với tên trộm!

- Hả? - Một người cảnh sát nói.

- Hoàn toàn logic - Hannibal nói với giọng điệu tự tin nhất - Tối hôm qua khu vực này đầy dẫy cảnh sát, mọi người đều truy tìm kẻ đã đột nhập vào một ngôi nhà ở đường bên cạnh. Người đàn ông lên vào nhà thờ. Khi biết nhà thờ cũng sẽ bị lục soát, hắn vội vàng khoác áo choàng, trùm mũ lên và đứng yên như một pho tượng. Khi tìm hắn trong đây, thì các anh đã đứng gần sát đến nỗi có thể chạm vào hắn.

Hai người cảnh sát nhìn nhau.

- Dĩ nhiên là hắn giết mình khi người bảo vệ bước xuống từ đài đồng ca - Hannibal nói tiếp - Có thể hắn đã tuyệt vọng khi người bảo vệ trở vào nhà thờ sau cuộc truy lùng. Chắc chắn người bảo vệ sẽ để ý thấy có một pho tượng lẻ ra không nên có ở đó? Cha McGovern ơi, người bảo vệ có nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra với mình khi bị thương không?

Cha xứ lắc đầu.

- Cậu ấy nghĩ mình vấp ngã. Cậu ấy bị chấn thương nặng và sẽ được chữa trị vì bị sốc.

- Có thể ông ấy đã bị đánh - Hannibal nhấn mạnh - Ông ấy tắt đi vài cái đèn, nhưng dù thế, có thể tên trộm vẫn sợ bị nhìn thấy. Có lẽ hắn đã rón rén đến phía sau lưng người bảo vệ rồi...

Cha xứ đưa một tay lên để ngăn không cho Hannibal nói tiếp.

- Lẽ ra tôi nên quay lại với cậu ấy. Tôi nghiệp Earl quá!

- Tôi không thích viết báo cáo về vụ này tí nào - một người cảnh sát nói - Tên trộm hoá trang thành pho tượng! Một thằng nhóc bảo nó nhìn thấy ma!

- Em nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen có cổ áo trắng - Hannibal chỉnh - Em đâu có nói em nhìn thấy ma.

- Làm thế nào một người trần tục có thể vào đây được? - bà quản gia nói - Cửa khóa kín. Mọi người đã nghe chính cha McGovern nói thế rồi. Chính là ông già - tội nghiệp linh hồn không được yên nghỉ của ông!

- Ông ấy có chìa khóa vào - người cảnh sát thứ nhì quyết định - Nhất định phải thế, bởi vì ông trở ra và khóa cửa lại. Cha McGovern ơi, ai giữ chìa khóa nhà thờ?

- Dĩ nhiên là tôi - cha McGovern nói - Và chị O'Reilly... người giúp việc của tôi... Earl. Tôi đoán chìa khóa đang ở trong bệnh viện cùng đồ đạc cậu ấy. Và có một bộ chìa khóa dự phòng ở trong nhà cha xứ, phòng trường hợp có ai làm mất chìa khóa mình. Treo trên cái móc.

- Có còn treo ở đó nữa không, thưa cha? - Hannibal hỏi.

Cha McGovern quay lui, vội vàng đi xuống nhà. Vài phút sau, cha quay lại.

- Không còn nữa - cha nói.

Không ai nói gì.

- Thưa cha, cha nói rằng hầu như bất cứ ai trong khu này đều có thể lấy chìa khóa vào nhà thờ này - một người cảnh sát nói.

Cha xứ bực mình gật đầu.

- Ta nên gọi cho trung úy đi - người cảnh sát lớn tuổi nhất nói - Trung úy sẽ rất thích thú được báo rằng tên trộm, tức vị thánh biến mất, đã trở lại đây tối hôm nay dưới dạng hồn ma của một ông linh mục.

- Chuyện xảy ra đâu phải như thế - Hannibal nói.

- Cậu có nói cậu nhìn thấy một người mặc áo đen với cổ áo màu trắng mà - người cảnh sát nhắc Hannibal.

- Đúng. Nhưng ông ấy không phải là kẻ đã xô đẩy em ngã rồi khóa cửa lại. Người mặc đồ đen ở dưới kia, trước bàn thờ. Còn kẻ đẩy xô em ở phía sau lưng. Tối nay, có hai kẻ lạ đột nhập vào nhà thờ!

- Hai người! - Bà quản gia rên rỉ - Ông già, và kẻ kia.

Bà quay sang cha xứ:

- Vậy mà cha cứ bảo tôi đi về tự pha mình một tách trà ngon - bà cảnh cáo - tối nay tôi sẽ không nghe lời cha đâu nhé!

8. Chương 09

9. TÊN TRỘM GỌI ĐIỆN THOẠI

Suốt phần đêm còn lại, Ba Thám Tử Trẻ tiếp tục canh gác căn hộ ông Prentice. Không còn hình bóng đến thăm và rắc rối nào nữa. Buổi sáng, ông Prentice dậy sớm, làm trứng và nướng bánh mì.

- Sao các cậu - ông nói khi dọn bữa ăn sáng - có kết luận nào chưa?
- Dạ có. Cháu chịu thua! - Peter nói.
- Còn quá sớm để nói thế - Hannibal trách - Mọi chuyện mới bắt đầu hấp dẫn lên. Ta có một điều rất quan trọng cần phải suy nghĩ.
- Chẳng hạn như?
- Chẳng hạn như tên trộm. Cháu rất thắc mắc về cách hấn dùng nhà thờ bên cạnh.
- Hay lắm - ông Prentice nói - Nhưng tên trộm có liên quan gì với hình bóng ma trong căn hộ tôi?
- Cháu không biết - Hannibal thú nhận - nhưng cháu nghĩ có một mối liên quan nào đó. Bác Prentice ơi, bác có thường nhìn thấy hình bóng vào một thời điểm nhất định trong ngày hay trong đêm không? Cháu nhìn thấy nó hai lần đầu giờ tối. Còn bác, bác nhìn thấy nó lúc nào?

Fenton Prentice suy nghĩ một hồi.

- Thường vào cuối giờ chiều hoặc tối. Có lẽ sớm hơn một chút trong ngày, một hai lần gì đó.
- Không bao giờ giữa đêm khuya à?
- Khi ấy, tôi thường ngủ rồi, nhưng tôi không nhớ là có thấy nó những lần mà tôi tỉnh dậy trễ đêm khuya.

Hannibal gật đầu.

- Nếu bác đồng ý, thì tụi cháu xin đi về rồi trở lại sau trong ngày. Bác sẽ không sao đâu. Có lẽ hình bóng sẽ không hiện nữa trước khi tụi cháu quay lại.

Ba thám tử ăn hết bữa sáng rồi ra về. Khi ba bạn đi cầu thang xuống sân, Sonny Elmquist đang đứng dựa từ một ghế bên hồ bơi.

- Ê, nghe nói cậu nhìn thấy ma! - Sonny Elmquist nói với Hannibal - Phải chi cậu ghé qua báo cho tôi biết tối hôm qua. Tôi rất quan tâm đến những chuyện như thế.
- Báo cho anh biết à? - Hannibal nhìn Elmquist - Làm sao em báo cho anh biết được? Anh đi làm mà?
- Tối hôm qua tôi nghĩ - Elmquist nói - Tôi đâu có làm việc suốt! Ai lại làm thế?
- Làm sao anh biết rằng Babal có nhìn thấy ma? - Peter hỏi.
- Dễ thôi. Bà O'Reilly nói với bà Bortz. Bà Bortz nói với Hassel, rồi Hassel nói với tôi.

Ba thám tử bước xuống các bậc thềm ra đường với Elmquist đi lẻo đẻo theo sau.

- Không phải chuyện đùa, đúng không? - Elmquist nói - Cậu đã thật sự nhìn thấy ông linh mục ma hả?
- Em có nhìn thấy một người - Hannibal trả lời.

Ba thám tử bỏ Elmquist đứng trước tòa nhà, rồi bước trên đường đi đến đại lộ Wilshire.

- Tay Elmquist này kỳ quặc thật - Peter nói khi cả ba đã ngồi trên xe buýt về Rocky.
- Bởi vì anh ấy quan tâm đến ma, hình bát quái và triết lý phương Đông mà - Hannibal trả lời - Thời nay, đó là chuyện bình thường thôi.

Hannibal tựa lưng vào ghế rồi nói tiếp:

- Và các cậu cũng không thể cãi lý với một vài suy nghĩ của anh ấy. Mọi tôn giáo lớn đều dạy rằng quan tâm nhiều quá đến của cải và sự giàu có là không tốt.

- Tình yêu tiền bạc là cội nguồn của mọi tội xấu - Bob nói.

- Đúng. Nhưng mình hiểu ý Peter. Có một điều gì đó rất lạ nơi Elmquist. Và khả năng đi xuyên qua tường của cậu ấy là một bí ẩn thật sự!

Đến 9 giờ 30 Ba Thám Tử Trẻ đã về đến Rocky.

- Mình nghĩ đã đến lúc ta xét lại tất cả những gì đã biết được - thám tử trưởng thông báo khi ba thám tử rời khỏi bến xe buýt - Ta hãy ghé qua bộ tham mưu trước đã.

Mười phút sau, Ba Thám Tử Trẻ ngồi quanh cái bàn viết cũ trong xe lán.

- Bây giờ ta đã có ba vụ bí ẩn cần giải - Hannibal vui mừng nói - Thứ nhất, hình bóng trong nhà bác Prentice. Nó là ai và làm thế nào nó vào nhà được? Tiếp theo là tên trộm đã ăn cắp con chó Carpates. Hẳn là ai, và tại sao hẳn dùng nhà thờ? Cuối cùng là hồn ma của vị linh mục già. Đó là ai, và nếu có, thì liên quan gì với các vụ bí ẩn kia? Ta hãy xét theo thứ tự.

- Mình nghĩ bọn mình đã rõ hình bóng là ai rồi - Peter nói - Cả cậu lẫn bác Prentice đều đã nhận ra Sonny Elmquist.

- Đúng - Hannibal thừa nhận - Nhưng ta chỉ thoáng nhìn thấy. Hy vọng lần sau các cậu sẽ có dịp tận mắt nhìn thấy hình bóng.

- Ít nhất ta cũng biết rằng hình bóng không phải là bà Bortz! - Bob nói thêm - Bà ấy đi vào nhờ có chìa khóa!

Hannibal gật đầu.

- Và tầm vóc bà ấy không phù hợp - quá nặng nề để có thể làm hình bóng gầy nhom kia. Hình dáng Elmquist rất thích hợp. Nhưng mình không thể nào hiểu làm thế nào Sonny Elmquist vào được căn hộ của bác Prentice. Và làm thế nào một người có thể ở hai chỗ cùng một lúc? Hai lần mình nhìn thấy hình bóng, thì Sonny Elmquist đang ngủ trong nhà.

Peter nhún vai:

- Vậy có thể hình bóng là một người khác.

- Nhưng Elmquist biết về hình bát quái - Bob nhấn mạnh - Anh ấy đã mô tả rất chính xác, cho nên nhất định anh ấy phải từng nhìn thấy nó rồi. Và chắc chắn bác Prentice không bao giờ mời anh ấy đến xem.

- Vậy Sonny Elmquist là nghi can số một cho vụ hình bóng - Hannibal kết luận - nhưng ta không có chứng cứ hay cách giải thích nào cả. Bây giờ ta hãy đề cập sang tên trộm. Rõ ràng hẳn là một hàng xóm của bác Prentice - thậm chí có thể trong chính tòa nhà bác ấy - bởi vì hẳn biết cách lấy chìa khóa vào nhà thờ. Ai trong đám hàng xóm biết về con chó Carpates và giá trị của nó?

- Hình bóng biết? - Peter đoán - Có thể hình bóng đã nhìn thấy được giấy tờ trong tủ bàn viết bác Prentice hay nghe lén được cuộc nói chuyện điện thoại.

- Còn bà Bortz thì sao? - Bob gợi ý - Có thể bà ấy nhìn thấy giấy tờ liên quan đến con chó Carpates khi lên vào nhà bác Prentice.

- Nếu bà ấy mà biết về con chó Carpates, thì cả xóm đều biết! - Peter thốt lên.

- Babal ơi, cậu có nghĩ rằng tên trộm đến nhà ông Charles Niedland với ý định ăn cắp con chó Carpates không? - Bob hỏi.

- Thật khó nói. Làm sao hẳn biết được rằng con chó Carpates ở đó? Có thể hẳn chỉ hy vọng tìm thấy một cái gì đó có giá trị trong nhà. Thế là hẳn đột nhập vào, tìm thấy bức tượng, rồi bị hoảng hốt khi cảnh sát đến. Hẳn chạy vào nhà thờ, giả làm thánh Patrick. Thật là táo bạo! Chỉ đứng yên đó với cái áo choàng và cái mũ lễ trong khi cảnh sát khắp nơi!

- Rồi cảnh sát bỏ đi nhưng người bảo vệ trở lại - Bob nói tiếp - Thế là tên trộm đập đầu ông ấy rồi bỏ trốn!

- Nhưng tại sao? - Peter hỏi - Sao hắn không bỏ trong túi hay che dưới áo khoác trong đêm hắn ăn cắp được? Tại sao phải bỏ lại trong nhà thờ?
- Hắn nghĩ là sẽ an toàn hơn nếu bỏ con chó Carpates lại trong nhà thờ một ngày, rồi hôm sau trở lại lấy.
- Vậy là tối hôm qua hắn trở lại dưới dạng con ma linh mục! - Peter nói.
- Không, mình không nghĩ thế - Hannibal nói - ông linh mục ma chỉ đứng đó bên bàn thờ khi mình nhìn thấy ông. Nếu là tên trộm, thì hắn đã đi thẳng đến chỗ giấu con chó pha lê, rồi bỏ đi ngay. Có lẽ hắn đang bỏ đi, thì mình vào. Hắn xô mình để rộng đường chạy, tẩu thoát rồi khóa cửa lại phía sau.
- Vậy ông linh mục ma là ai? - Bob hỏi.
- Hay là Sonny Elmquist? - Peter gợi ý - Anh ấy thích ma, và anh ấy có ở nhà tối hôm qua. Có thể anh ấy thông đồng với tên trộm.
- Như thế là một sự kết hợp không tương xứng chút nào - Hannibal nói - Một người đang quan tâm đến việc tách ly mình với thế giới những thèm muốn mà lại đi cấu kết với tên trộm à?
- Nhưng anh ấy nói anh ấy cần tiền mà, Babal ơi! - Bob kích động nhắc lại - Anh ấy đang cố kiếm đủ tiền để đi Ấn Độ, nhớ không?
- Ê, hay tên trộm chính là Sonny Elmquist! - Peter nói
- Các cậu quên rằng Elmquist đang ngủ ở nhà khi cảnh sát rượt đuổi theo tên trộm qua sân - Hannibal nói
- Rồi anh ấy đang đứng trước nhà thờ với ta khi cảnh sát lục soát - và gần như chắc chắn lúc ấy tên trộm đang ở trong đó đứng giả làm một vị thánh.
- Nhưng Elmquist có vẻ có khả năng có mặt ở hai nơi cùng một lúc - Bob nói - Nếu anh ấy có thể làm ma trong nhà bác Prentice trong khi đang ở trong nhà dưới lầu, thì anh ấy vẫn có thể cùng một lúc có mặt trong và ngoài nhà thờ chứ!
- Hannibal bực mình lắc đầu:
- Không thể có chuyện đó được. Nhưng mình đồng ý với các cậu với một điều. Có rất nhiều thứ liên quan đến Sonny Elmquist mà ta chưa giải thích được. Mình nghĩ ta nên để mắt đến con người này, và mình có sáng kiến để làm việc này. Mình có làm việc về...
- Điện thoại trên bàn reng, Hannibal bắt máy.
- A-lô? - Hannibal nói - Ô, bác Prenlice à, bác chờ một lát nhé.
- Hannibal cầm ống nghe điện thoại gần cái micro đặc biệt để ba thám tử đều có thể nghe những gì ông Prentice nói.
- Bác nói đi ạ - Hannibal nói.
- Tôi vừa mới nhận được một cú điện thoại - giọng ông Prentice run lên vì kích động - Kẻ đang giữ con chó Carpates gọi. Cậu có nói rằng con chó là một vật rất khó bán đi. Tên trộm đã tìm được người lý tưởng để bán. Hắn đề nghị tôi trả mười ngàn đô-la!

9. Chương 10

10. MỘT VỤ ĐẦU ĐỘC

Ba Thám Tử Trẻ sững sốt cảm lạnh ngồi yên.

- Hannibal ơi? Cậu vẫn còn đó chứ? - Fenton Prentice hỏi.
- Ó... Ó... dạ còn. Dạ cháu vẫn nghe đây, thưa bác.

Hannibal Jones rất hiếm khi bị bắt ngờ, nhưng thông báo của ông Prentice đã làm thám tử trưởng cứng họng.

- Tôi... tôi không thích giao du với một tên tội phạm chút nào - Prentice nói tiếp - nhưng tôi có được con chó Carpates. Nó là của tôi, và nếu không thu hồi nó về, thì có thể bị mất mãi mãi. Tôi có ý định trả tiền chuộc. Hẳn cho tôi hai ngày để chuẩn bị tiền.

- Bác đã báo cảnh sát chưa ạ?

- Tôi không có ý định báo cảnh sát. Tôi không muốn mạo hiểm làm cho tên trộm hoảng sợ. Và tôi sẽ không bao giờ lấy lại được con chó Carpates.

- Cháu nghĩ bác nên xét lại - Hannibal nói - bác đang giao dịch với một tên tội phạm hung dữ. Bác đừng quên những gì hắn làm với Earl.

- Tôi hiểu rồi. Thế bao giờ thì các cậu trở lại đây? Thú thật, tôi không thích chờ ở đây một mình.

- Hình bóng có tái xuất hiện không?

- Ôi, chỉ mới nghĩ là nó có thể trở lại cũng... đủ làm tôi căng thẳng.

- Cháu nghĩ tội cháu sẽ bắt kịp chuyến xe ba giờ chiều - Hannibal vừa nói vừa nhìn Bob và Peter để dò hỏi.

Khi cả hai gật đầu, Hannibal trả lời tiếp:

- Tội cháu sẽ có mặt ở nhà bác trước khi trời tối.

Hannibal chào rồi gác máy.

- Trời! Bây giờ ta còn phải bảo vệ bác ấy khỏi tên trộm nữa. Lần này, ta nên mang theo quần áo để thay đi - thám tử trưởng nói - Hãy chuẩn bị tinh thần ở lại chỗ bác Prentice vài ngày. Hẹn gặp các cậu ở trạm xe buýt trước ba giờ một tí.

- Sáng kiến mà cậu nghĩ ra để theo dõi Elmquist là gì vậy? - Peter hỏi.

- Mình sẽ giải thích sau. Mình chưa hoàn chỉnh hẳn.

Buổi chiều gặp lại nhau, nhìn Hannibal kệ nệ mang một cái thùng, Bob hỏi:

- Ê trong thùng kia có gì vậy? Phát minh mới hả?

- Camera truyền hình mạch kín và máy thu - Hannibal nói - Từng được dùng ở cửa hàng bách hoá.

- Ô, đúng rồi! - Peter nói - Bây giờ họ cho lắp đầy khắp nơi. Nhân viên an ninh sử dụng để theo dõi bọn trộm cắp trong cửa hàng.

- Cậu có đâu ra cái này? - Bob hỏi.

- Cửa hàng dùng cái này bị cháy - Hannibal kể lại - Các camera và màn hình đều bị hư. Chú Titus mua được với giá gần như cho không. Mình sửa bộ này lại. Dễ ẹc.

- Thì ra bọn mình sẽ theo dõi Sonny Elmquist bằng cách này - Bob nói.

- Đúng. Vì bác Prentice không có cửa sổ mở ra ban-công, ta không thể quan sát sân mà không bị thấy nếu không có một thiết bị như thế này. Dĩ nhiên là ta có thể ngồi ngoài ban-công hay gần hồ bơi, nhưng mình không muốn Elmquist - hay bất ai khác biết rằng ta đang quan sát. Ngay ngoài cửa nhà bác Prentice có một chậu cây rất lớn, che giấu được chiếc camera. Ta sẽ ngồi bên trong và nhìn màn hình.

- Tuyệt! - Peter nói - Chương trình TV dành riêng cho bọn mình!

Một tiếng sau, ba thám tử bước vào cổng tòa nhà căn hộ ông Prentice, và được đón tiếp bởi bà Bortz luôn hiện hữu.

- Lại quay lại nữa à? - Bà vừa nói vừa nhìn thùng carton trong tay Peter - Cái gì vậy? - Bà hỏi.

- Máy truyền hình - Hannibal trả lời đơn giản - Món quà Giáng Sinh muộn dành cho bác Prentice.

Hannibal nhìn ra sau lưng bà quản lý. Murphy, môi giới chứng khoán, đang ngồi bên hồ bơi hút thuốc và hưởng thụ nắng chiều. Cứ vài giây ông vỗ điều thuốc vào cái gạt tàn đặc biệt. Khi nhìn thấy ba thám tử, ông mỉm cười:

- Các cậu có ở lại với anh Prentice tối nay không? - ông hỏi.

- Có lẽ thế - Hannibal trả lời.

- Tốt - Murphy nói và dập điều thuốc - Chắc là ông già cô đơn lắm. Có người trong nhà cũng vui. Hôm nay cháu tôi bỏ đi thăm bạn bè cả ngày, mà tôi đã thấy nhớ nó.

Murphy đứng dậy, trở về căn hộ.

Ông Prentice đang chờ ba thám tử trước cửa. Ông rất thích bộ camera mạch kín.

- Ta sẽ lắp nó khi hoàng hôn xuống - Hannibal nói - trước khi đèn sân bật sáng lên. Chắc là khoảng năm giờ rưỡi, đúng không?

Ông Prentice gật đầu.

- Đèn tự động sáng lên, ít lâu sau khi mặt trời lặn.

Đúng 5 giờ 20, Hannibal bước ra ban-công nói:

- Nhanh lên các cậu ơi, không có ai nhìn cả.

Hannibal ra lệnh Bob và Peter đứng ở mép ban-công, chắn ánh nhìn từ dưới không cho ai thấy chậu cây ngay trước cửa căn hộ. Rồi Hannibal nhanh tay lắp chiếc camera truyền hình nhỏ vào vị trí. Hannibal chỉnh ống kính để chia thẳng xuống sân.

Hannibal đóng cửa căn hộ lại, đặt màn hình TV trên kệ sách. Rồi thám tử trưởng cắm điện, xoay một nút. Sau một giây, màn hình sáng lên yếu ớt.

- Babal ơi, không thấy gì cả! - Peter than phiền.

- Cậu phải chờ đến khi đèn sân sáng lên đã - Hannibal nói.

Vài phút sau, Ba Thám Tử Trẻ và ông Prentice được nhìn hình ảnh rõ ràng về sân dưới nhà. Trong khi mọi người nhìn, Sonny Elmquist bước ra khỏi căn hộ, biến mất vào lối đi sau sân. Sonny quay lại với cái bao đồ giặt, trở vào nhà.

Sau đó, một người phụ nữ trẻ tóc vàng tròn trịa xuất hiện ở cuối màn hình TV. Rõ ràng cô ấy vừa mới đến từ cổng trước.

- Cô Gwen Chalmers đó - Fenton Prentice nói.

Cô Chalmers đang mở khóa cửa, thì bà Bortz xuất hiện phía sau lưng cô. Bà quản lý cầm một gói đồ đưa cho cô gái.

- Dường như có cái gì đó được giao cho cô Gwen Chalmers hôm nay - ông Prentice nói - Bà Bortz thường ký nhận đồ gửi đến, khi khách thuê không có ở nhà.

- Chắc chắn bà ấy rất thích việc này - Peter nhận xét.

- Đúng - ông Prentice nói - Nhờ đó bà ấy có cơ hội biết thêm về khách thuê nhà.

Cô Gwen Chalmers nhún vai, bỏ túi xách trên bàn gần hồ bơi, ngồi xuống mở gói đồ ra.

Khi đó Alex Hassel ra khỏi nhà, rồi cũng đứng nhìn cô Gwen Chalmers.

- Những người sống trong tòa nhà không giữ được gì bí mật, đúng không?

Ông Prentice cười buồn.

- Lẽ ra cô Chalmers không nên để mụ Bortz dắt mũi như thế - ông nói - cô ấy tốt và hiền quá.

Cô Chalmers đã mở xong giấy gói, và đang lấy một cái hộp ra. Bà thám tử thấy cô mỉm cười. Cô Chalmers lấy một cái gì đó trong hộp ra, cho vào miệng, rồi nhanh tay lấy một vật khác trong hộp.

- Kẹo sôcôla - Hannibal nói.

- Cô gái này sẽ không cần phải bơi nhiều thế nếu biết tự kiềm chế với kẹo bánh - ông Prentice nói.

Phía dưới, cô Chalmers đang mời kẹo bà Bortz, như vừa mới nhớ ra phép lịch sự. Rồi cô ngưng tay, đột ngột đưa tay lên cổ. Hộp sôcôla rơi xuống, kẹo nảy xuống đất.

- Sao... ? - Peter thốt lên.

Cô Chalmers nảy ra khỏi ghế đang ngồi. Cô cong người làm hai, rồi ngã xuống sân, nằm đó, quần quai.

Bà thám tử nghe giọng bà Bortz hốt hoảng:

- Cô Chalmers ơi! Cô sao vậy?

- Đau quá! - cô Chalmers la lên - Ôi! Đau quá!

Hannibal, Bob và Peter chạy xuống cầu thang. Ông Prentice cũng chạy theo sau. Hannibal ngửi ngửi miếng sôcôla rơi ra khỏi hộp. Cô Chalmers đang la hét còn ông Murphy ào ra từ căn hộ. Sonny Elmquist cũng có mặt ở đó, để cửa căn hộ mở toang hoang.

- Sao vậy? - bà Bortz hỏi.

Bà chụp lấy cánh tay Hannibal lay mạnh, khiến Hannibal làm dập miếng kẹo phủ sôcôla trong tay. Hannibal đưa đồng kẹo nhào nhẹt lên mũi ngửi, rồi hoảng hốt nhìn lên.

- Gọi xe cấp cứu đi! - Hannibal la lên - Có một cái gì đó không bình thường trong miếng sôcôla này! Có lẽ nó có thuốc độc!

10. Chương 11

11. CANH GÁC ĐÊM KHUYA

- Khỏi gọi xe cứu thương! - Murphy nói - Tôi sẽ lấy xe chở cô ấy đi cấp cứu.

- Tôi đi với anh - bà Bortz xung phong.

- Nhớ đem kẹo sôcôla theo - Hannibal nói - Để người ta phân tích.

Murphy lấy xe ra, rồi Peter đỡ cô Chalmers ngồi vào ghế sau. Bà Bortz lấy chăn đắp cho cô Chalmers. Hannibal đưa hộp kẹo cho bà Bortz. Một giây sau ông Murphy đã nổ máy xe.

- Thuốc độc! - ông Prentice nói - Tôi nghi ngờ cô Chalmers quá! Ai trên đời lại muốn đầu độc cô ấy?

- Ta chưa biết chắc có ai làm hay không, bác Prentice à - Hannibal nhấn mạnh - Chỉ có điều là kẹo có một mùi rất lạ.

Hai tiếng sau, ông Murphy và bà Bortz trở về từ phòng cấp cứu Bệnh viện Trung tâm, trông rất thiếu ngủ.

- Tôi chưa bao giờ bị xúc phạm như thế trong đời! - bà Bortz nói.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - ông Prentice hỏi.

- Cảnh sát! - bà Bortz thông báo - Cảnh sát hỏi những câu hết sức thô lỗ - ví dụ tôi đã cầm hộp kẹo trong bao lâu...

- Cảnh sát chỉ tìm hiểu xem mọi chuyện xảy ra như thế nào thôi - Murphy nói.

- Tôi không bao giờ đầu độc ai cả - bà Bortz nói rồi rút vào nhà, đóng sập cửa, khóa lại.

- Có chuyện gì xảy ra vậy anh Murphy? - Alex Hassel hỏi.

Hassel mới từ phòng giặt đồ bước ra.

- Chuyện thuốc độc trong kẹo - Murphy nói - Phòng thí nghiệm bệnh viện hiện đang phân tích để tìm xem chính xác chất đó là gì.

- Hộp kẹo được giao như thế nào? - Hannibal hỏi.

- Bằng đường bưu điện. Hết sức bình thường.

Cửa nhà bà Bortz mở ra. Bà quản lý đã bình tĩnh trở lại. Bà bước ra ngoài, nhìn hồ bơi.

- Có lẽ nên xem khía cạnh tốt của sự việc - bà nói - ở đây chỉ có một mình cô Gwen Chalmers sử dụng hồ bơi vào mùa lạnh này. Cô ấy sẽ không bơi ít nhất vài ngày. Tôi sẽ cho súc rửa hồ bơi trong khi cô ấy đi vắng. Đã lâu rồi hồ bơi chưa được vệ sinh đáng hoàng.

Ông Murphy há miệng như muốn nói một cái gì đó, nhưng rồi nhún vai, châm điếu thuốc, đi vào nhà. Hassel cũng bỏ đi theo.

Ông Prentice tức giận nhìn bà Bortz rồi bước lên cầu thang.

- Đúng là người phụ nữ kia không có chút tình cảm nào - ông lầm bầm với ba thám tử - Thử tưởng tượng xem, tình hình như thế này mà lo nghĩ đến cái hồ bơi!

- Ai lại muốn đầu độc cô Chalmers nhỉ? - ông Prentice lại thắc mắc tiếp.

- Một kẻ biết rõ cô ấy và thói quen của cô ấy - Hannibal nói - Một kẻ biết rằng đúng lúc cô ấy mở hộp kẹo ra, thì cô ấy sẽ ăn ngay một hai miếng. Câu hỏi thật ra là: có kẻ muốn đầu độc cô ấy để làm gì?

Không ai trả lời được. Hannibal ngồi xếp bằng xuống đất để luôn nhìn thấy màn hình truyền hình. Sân được chiếu sáng, ở dưới không có người.

- Bác sống ở một nơi rất thú vị - Hannibal nói với ông Prentice - Tụi cháu chỉ mới quen với bác được có ba ngày, vậy mà trong ngần ấy thời gian tụi cháu đã vạch mặt được kẻ đột nhập vào nhà bác - bà Bortz - và cháu đã hai lần nhìn thấy một kẻ khác - hình bóng. Bác đã bị trộm mất một tác phẩm nghệ thuật vô giá rồi nhận được yêu cầu tiền chuộc. Bây giờ thì một hàng xóm của bác bị đầu độc.

- Đừng quên ông bảo vệ ở nhà thờ bên cạnh nữa - Bob nhắc.

- Tất cả quá ngẫu nhiên - Hannibal nói - Chắc chắn phải có một mối liên quan nào đó. Nhưng cho đến nay, thì chỉ có địa điểm là mối liên quan duy nhất. Tất cả đã diễn ra trong hoặc gần tòa nhà này.

- Ủ, và tất cả đều xảy ra trong khi Sonny Elmquist đang ở trong khu vực - Peter nhận xét - Chứ không bao giờ xảy ra khi Sonny Elmquist đang đi làm.

Ông Prentice đột nhiên hoảng hốt nhìn lên.

- Các cậu có nghĩ cậu ấy có thể nghe được ta không? Nếu cậu ấy là hình bóng, thì cậu ấy có thể ở đây mà nghe, mà ta không thể nào biết.

Bob đứng dậy, xem xét từng phòng một, bật hết đèn lên. Không có hình bóng người lấp ló chỗ nào cả. Ba thám tử ngồi xuống xem màn hình.

Suốt vài tiếng, không có gì xảy ra ngoài sân, ngoại trừ bà Bortz mang ít rác ra thùng. Ba thám tử bắt đầu cảm thấy chán chường và buồn ngủ.

- Nhìn kìa! - Hannibal đột nhiên nói.

Sonny Elmquist đã bước khỏi căn hộ, và đang đứng bên hồ bơi, nhìn xuống nước. Ba thám tử quan sát Sonny thật kỹ.

Cửa nhà Murphy mở ra, người môi giới chứng khoán bước ra. Ông đang hút thuốc, cầm theo cái gạt tàn mà ông thường dùng. Ông vẫy tay chào Elmquist. Rồi ông bỏ điếu thuốc xuống, đặt gạt tàn lên cái bàn, đi ra cổng trước. Một hồi sau, ba thám tử nghe tiếng xe chạy. Peter ra cửa sổ nhìn xuống đường.

- Ông ấy bỏ đi đâu rồi - Peter báo lại - ông ấy đi rất nhanh.

- Có thể chỉ đi một vòng - Prentice nói - Tôi thấy ông ấy rất buồn chán khi trở về từ bệnh viện. Có thể ông ấy không ngủ được.

Sonny Elmquist trở vào căn hộ, kéo màn cửa sổ.

- Úi chà! - Peter kêu - Không thấy được anh chàng đang làm gì nữa.

- Thì chắc chuẩn bị để đi làm thôi - Hannibal nói - Anh ấy phải ra chợ lúc mười hai giờ khuya.

Đúng lúc đó đèn sân phía dưới tắt. Rồi màn hình trở nên xanh xám, với chỗ sáng duy nhất thấy được là một mảnh đèn sáng phía sau rèm cửa sổ nhà Elmquist.

- Úi cha, úi chà! - Peter kêu - Bây giờ thì không còn thấy gì nữa hết.

- Đèn có đồng hồ tự động - ông Prentice nói - Đèn tắt lúc đúng mười một giờ khuya.

- Vậy thì truyền hình mạch kín cũng vậy - Hannibal vừa nói vừa tắt TV.

- Nếu trời tối rồi, thì cũng không cần nữa, đúng không? - Peter nói - Này, nếu tối nay Sonny Elmquist đi làm, và nếu anh ấy chính là kẻ hiện hình bóng ở đây, thì Sonny sẽ phải kéo màn ra trong vòng khoảng một tiếng nữa hoặc ở trong đó luôn. Các cậu cứ ở lại đây với bác Prentice. Minh sẽ ra ngoài ban-công nhìn.

- Đừng bấm chuông nếu cậu nhìn thấy gì - Hannibal dặn trước - Chỉ cần gõ cửa nhẹ thôi. Bob và mình sẽ ra ngay.

- Được rồi.

Peter khoác áo vào. Trong một lát, đèn nhà ông Prentice tắt, và Peter mở cửa bước ra ban-công. Cửa đóng lại phía sau lưng Peter, nhưng lần này không khóa.

Đèn trong nhà Elmquist sáng lên một khoảng ngắn, rồi tắt đi. Peter chờ Elmquist bước ra khỏi nhà để đi làm. Nhưng không có gì xảy ra.

Sau mười hai giờ khuya, một người đàn ông bước vào qua cổng trước. Peter thẳng người lại, rồi thư giãn ra khi cái bóng đen dừng ở bàn bên hồ bơi. Chính là Murphy, đang tay cái gạt tàn về. Ông môi giới chứng khoán bước vào nhà, rồi đèn sáng lên phía sau màn cửa sổ nhà ông.

Peter chớp mắt. Chỉ trong vài giây - đủ thời gian Murphy lấy cái gạt tàn và mở cửa nhà - Peter đã rời mắt khỏi cánh cửa nhà Sonny Elmquist. Chỉ trong vài giây đó, Elmquist đã rời chỗ của mình. Trong ánh sáng mờ từ cửa sổ nhà Murphy, Peter thấy Elmquist đang mặc đồ ngủ và đi dép. Chàng thanh niên lẳng lặng đi chuyển quanh hồ bơi, đến gần cửa nhà Murphy.

Peter lại chớp mắt. Elmquist đã đi mất! Chỉ cách cửa nhà khoảng mười tám mét, Sonny đã biến mất!

Peter gõ nhẹ cửa căn hộ ông Prentice. Không chờ trả lời, Peter chạy nhanh xuống sân. Peter định đứng ngay trước cửa nhà Elmquist, để đón đường chàng thanh niên lang thang khi anh quay về.

Peter vừa mới đến chỗ có gờ trang trí quanh hồ bơi thì chân Peter giẫm trúng một cái gì đó mềm và sống!

Có một âm thanh kêu lên - tiếng một sinh thể đang đau đớn!

Peter rùng mình toan nhảy sang một bên, nhưng cái vật thể sống di động đã mắc vào giữa hai cổ chân của Peter. Peter hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Tiếng kêu hét lại vang lên.

Như trong một đoạn phim quay chậm, Peter nhìn thấy mép hồ bơi đến gần mình. Peter nhìn thấy một cái gì đó bầu vú vào chân mình. Peter cảm nhận móng vuốt. Sau đó một tiếng tôm, Peter đã rơi xuống hồ bơi!

Cửa căn hộ Alex Hassel mở ra.

Đèn sân sáng lên.

Peter nổi lên mặt nước trở lại, bị nấc và khạc ra nước clo.

Mối nguy hiểm lại gầm gừ, bơi đến mép hồ, rồi được Alex Hassel vớt lên. Đó là một chú mèo đen.

- Đồ... đồ tàn nhẫn ác ôn! - Hassel nói với Peter.

Peter leo ra khỏi hồ bơi, lạnh run người.

- Ông Prentice ơi! - bà Bortz hét.

Bà xuất hiện trong áo khoác mặc ở nhà, tóc cuộn bằng những ống cuốn màu hồng.

- Ông Prentice ơi, ông phải giữ không ấy thằng nhỏ kia đi lung tung trong đêm chứ!

Hannibal bước xuống cầu thang. Sonny Elmquist đột nhiên xuất hiện trước cửa căn hộ mình.

- Cháu... cháu không ngủ được - Peter xấu hổ nói.

Cửa nhà Murphy mở ra.

- Bây giờ lại chuyện gì nữa đây? - ông môi giới chứng khoán gầm lên.

- Thằng nhóc này giẫm trúng con mèo của tôi - Hassel nói.

Alex Hassel ôm ấp con vật ướt sũng ủ rũ trong tay.

- Không sao mà cưng ơi - ông dỗ dành - con sẽ đi với ta. Ta sẽ chăm sóc cho con. Con đừng thèm để ý đến thằng nhỏ xấu xa kia!

- Đừng để tôi bắt gặp cậu ở đây nữa nhé! - bà Bortz giận dữ nói.

- Dạ không, thưa bà - Peter nói.

- Lại nghỉ thêm một đêm nữa hả? - Hannibal nhìn Elmquist hỏi.

Sonny Elmquist gật đầu.

- Xin lỗi nhé, đêm nay hơi lộn xộn - Hannibal nói.

- Tôi hầu như... hầu như đã nhìn thấy...

- Sao? - Hannibal hỏi.

- Không có gì - Elmquist dụi mắt - Chắc là tôi nằm mơ. Chưa tỉnh lắm...

Chàng thanh niên gầy nhom bước trở vào nhà, đóng cửa lại.

Peter vội vã đi lên nhà ông Prentice. Hannibal đi theo Peter. Ông Prentice đang chờ trong phòng khách với một cái khăn lông to. Còn Bob đang chuẩn bị một bồn tắm nước nóng.

- Elmquist từ đâu ra vậy? - Peter vừa hỏi vừa cởi áo khoác ra - Mình đang ở ngoài đó nhìn, rồi thấy anh ấy đi vòng qua hồ bơi về hướng chỗ Murphy. Bỗng nhiên, anh ấy không còn đó nữa. Anh ấy không có ở đâu cả. Thế là mình xuống cầu thang để tìm anh ấy rồi giẫm phải con mèo ôn dịch kia và...

- Mình có nhìn thấy - Hannibal nói - Cậu té xuống hồ bơi. Rồi Elmquist bước ra khỏi nhà.

- Nhưng không thể có chuyện đó được! - Peter tuyên bố - Anh ấy không có ở trong nhà khi mình té xuống hồ bơi. Anh ấy không thể nào có ở trong nhà nổi. Anh ấy đang đi đến căn hộ Murphy, rồi đột nhiên không có ở đâu nữa hết!

11. Chương 12

12. NỔ BOM!

Suốt phần đêm còn lại, Hannibal và Bob thay phiên nhau gác ngoài ban-công. Không còn động tĩnh gì nữa ngoài sân cho đến bốn giờ sáng, khi bà Bortz bước ra khỏi căn hộ. Bà mặc áo bành tô dài. Hannibal nhìn thấy bà vội lánh vào nhà ông Prentice.

- Bà Bortz bỏ đi - Hannibal báo cáo lại với ông Prentice.

Ông Prentice không chịu đi ngủ nữa. Ông ngồi suốt đêm, trong góc ghế dài phòng khách, thỉnh thoảng ngủ gật một chút.

- Dĩ nhiên - Prentice nói khi nghe câu này.

- Lúc bốn giờ sáng à? - Hannibal hỏi.

Prentice ngáp.

- Chợ mở hai mươi bốn trên hai mươi bốn - Prentice nhắc Hannibal - Bà Bortz luôn đi chợ vào thứ năm và bà luôn đi lúc bốn giờ.

Hannibal chỉ biết nhìn ông Prentice.

- Bà bảo rằng chợ đông đúc vào giờ này - Prentice nói - Tuy nhiên, tôi nghĩ bà biết chắc rằng vào giờ này có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ông Murphy đến năm giờ mới đi làm. Còn những người khác thì luôn còn ngủ vào giờ này.

Bob và Peter bước ra từ phòng làm việc.

- Bác muốn nói rằng bà ấy soi mói đến nỗi không chịu đi khỏi đây, trừ phi mọi người đang ngủ à? - Peter hỏi.

- Bà ấy như bị thôi thúc bởi tập tính kỳ quặc này - Prentice nói - Bà ấy như một con nhện không dám rời màn tơ. Mọi quan tâm duy nhất của bà là những người sống ở đây. Bà không ngừng theo dõi họ. Đó chính là cuộc sống của bà.

Bob đến bên cửa sổ trước, kéo màn ra. Bob nghe tiếng xe nổ máy, rồi thấy ánh sáng đỏ của đèn sau xe phía dưới nền xi măng. Một chiếc xe xám de ra từ dưới nhà.

- Nếu bà chỉ dùng xe có một lần trong tuần, thì sao bình sặc bà ấy không bị chết - Bob nói.

- Bà ấy rất thường phải gọi người ở gara - Prentice nói.

Chiếc xe de ra đường, quẹo, rồi bắt đầu chạy chậm.

Trong không khí yên lặng, ông Prentice và Ba Thám Tử Trẻ nghe tiếng nổ, rồi tiếng hét.

Prentice nhảy phốc ra khỏi ghế dài phòng khách.

Hannibal phóng ra cửa sổ.

Chiếc xe xám chưa đi được bao xa trên con đường và đang lạng trái lạng phải. Khói bay ra cuộn cuộn từ mui xe. Bà Bortz la lên nữa. Chiếc xe, bây giờ không còn điều khiển được, tông vào lề đường, cả hai lớp xe trước nổ tung. Với tiếng vỡ nát khủng khiếp, xe va vào một cái ống nước chữa lửa.

Bà Bortz cứ tiếp tục la hét. Miệng ống nước chữa lửa bị văng ra khỏi mặt đất, nước văng ra tứ tung xung quanh xe.

- Gọi lính cứu hỏa! - Peter báo ông Prentice.

Bob chạy ra cửa.

- Nền lồi bà ấy ra khỏi đó trước khi bà ấy chết đuối mất - Bob nói.

Hai thám tử xuống đến sân đúng lúc Murphy, mặc áo khoác nhà, và Elmquist trùm bành tô trên bộ đồ ngủ, đang bước ra bằng cửa trước.

- Chị Bortz ơi! - Murphy la lên.

Người đàn ông cao lớn chạy về hướng chiếc xe bị tông và nước đang bắn lên.

Hai thám tử vượt qua mặt Elmquist, bắt kịp Murphy. Hannibal và Bob bước vào vũng nước lạnh như đá, mò mẫm qua thác lạnh thấu xương bắn ra từ miệng ống nước chữa lửa bị vỡ để tìm cửa xe.

Bà Bortz ngồi cứng đờ sau tay lái, nhìn chằm chằm trước mặt và la hét - la hét như thể sẽ không bao giờ im.

- Bà Bortz ơi!

Hannibal kéo tay cầm. Cửa xe bị khóa.

Murphy gõ cửa sổ gần bà Bortz.

Người phụ nữ quay lại, ngạc nhiên nhìn ông.

- Mở cửa ra! - Murphy hét lên - Mở khóa cửa đi.

Bà Bortz vụng về vật lộn với cái nút trên cửa, một giây sau Murphy đã kéo cánh cửa xe ra được. Murphy cùng Bob lôi người phụ nữ lên cơn thần kinh ra khỏi xe.

Sau đó có tiếng còi hú ngoài đường, rồi một chiếc xe cứu hỏa xuất hiện. Nhiều người mặc áo mưa đen chạy ào xuống.

Một hồi sau, ống nước chữa lửa ngưng phun nước nữa. Murphy, Elmquist, Bob và Hannibal đứng cùng bà Bortz, bà không nói gì do bị sốc.

- Anh làm cách nào vậy? - Murphy hỏi người lính cứu hỏa.

- Có van cái ở ngay góc - người lính cứu hỏa trả lời rồi nhìn bà Bortz - Bà lái xe à? - ông hỏi.

Bà không trả lời.

- Ta nên vào trong đi - Murphy nói - Bà ấy sẽ bị viêm phổi mất, nếu cứ đứng ngoài này.

Bob và Hannibal gần như phải lôi bà Bortz lên các bậc thềm dẫn vào tòa nhà. Murphy lấy chìa khóa từ xe để mở cửa nhà bà Bortz. Một người cảnh sát xuất hiện phía sau lưng.

- Ai đã tông vào miệng ống nước chữa lửa? - Người cảnh sát hỏi.

Bà Bortz đang đứng trong phòng khách.

- Có kẻ bắn vào tôi - bà nói.

Dường như bà nói chuyện mà không nhấp nháy môi.

- Thưa bà, bà nên cởi đồ ướt ra - người cảnh sát thản nhiên nói - Sau đó, nếu bà thấy khỏe, có thể bà sẽ kể cho chúng tôi nghe về chuyện đó.

Bà Bortz gật đầu rồi biến mất vào một hành lang nhỏ.

Hannibal nhận ra rằng chính mình đang đánh răng lập cập.

- Cháu cũng đi thay đồ đây - Hannibal nói với người cảnh sát.

- Cậu có nhìn thấy gì không? - Cảnh sát hỏi.

- Dạ có, cháu nhìn thấy xe bắt đầu chạy trên đường - Hannibal nói.

- Được rồi, cậu đi thay đồ đi, rồi trở lại đây.

Người cảnh sát quay sang Bob và Peter.

- Hai cậu cũng vậy.

Vài phút sau, ba thám tử mặc đồ khô ráo trở lại tường trình với cảnh sát.

Một chiếc rờ moọc đã đến ngoài đường. Vài người cảnh sát mặc đồng phục và một người mặc thường phục đang xúm quanh chiếc xe đụng.

- Nếu có ai bắn bà ấy, thì hấn bắn trật - người mặc thường phục nói.

- Có tiếng bắn - Hannibal nói - Cháu có nghe. Ngay khi bà ấy vừa mới bắt đầu lái xe chạy ra đường, thì có tiếng bắn... hoặc tiếng nổ.

Chiếc xe, nằm nghiêng sang một bên trên đầu ống nước cứu hỏa bị vỡ, được đèn xe cứu hỏa chiếu sáng trưng.

- Không thấy lỗ đạn - người mặc thường phục nói.

Hannibal để ý một vật ở dưới đất - một mảnh giấy đỏ đỏ bị nước làm mềm rã. Hannibal cúi xuống lượm lên, nhìn thật kỹ.

- Một đám khói đen - thám tử trưởng nói.

- Sao? - Người đàn ông mặc thường phục hỏi lại.

- Ngay sau tiếng bắn, hay tiếng nổ, có một đám khói bay ra từ dưới mui xe.

Người đàn ông mặc thường phục ra đằng trước, mở mui xe lên.

Một cảnh sát mặc đồng phục vội dèn pin vào máy xe.

Có nhiều giấy vụn và một cái gì đó giống vải đệm cotton cháy còn quần trên máy.

- Không phải phát súng - người đàn ông mặc thường phục nói - Thiết bị nổ. Dưới mui xe có một cái gì đó giống như quả bom!

Người đàn ông kéo mui xe xuống.

- Mang đi! - Ông la lên với người lái xe - Mang về gara cảnh sát!

Ông quay sang ba thám tử. Murphy đã quay về với mọi người, còn Sonny Elmquist đang khom lưng đứng gần các bậc thềm dẫn lên tòa nhà. Alex Hassel cũng có mặt.

- Có kẻ muốn hại bà ấy! - Hassel nói.

- Bà ấy có kẻ thù không? - Cảnh sát hỏi.

- Cả tòa nhà này đầy kẻ thù của bà ấy - Murphy chưa chát nói - Tuy vậy tôi không nghĩ ai dám đặt bom trong xe bà đâu.

Ông môi giới chứng khoán ngáp.

- Tôi tên là Murphy - ông nói với người mặc thường phục - Báo anh để ghi nhận thôi. Tôi tên là John Murphy. Sống trong căn hộ 1E và không nhìn thấy gì cả. Tôi chỉ nghe tiếng nổ và tiếng xe đụng. Nếu anh cần hỏi gì, thì cứ tự nhiên, nhưng xin đừng hỏi trước mười hai giờ trưa. Tôi có kế hoạch ngủ cho đến đó.

Murphy bước lên các bậc thềm rồi biến mất.

Người cảnh sát nhìn theo ông.

- Những ngày vừa qua, mọi chuyện xảy ra ở cái nhà này kỳ quặc quá! - người cảnh sát nhận xét.

- Khỏi phải nói! - Peter đồng tình.

Peter liếc nhìn về hướng đông, nơi ánh sáng hồng hồng đang bắt đầu hiện trên bầu trời.

- Nếu quy luật trung bình cộng đúng, thì ta sẽ có một buổi sáng bình lặng. Chứ còn chuyện gì có thể xảy ra được nữa nào?

12. Chương 13

13. CHÁY !

Sau cái đêm náo động kia, ông Prentice và ba thám tử ngủ say. Prentice dọn một bữa ăn sáng ngon lành cho Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal bật màn hình TV lên, nhưng chỉ thỉnh thoảng mới liếc nhìn. Tòa nhà có vẻ bình yên.

- Tôi phải ra ngân hàng - Prentice thông báo - Trước ngày mai tôi phải có mười ngàn đô-la tiền mặt bằng tờ nhỏ. Tôi sẽ rất vui nếu có một cậu đi cùng tôi.

- Dạ được thôi, thưa bác Prentice - Hannibal nói - Tuy nhiên cháu nghĩ bác nên báo cảnh sát về những gì bác sắp làm.

- Không - Prentice trả lời - con chó Carpates quá quý giá để dám mạo hiểm đánh mất. Nếu tên trộm cảm thấy bị nguy hiểm, thì hẳn có thể phá hủy con chó mất. Ta phải theo đúng chỉ thị của hẳn.

Hannibal ra cửa sổ. Có chiếc taxi ở dưới đường. Người lái xe đang cầm vali chạy xuống bậc thềm. Bà Bortz đi theo sau.

- Bà Bortz ra đi - Hannibal thông báo khi xe taxi chạy đi.

- Bà ấy có một người em gái ở Santa Monica. Bà ấy thường đến đó khi bệnh tật hoặc khi bị rắc rối.

- Bà ấy bị rắc rối to - Peter nói - Bị đặt bom vào xe là...

Peter bị ngắt lời bởi tiếng kính vỡ loảng xoảng.

- Cháy! - Có tiếng người la - Cứu với! Cháy!

Ngay lập tức, nhóm người trong căn hộ ông Prentice lao ra ngoài.

Ở ngang sân, có ngọn lửa bốc lên từ màn cửa sổ nhà ông John Murphy. Sonny Elmquist, đi chân không và tóc dựng sững, đang dùng cái ghế sắt hồ bơi đập kính cửa sổ.

- Trời! - ông Prentice kêu.

Ông chạy trở vào ngay để gọi cứu hỏa.

Peter đã xuống cầu thang và đang chụp cái ghế thứ nhì lên trước khi Hannibal và Bob kịp xuống đến sân.

Alex Hassel đang loạng choạng bước ra khỏi căn hộ mình.

- Ông Murphy ơi! - Peter gọi.

Peter tháo những mảnh kính trên thành cửa sổ ra rồi đập vào màn cửa sổ đang cháy.

- Đây!

Hannibal thấy được bình dập lửa trong một hốc gần cầu thang. Thám tử trưởng chụp lấy bình dập lửa, chạy đến chỗ cháy.

Trong chốc lát, chất bọt xịt ra từ bình dập tắt được lửa cháy trên màn. Ngọn lửa tắt đi với tiếng kêu rít như để phản đối. Các thám tử và Elmquist trèo qua cửa sổ. Hannibal chia bình dập lửa vào ghế dài phòng khách đang cháy âm ỉ rồi xịt vào cây thông Giáng sinh gần đó cho chắc ăn.

Elmquist và các thám tử bị nghẹt thở trong căn hộ đầy khói. Tất cả la lên, nhưng Murphy không trả lời. Hannibal và Peter ngồi thấp xuống để tránh phần khói dày đặc nhất, rồi tiến tới. Hai thám tử tìm thấy Murphy nằm ngã giữa đường từ phòng khách vào phòng ngủ.

- Phải mang ông ấy ra, nhanh! - Peter kêu.

Peter cầm lấy một cánh tay của Murphy, xoay ông lại, vỗ vào mặt ông.

Murphy không động đậy.

- Kéo ông ấy ra - Hannibal ra lệnh.

Hannibal cầm một cánh tay, Peter cánh tay kia. Bob chạy đến, chụp hai chân người đàn ông. Phía sau ba thám tử Sonny Elmquist bị nghẹt thở và lảo nhão một điều gì đó.

- Ra khỏi đây! - Peter cảnh báo - Bộ anh cũng muốn chết à?

Elmquist bước đến cửa, mở khóa ra.

Vẫn ngồi chồm hổm, ba thám tử kéo lê người đàn ông bất tỉnh qua cửa, ra chỗ có ánh sáng và không khí mát lành.

Murphy nặng như một bao than. Nhưng ba thám tử vẫn lúi ra được, và làm rất nhanh. Vài giây sau, ba thám tử đã đưa ông môi giới chứng khoán ra đến bên hồ bơi, nằm dài dưới ánh nắng chiếu xuống gương mặt tái xanh.

- Ôi trời! - ông Prentice nói.

Alex Hassel nhìn trân trân.

- Ông ấy... Ông ấy có...?

Peter kê tai vào ngực Murphy.

- Vẫn còn sống.

Rồi lính cứu hỏa đến, với oxy và xe cứu thương. Lính cứu hỏa tràn vào căn hộ Murphy để dập tắt những tia lửa âm ỉ cuối cùng trên màn cửa sổ và nệm ghế.

Một người từ xe cứu thương tháo mặt nạ oxy ra khỏi mặt Murphy khi thấy ông nấc lên, mở mắt ra và dùng một tay đẩy mặt nạ ra và định ngồi dậy.

- Từ từ nào - người cứu thương nói - Chúng tôi sẽ đưa ông đi cấp cứu.

Murphy nhìn như để phản đối, nhưng rồi lại ngã lưng xuống nền đan.

- George ơi, mang băng ca đến đây - người lái xe cứu thương nói với đồng đội.

Murphy nằm yên để người ta đẩy mình qua băng ca. Hai người cứu thương đắp cho ông một tấm chăn xám rồi tiến hành mang ông đi.

- Có nên cử ai đi cùng ông ấy không? - Hassel nói.

- Cháu tôi - Murphy yếu ớt nói - Tôi sẽ cho gọi cháu tôi.

Một hồi sau, xe cứu thương đi khỏi, còi hụ to.

Trưởng đội lính cứu hỏa xuất hiện ở ngưỡng cửa căn hộ Murphy.

- Chuyện cũ thôi - ông nói.

Ông đang cầm một điều thuốc cháy hết một nửa bị dính chất bọt dập lửa.

- Ngủ gật với điều thuốc đang hút. Điều thuốc rơi xuống ghế, bắt cháy trên đó. Lửa lan sang màn cửa sổ, rồi...

- Cũng may là tôi nhìn thấy.

Sonny Elmquist vẫn đứng yên, chân trần, mặt mày tái mét.

- Cũng may cho cái ông sống ở đây. Ông ấy có thể bị thiệt mạng. Anh nhìn thấy kịp thời. Cây thông Giáng Sinh trong kia lại là cây thật nữa. Nếu lửa lan đến cây, thì cả nhà sẽ bốc cháy trong một phút.

- Ông ấy đi ngủ với điều thuốc à? - Hannibal nói.

- Rất nhiều người hay làm thế, con trai à - trưởng đội cứu hỏa nói.

- Nhưng ông ấy có cái gạt tàn rất đặc biệt - Hannibal nói - Ông ấy bảo gạt tàn đó tuyệt đối an toàn - rằng ông ấy có thể bỏ điều thuốc vào đó, rồi không phải lo lắng gì cả. Điều thuốc sẽ không rơi ra ngoài.

- Mọi chuyện đều có thể xảy ra nếu người ta hút thuốc trong khi đang buồn ngủ - trưởng đội lính cứu hỏa nói.

- Mà ông Murphy đang buồn ngủ - ông Prentice nhấn mạnh - Ông ấy nói là sẽ ngủ cho đến trưa. Có lẽ ông ấy nằm xuống ghế phòng khách, rồi thiếp ngủ đi.

- Nhưng tại cháu tìm thấy ông ấy dưới sàn nhà, đang đi về phòng ngủ. Nếu ông ấy ngủ trên ghế phòng khách, thì sao ông ấy không mở cửa trước để ra ngoài? - Hannibal hỏi.
- Có lẽ ông ấy nhầm đường trong đám khói - lính cứu hỏa nói - Rất dễ bị như thế. Khi khói tùm lum lên rồi thì ông ấy không còn biết đường mà đi.
- Hannibal và tất cả bước xa khỏi đám lính cứu hỏa đang lôi ghế dài phòng khách ra riêng để kiểm tra xem còn tàn tích đám cháy nào không.
- Dọn dẹp đồng này cũng đủ mệt - Hassel nói.
- Bà Bortz sẽ nổi điên lên khi thấy chuyện này - Sonny Elmquist thích thú nói - À mà bà Bortz đâu rồi?
- Cách đây không lâu, bà đã ra đi trong một chiếc taxi rồi - Bob nói.
- Xe cứu thương đưa ông Murphy đi đâu? - Hannibal hỏi trưởng đội cứu hỏa.
- Phòng tiếp nhận bệnh nhân ở Bệnh viện Trung tâm. Đó là bệnh viện cấp cứu cho khu vực này. Nếu họ quyết định không cho ông ấy về, thì ông ấy sẽ ở đó - hoặc chuyển đến bệnh viện khác, nếu ông ấy muốn.
- Hannibal gật đầu.
- Bệnh viện Trung tâm - thám tử trưởng lập lại - Cô Chalmers đang ở đó. Nhưng... tại sao Murphy lại đến đó nhỉ?
- Đó là bệnh viện cấp cứu mà - người lính cứu hỏa nói.
- Ý cháu không hỏi thế - Hannibal nói - ông Murphy rất cẩn thận với mấy liều thuốc. Lẽ ra ông ấy không bị cháy. Thật vô lý!

13. Chương 14

14. NHỮNG HỒN LANG THANG

- Nhà này bị xui rồi! - Alex Hassel tuyên bố sau khi lính cứu hỏa đã đi khỏi - Thứ nhất là Gwen Chalmers, rồi bà Bortz, còn bây giờ là Murphy!
- Tất cả bắt đầu từ vụ trộm - ông Prentice nói.
- Ông Prentice không nhìn Sonny Elmquist, đang uể oải đứng một bên, mắt nhắm nhắm vì nắng.
- Ba đêm trước, thì mọi chuyện rất bình yên, cho đến khi tên trộm chạy qua sân nhà này. Từ đó, không còn gì như cũ nữa.
- Hannibal gật đầu.
- Có một kết luận rất hiển nhiên - Hannibal nói - Con là chó Carpates đang ở đây! Và kẻ lấy trộm con chó Carpates có lẽ cũng ở đây luôn!
- Anh bạn trẻ, anh đang nói gì vậy? - Hassel hỏi - Ở đây không có con chó nào đâu, cho dù bị lấy cắp hay gì đi nữa. Nếu có con chó nào ở đây, thì mèo của tôi đã biết.
- Đó là một bức tượng chó bằng pha lê - Fenton Prentice giải thích - Tôi đặt một nghệ nhân tên Edward Niedland làm con chó Carpates, rồi cho cậu ấy mượn để triển lãm ở hành lang Maller. Con chó đã bị mất trộm mất từ nhà Edward Niedland hôm tối thứ hai.
- Alex Hassel cười chế giễu.
- Hoá ra bà Bortz nói đúng! Bà ấy bảo tôi rằng anh sắp có một con chó, rằng tôi lo mà coi chừng mấy con mèo. Một con chó thủy tinh! Ha ha!

Prentice thở dài.

- Bà ấy lại đọc trộm giấy tờ của tôi. Tôi tin chắc bà ấy nghĩ tôi sắp có một con chó thật. Thế là bà ấy lại đi nói lung tung với cả tòa nhà này - rồi có kẻ lấy trộm mất con chó Carpates!

- Ô, không phải tôi lấy đâu! - Hassel nói - Hơn nữa, tôi không có ý định tiếp tục ở một nơi có kẻ đầu độc và làm nổ xe người khác. Tôi sẽ ra khách sạn ở.

Alex Hassel vội vàng trở về căn hộ rồi nhanh chóng trở ra cùng một giỏ đựng mèo, tay kia xách vali.

- Tôi sẽ trở về đúng năm giờ, để ấy con mèo cưng ăn - ông Hassel thông báo - đương nhiên là tôi phải mang con Tabitha theo cùng. Nếu muốn liên hệ với tôi, thì tôi ở khách sạn Ramona cho đến khi nào chỗ này bình yên trở lại.

Hassel nhìn ông Prentice.

- Ông cứ lục soát căn hộ tôi nếu thích - Hassel nói - nhưng ông nên có lệnh khám nhà.

Hassel ung dung bước đi. Một hồi sau có tiếng xe nổ máy phía trước.

- Ông có thể khám nhà tôi nếu ông muốn - Sonny Elmquist đề nghị - Tôi phải đi làm lúc mười hai giờ trưa, nhưng vẫn còn thời gian trước lúc tôi đi mà. Ông không cần lệnh khám nhà.

- Lúc mười hai giờ trưa à? - Bob hỏi - Em tưởng anh làm việc ban đêm.

- Hôm nay làm ca sớm - Elmquist giải thích - Có một thằng bị bệnh.

- Em tin chắc con chó Carpates không có trong căn hộ anh - Hannibal bình thản nói - Không có trong căn hộ nào ở tòa nhà này cả.

Sonny Elmquist có vẻ hơi thất vọng. Sonny nhún vai, rồi quay về căn hộ.

- Sao cậu tin chắc như thế? - Prentice hỏi.

- Vì lý do hiển nhiên rằng bà Bortz là một kẻ tò mò - Hannibal giải thích - và bà rình rập tại nơi này. Bà lục lạo đồ đạc của người thuê nhà và ai cũng biết điều này. Cho đến hôm nay, bà Bortz không hề đi xa khỏi đây. Bà có chìa khóa riêng và có thể vào mọi căn hộ, ngoại trừ căn hộ của bác. Nếu cháu đã lấy cắp con chó Carpates và cháu đang sống tại đây, thì cháu sẽ không giữ con chó Carpates trong nhà mình.

- Phải, cậu nói đúng.

- Nhưng không có nghĩa rằng con chó Carpates xa nơi này. Nếu không, tại sao có kẻ lại muốn đuổi mọi người khỏi đây? Hôm qua cô Chalmers bị ngộ độc. Hôm nay bà Bortz bị đặt bom trong xe - và xém bị thương. Rồi căn hộ ông Murphy bốc cháy. Khi nào khỏe lại, có thể ông ấy sẽ nhớ được một cái gì đó.

Bob chau mày.

- Cậu nghĩ đám cháy không phải là tai nạn à?

- Có thể.

- Nay, cậu có nghĩ Sonny Elmquist là chủ mưu không?

- Làm thế nào cậu chứng minh nổi một giả thiết điên khùng như thế? - Peter hỏi.

- Trước tiên - Bob cương quyết nói - mình sẽ đi nói chuyện với giáo sư Barrister.

Bob đang nói đến một ông giáo sư nhân loại học ở Đại học Ruxton - người từng giúp Ba Thám Tử Trẻ những kiến thức về phù thủy và thần bí của ông.

- Có thể Elmquist không gây đám cháy, nhưng dường như anh ấy có khả năng đi xuyên qua tường. Có thể giáo sư Barrister biết cách giải thích.

- Vậy mình sẽ ở lại đây! - Peter nói - Mình sẽ đi theo Elmquist khi anh ấy đi làm. Anh ấy nói là đến chợ làm việc, nhưng đó chỉ là lời nói của anh ấy. Mình còn có thể kiểm tra xem Hassel có làm thủ tục nhận phòng ở đúng khách sạn đó hay không?

- Còn mình - Hannibal thông báo - mình sẽ gọi điện thoại cho vài bệnh viện. Mình cần ít thông tin về cô Chalmers và ông Murphy.

Ông Prentice có vẻ hoảng hốt.

- Này! Tôi dự kiến đi ngân hàng với các cậu mà. Tôi không muốn một mình mang đồng tiền chuộc kia.

- Đúng, và bác không nên ở lại đây một mình - Hannibal nói - bác có người bạn nào để đến chơi với bác không?

- Tất nhiên, có Charles Niedland!

Prentice gọi điện thoại ngay cho Charles Niedland, ông ấy hứa sẽ đến Paseo Place trong vài phút.

Bob gọi điện thoại cho giáo sư Barrister, rồi gọi taxi.

Hai mươi phút sau, Bob đã có mặt ở văn phòng giáo sư tại Đại học Ruxton. Gương mặt phúc hậu của ông giáo sư sáng lên vì kích động.

- Ba Thám Tử Trẻ đang đụng phải hiện tượng huyền thoại nào đây? - Barrister hỏi.

Bob trình bày về hình bóng người ghé thăm căn hộ ông Prentice.

- Hừm! - Barrister kêu - Tôi lại không tin điều này trong lĩnh vực của tôi. Tôi là chuyên gia về các bộ lạc Maori và ma thuật phù thủy được thực hành ở vùng Caraibes và các vùng khác. Điều mà cậu mô tả có vẻ như một hiện tượng tâm thần. Tôi tin vào một số điều mà người ta không cho là có thật, nhưng tôi không tin là có ma. Tuy nhiên, tôi có một đồng nghiệp có đầu óc rất mở mang về vấn đề này.

Bob mỉm cười.

- Cháu biết thế nào bác cũng giúp được tụi cháu mà.

- Tôi rất vui được giúp - Barrister trả lời - Ta đi nào. Tôi sẽ dẫn cậu đến gặp giáo sư Lantine. Bà ấy là trưởng khoa siêu tâm lý học của chúng tôi. Một nửa trường đại học cho rằng bà ấy khủng, còn nửa kia thì sợ bà ấy đọc được những suy nghĩ trong đầu mình. Cậu sẽ rất thích khi gặp bà.

Giáo sư Lantine ở trong một tòa nhà nhỏ bằng gạch phía sau nhà tập thể dục. Đó là một người phụ nữ dễ nhìn trạc tứ tuần. Bà đang ngồi đọc thư, thì Bob và giáo sư Barrister bước vào. Bà nhìn lên, mỉm cười với Barrister rồi hươ một tờ giấy.

- Đoán xem gì đây? - Bà hỏi - Thư của một người đàn ông sống ở Dubuque bảo mình bị hồn ma bà chị về ám - nhưng ông ấy lại không có người chị nào cả.

- Eugenia à, cô nhận những bức thư thật là kỳ lạ - Barrister nói.

Giáo sư Barrister ngồi xuống đối diện bà Lantine rồi ra hiệu cho Bob ngồi xuống ghế.

- Đây là Bob Andy - ông nói - Cậu ấy thuộc hăng thám tử tư và có một câu chuyện mà tôi nghĩ cô sẽ quan tâm.

- Thám tử tư à? giáo sư Lantine lập lại, mắt sáng long lanh vì thích thú - Cậu ấy có còn nhỏ quá không?

- Trẻ có nhiều lợi thế lắm, cô à - giáo sư Barrister nói - Tuổi trẻ có nhiều năng lực, rất tò mò ham hiểu, và không có quá nhiều định kiến. Bob ơi, cậu kể cho giáo sư Lantine nghe về vụ mới nhất đi.

Một lần nữa Bob tường thuật lại câu chuyện xảy ra ở căn hộ ông Prentice. Lần này Bob nêu thêm chuyện của Hannibal với hồn ma trong nhà thờ bên cạnh.

- À, đúng rồi! - Giáo sư Lantine kêu lên - Người ta thường nhờ tôi xem xét những vấn đề thể loại này. Cha McGovern chưa bao giờ nhìn thấy ma, nhưng bà quản gia hoàn toàn tin chuyện này. Người mà bạn của cậu nhìn thấy - một người đàn ông gầy tóc bạc mặc đồ linh mục - rất khớp với mô tả. Vị linh mục già cũng gầy và tóc bạc. Hình của ông có treo trong hành lang nhà cha xứ. Tuy nhiên, sau khi hỏi thăm bà quản gia, tôi phát hiện ra một điều rất lạ. Bà ấy quê ở Dungalway, một ngôi làng nhỏ ở Ái Nhĩ Lan. Nhà thờ ở Dungalway rất nổi tiếng, nghe nói là bị ám bởi hồn ma của một vị linh mục bị mất tích khi đi biển. Tôi có

qua nhiều đêm ở nhà thờ St. Jude, nhưng không thấy gì cả. Còn hình bóng ghé thăm căn hộ lại là chuyện khác nữa.

Giáo sư Lantine cúi ra phía trước.

- Cậu nói rằng hình bóng xuất hiện trong căn hộ ông Prentice trong khi cậu biết chắc - cũng như mọi người đều biết chắc - rằng người ấy đang ngủ say trong chính căn hộ mình à?

- Dạ phải - Bob xác nhận.

Giáo sư Lantine mỉm cười.

- Tuyệt vời! - Bà thốt lên - Anh ấy là một hồn lang thang!

- Dạ, cháu nghĩ là đúng - Bob đồng tình - Nhưng ông Prentice không nghĩ rằng chuyện tuyệt vời đâu. Elmquist làm thế nào ạ?

Giáo sư Lantine đi đến một tủ hồ sơ, lấy vài tập tài liệu ra.

- Nếu anh ấy là một hồn lang thang thật - bà giáo sư nói - thì anh ấy tách ra khỏi xác trong khi đang ngủ rồi đi lang thang.

Bob há miệng nhìn bà.

Bà giáo sư ngồi trở xuống, mở một hồ sơ ra.

- Ta không có nhiều trường hợp như thế được xem xét trong điều kiện phòng thí nghiệm - bà nói - Những người làm được chuyện này thường không đến phòng thí nghiệm. Họ giữ chuyện cho riêng mình. Họ cứ nghĩ họ bị điên hoặc họ có tài thiên nhân. Nhưng có một người đến phòng thí nghiệm năm ngoái. Bà ấy chỉ là người nội trợ bình thường, sống ở Montrose. Tôi không thể nói tên bà ấy, bởi vì phải giữ bí mật.

Bob gật đầu.

- Bà ấy cứ lúng túng suốt một thời gian - giáo sư Lantine nói - Bà ấy có những giấc mơ thật.

Giáo sư Barrister nghiêng người ra trước.

- Eugenia, ý cô nói rằng bà ấy mơ thấy những chuyện sau đó xảy ra thật à?

- Không hẳn thế. Chẳng hạn, bà ấy nằm mơ rằng bà ấy dự tiệc sinh nhật tại nhà bà mẹ ở Akron. Bà ấy nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng. Hôm đó là sinh nhật mẹ, và hai người chị bà ấy cũng có ở đó. Có một ổ bánh sinh nhật phủ lớp đường trắng, trang trí chữ viết màu hồng và chỉ có một cây nến duy nhất. Sáng hôm sau bà ấy mô tả rõ giấc mơ cho ông chồng nghe. Ông ấy không chú ý mấy, cho đến khi bà ấy nhận được thư của một người chị. Kèm trong lá thư có tấm hình chụp hôm sinh nhật. Trên hình là đúng những gì bà ấy nhìn thấy trong mơ. Người nhà mặc đúng y quần áo như thế, và có cả ổ bánh trắng chữ hồng với một cây nến. Chồng bà ấy rất lo và hối thúc bà ấy đến gặp chúng tôi.

Bà thú nhận rằng những chuyện như thế khá thường xảy ra với bà. Bà không thích và cố không nghĩ đến. Nhưng khi nằm mơ bà thường thấy những chuyện xảy ra ở rất xa, mà bà không có cách nào để biết rằng nó đang xảy ra như thế, rồi sau đó bà biết được rằng bà đã chứng kiến một sự kiện có thật.

- Cô nói cô đã thử nghiệm chuyện này trong điều kiện phòng thí nghiệm? - Bob nói.

- Đúng, chúng tôi đã thuyết phục bà ấy ở lại trường vài ngày. Bà ấy ngủ tại một phòng trong phòng thí nghiệm, nơi chúng tôi có thể quan sát bà qua một cửa sổ một chiều. Bà ấy biết rằng trên một cái kệ ngay phía trên giường bà - một cái kệ quá cao để bà ấy với tới được - có một tờ giấy với một con số viết trên đó. Đó là một con số rất dài - mười chữ số được cho vào phong bì - và không ai biết số đó là gì.

Sau đêm ngủ đầu tiên ngủ trong phòng thí nghiệm, bà nội trợ ở Montrose không biết con số trong phong bì là gì, nhưng bà mô tả được phong bì có mẫu sếp xanh niêm phong. Mặc dù bà ấy không hề rời giường suốt cả đêm.

Rồi chúng tôi nhờ một nhân viên quét dọn mở phong bì mà không được nhìn, rồi để ngửa trên kệ. Bà nội trợ kia lại ngủ thêm một đêm dưới kệ. Đến sáng bà ấy đã nói được con số cho chúng tôi. Chúng tôi lấy tờ giấy xuống kiểm tra, bà ấy nói chính xác!

- Cô quan sát cả đêm à? - Bob hỏi - Bà ấy không hề dậy và thử với tới kệ à?

- Bà ấy không hề động dậy cả đêm. Vậy mà, bằng một cách nào đó, bà ấy rời khỏi thân xác được và đọc con số kia. Hoặc, như chúng tôi nói, thân xác chiếu mệnh đã rời khỏi thân xác thể chất của bà ấy.

Bob suy nghĩ một hồi.

- Nhưng như vậy không chứng minh được gì! - Bob bắt bẻ.

- Chứng minh được làm thế nào hồn lang thang ở căn hộ thân chủ cậu biết rằng thân chủ cậu có một tấm hình bát quái - giáo sư Barrister nói.

- Nhưng không ai nhìn thấy bà kia di chuyển - Bob nói - Còn thân chủ tội cháu thật ra đã nhìn thấy Sonny Elmquist hoặc một ai đó rất giống anh ta.

- Và luôn luôn khi Elmquist đang ngủ? - giáo sư Lantine hỏi.

- Theo tội cháu biết, thì đúng vậy.

- Điều này rất hiếm, nhưng có xảy ra - bà giáo sư tuyên bố - Có một trường hợp nữa, khác hơn một chút.

Bà giáo sư mở một hồ sơ thứ nhì.

- Một người đàn ông sống ở Orange - bà nói - Suốt cả đời ông ấy có những giấc mơ kì quặc. Ông mơ thấy mình có mặt ở những chỗ và nhìn thấy những sự việc mà về sau ông biết là những sự kiện có thật. Không giống như người phụ nữ ở Montrose, thân xác chiếu mệnh của ông ấy đã thật sự bị nhìn thấy!

Người đàn ông ở Orange có một người bạn ở Hollywood - tôi sẽ gọi ông ấy là Jones. Có một đêm, Jones đang bình thản ngồi ở nhà đọc sách. Con chó ông ấy sủa, ông ấy nghĩ có người đi lảng vảng ngoài sân nhà mình. Ông đứng dậy ra xem, rồi ngay ngưỡng vào cửa ông ấy nhìn thấy người đàn ông sống ở Orange. Jones nhìn thấy bạn quá rõ ràng nên nói chuyện với bạn, gọi tên bạn. Người bạn không trả lời, bỏ đi lên lầu. Khi Jones đi lên theo, thì không có ai trên đó cả.

Jones cảm thấy quá lo sợ nên gọi điện thoại ngay cho người bạn ở Orange và được chính người bạn trả lời. Người đàn ông đang ngủ say và nằm mơ thấy mình ở nhà ông Jones, nhìn thấy ông Jones đang đọc sách, và đối mặt với Jones ngoài sân. Trong giấc mơ, người đàn ông sống ở Orange cảm thấy hoảng sợ khi Jones nói chuyện với ông nên đã lên lầu trốn vào tủ. Giấc mơ chấm dứt khi điện thoại reng.

- Một đêm kinh hoàng! - Bob thốt lên.

- Đúng - giáo sư Lantine nói - Thật lạ lùng và đáng sợ. Những người có khả năng đi lang thang kiểu đó cảm thấy sợ và những người bắt gặp những kẻ lang thang ấy cũng cảm thấy sợ.

- Đúng là Sonny Elmquist đã làm ông Prentice hoảng sợ! - Bob nói - Nhưng làm sao biết chắc được anh ấy là một hồn lang thang?

- Cậu không thể biết chắc được - giáo sư Lantine nói - Nếu cậu ta sẽ chấp nhận đến đây để chịu những cuộc thí nghiệm quan sát, sẽ có thể chứng minh khả năng kỳ lạ của cậu ấy. Nhưng cũng có thể sẽ không chứng minh được gì.

- Cháu hiểu rồi - Bob nói - Vậy ông Prentice không có cách nào để ngăn không cho anh ấy vào nhà à?

- Nếu cậu ấy là một hồn lang thang thật, thì không có cách nào. Tuy nhiên, ông Prentice không nên lo sợ quá. Những người này vô hại. Họ không làm gì cả. Họ chỉ quan sát thôi.

- Ý cô nói là họ không thể đụng chạm được gì à?

- Ít nhất thì thế! Đường như họ không di chuyển được cái gì cả - giáo sư Lantine nói - Chẳng hạn như bà nội trợ ở Montrose đã không đọc được con số trong phong bì. Chúng tôi phải mở phong bì cho bà ấy.

Vậy nếu Sonny Elmquist là một hồn lang thang, thì anh ấy không làm gì được khi lang thang như thế - Bob kết luận.

- Theo chúng tôi biết, thì không.

- Sonny Elmquist muốn đi Ấn Độ - Bob nói - Anh ấy muốn học ở bên đó.

Giáo sư Lantine gật đầu.

- Thường người ta tin rằng người Ấn huyền bí biết nhiều bí mật mà người phương Tây không được biết - bà nói - Tôi không tin điều này. Tuy nhiên, nếu cậu Elmquist là một hồn lang thang thật, thì cậu ấy sẽ học hỏi được nhiều hơn về chuyện này bên Ấn Độ.

- Vậy thì hình bóng trong căn hộ ông Prentice là như thế - Bob nói - Thế còn con ma ở nhà thờ? Ma thì thế nào ạ?

Giáo sư Lantine nhún vai.

- Tôi chưa hề thu thập được mảnh chứng cứ nào rằng con ma có tồn tại ở nơi khác ngoài trong trí óc bà quản gia kia. Có thể bạn của cậu đã nhìn thấy ma trong nhà thờ, nhưng cũng có thể không phải. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ma, mà tôi đi truy lùng ma từ nhiều năm nay. Có thể ma có thật. Ai biết được?

14. Chương 15

15. NẠN NHÂN

Khi Bob Andy lên đường đi đến trường Đại Học Ruxton, thì Hannibal gọi điện thoại đến Bệnh viện Trung Tâm. Ở đó báo rằng sau khi được sơ cứu do hít phải quá nhiều khói, John Murphy đã chuyển sang bệnh viện tư Belvedere, nơi bác sĩ riêng của ông Murphy trực. Gwen Chalmers vẫn còn ở bệnh viện Trung tâm. Hannibal quyết định ghé thăm cô Chalmers trước.

Cô Chalmers được nằm phòng riêng. Cô đang ngồi trên giường, buồn bã nhìn ra cửa sổ.

- Chào - cô Chalmers nói khi thấy Hannibal hiện ở ngưỡng cửa - Em là cậu bạn trẻ của bác Prentice, phải không?

- Dạ đúng - Hannibal nói - Chị cảm thấy thế nào ạ?

- Cũng không tệ, nếu xét rằng có kẻ đã toan ám sát chị - cô Chalmers nói - Và chị còn thấy rất đói bụng. Họ không cho chị ăn gì ngoài sữa. Em nhớ đừng bao giờ để bị đầu độc nhé - cô Chalmers vừa khuyên Hannibal vừa bực mình kéo chăn giường.

- Em sẽ cố gắng! - Hannibal nói.

Hannibal nhìn cô gái thật kỹ. Mặc dù buồn chán, nhưng gương mặt cô không phải là gương mặt của một người khó chịu.

- Chị có biết thuốc độc đó loại gì không? - Hannibal hỏi.

- Một hoá chất tầm thường nào đó - cô Chalmers nói với vẻ cay đắng - Cảnh sát có nói tên cho chị nghe, nhưng chị không nhớ.

- Cũng may cho chị! - Hannibal nói - Nếu chị ăn phải strychnine thì giờ này chị đâu còn ngồi đây nữa!

- Biết rồi, biết rồi! Cũng may là chất này chỉ làm chị bệnh mà thôi. Bị trúng độc do ăn sôcôla là bi kịch lắm rồi.

Gwen Chalmers cười.

- Cảnh sát có tìm ra được gì không?

- Cảnh sát bảo không thể lẫn ra dấu vết loại thuốc độc này - Gwen Chalmers trả lời - Còn hiệu sôcôla, thì có thể mua khắp nơi.

Mắt cô gái nhìn chằm chằm bên đầu giường.

- Quà à? - Hannibal hỏi.

Cô Chamlmer gật đầu.

- Mấy đứa bạn làm chung gửi. Sáng nay chị gọi điện thoại đến văn phòng, thế là nhận được chậu cây này. Dễ thương thật.

- Chị rất hoà hợp với mọi người phải không? - Hannibal hỏi.

- Em nói chuyện y như cảnh sát! - Gwen Chalmers cười nói - Họ bỏ cả nửa buổi sáng nay để thử tìm xem chị có kẻ thù nào không. Vô lý! Những người như chị làm gì có kẻ thù.

- Em tin chắc chị không có kẻ thù - Hannibal nói - Bác Prentice sẽ rất vui khi biết chị đã khoẻ.

- Bác ấy thật dễ thương - Gwen Chalmers nói - chị rất thích bác. Chị rất vui khi biết bác sắp nuôi chó.

Hannibal lặng thinh một hồi.

- Con chó Carpates à

- Phải. Bác ấy bảo chị...

- Bác ấy bảo chị bác sắp nhận nuôi một con chó Carpates à?

Gwen Chalmers chau mày như để cố nhớ lại.

- Không, không phải bác ấy nói. Có lẽ là bà Bortz. Phải rồi, chị nhớ ra rồi. Hôm thứ bảy, chị đang đứng ở ngoài hồ bơi, còn bà Bortz lảng vảng quanh đó, giả vờ chờ người phát thư. Bà ấy nói bác Prentice sắp có chó mà không chịu chính thức báo cho bà biết. Bà ấy rất buồn về chuyện này. Bà ấy không nghĩ nhà này không nên có chó, mặc dù chị chẳng thấy lý do gì mà không được nuôi chó. Alex Hassel luôn có một lũ mèo hoang đến nhà.

Hannibal gật đầu.

- Chị có muốn em mang gì từ nhà đến cho chị không?

Gwen Chalmers lắc đầu.

- Cô y tá đã mang bàn chải, kem đánh răng, lược chải đầu và tất cả những gì chị cần rồi - Gwen Chalmers nói - Mà ngày mai hay ngày kia chị sẽ về nhà thôi. Bệnh viện chỉ giữ chị thêm một chút để theo dõi thôi mà.

Hannibal chào tạm biệt rồi trầm ngâm bước ra.

Vậy là cô Chalmers có biết về con chó Carpates, mặc dù hiểu tình hình hoàn toàn sai lệch. Rõ ràng là mọi người trong tòa nhà đã biết rằng ông Prentice sắp có một con chó nào đó. Nhưng có bao nhiêu người biết rằng con chó thật ra là một pho tượng pha lê do nghệ nhân quá cố Edward Niedland thực hiện?

Có thể Elmquist biết? Hay Murphy? Rất nên nghe xem Murphy nói gì về chuyện này.

Có một chiếc taxi đậu ngay trước cổng bệnh viện. Tài xế đang ngồi đọc báo.

- Chú có biết bệnh viện tư Belvedere ở đâu không ạ? - Hannibal hỏi.

- Biết. Dưới Wilshire và Yale.

Hannibal leo lên taxi.

- Cho cháu đến đó.

Tài xế bật đồng hồ, rồi chạy đi. Hannibal nhận ra rằng xe đang chạy trở về hướng căn hộ ông Prentice. Belvedere là một bệnh viện tư nhỏ chỉ cách Paseo Place có hai khu nhà.

Hannibal trả tiền taxi, rồi bước vào bệnh viện.

So với bệnh viện Trung tâm, thì bệnh viện tư này rất sang trọng. Cô tiếp tân không mặc đồ trắng, mà mặc áo blu hồng. Cô gọi lên phòng John Murphy, báo rằng Hannibal Jones đang ở bệnh viện và muốn gặp Murphy. Rồi cô mỉm cười cho Hannibal biết số phòng của Murphy.

Ông Murphy đang nằm trên giường, gương mặt thường hồng hào của ông trắng bệch như áo gối. Cháu ông, Harley Johnson, đang ngồi trên ghế bành bên chân giường, nhìn Murphy vừa buồn cười vừa trách móc.

Murphy nhìn Hannibal gần như tức giận khi thám tử trưởng bước vào phòng.

- Nếu cậu cũng đến dạy đời, thì xin miễn - ông Murphy quát - Nghe Harley nói hôm nay là đủ lắm rồi.
- Cháu đã luôn nói rằng cậu sẽ thiệt mạng vì tật hút thuốc - Harley tuyên bố - nhưng cháu không ngờ là chuyện sẽ xảy ra sớm đến thế!
- Lúc ấy cậu mệt - Murphy nói với giọng hờn dỗi - Cậu bị mệt, thể thôi. Thường cậu rất cẩn thận. Thậm chí cậu không để thuốc lá trong phòng ngủ.
- Vậy thì cậu nên ngủ trong phòng, chứ đừng ngủ trên ghế salon - Harley nói.

Murphy rên rỉ.

- Không có gì kinh khủng bằng một người cháu nghiêm khắc luôn nói đúng.
- Chuyện xảy ra như thế à? - Hannibal hỏi - Chú ngủ gục trên ghế salon rồi làm rơi điều thuốc à?
- Có lẽ thế - Murphy thừa nhận - Chứ tôi không nghĩ sự việc có thể xảy ra kiểu nào khác. Tôi nhớ mình vào nhà - sau khi xe bà Bortz nổ - rồi ngồi xuống. Tôi định hút điều cuối cùng rồi đi ngủ. Chắc là tôi ngủ gục. Rồi sau đó, tôi chỉ biết là phòng đầy khói. Tôi định tìm đường ra cửa, nhưng tôi bị ngất đi.
- Chú đi sai hướng - Hannibal nói - Chú đang đi vào phòng ngủ.

Murphy gật đầu.

- Cậu đã lôi tôi ra.
- Tất cả tội cháu đều kéo chú ra - Hannibal nói - Bob, Peter và anh Sonny Elmquist. Chính anh Sonny đã nhìn thấy đám cháy.
- Cái thằng kỳ quái - Murphy lầm bầm - Không ưa nổi. Bây giờ lại nợ nó mạng sống.
- Thưa chú Murphy - Hannibal nói - chú có biết về con chó mà bác Prentice sắp có không?
- Chó hả? - Murphy ngẩng đầu lên khỏi gối - Prentice định làm gì với một con chó nữa? Theo tôi biết, thì nhà ông ấy đầy nhóc đồ cổ rồi. Thêm con chó nữa à? Cậu nói đùa chứ!
- Bà Bortz khá bức mình về chuyện này - Hannibal nói.
- Bà ấy dễ bức mình. Nghe bà ấy nói làm gì? Miệng lưỡi bà ấy ghê lắm, chuyên ngồi lê đôi mách.

Murphy nằm sổng soài ra như đang rất mệt mỏi.

- Có lẽ tôi phải dọn nhà đi chỗ khác - ông nhìn Hannibal nói - Các cậu cũng nên xa cái tòa nhà kia, không an toàn đâu.

Harley đứng dậy, đến bên chân giường.

- Cậu khoan suy nghĩ về chuyện này ngay bây giờ - Harley khuyên - Bác sĩ nói cậu phải nghỉ ngơi. Cháu sẽ về nhà, dọn dẹp mọi thứ. Khi nào cậu khỏe rồi, ta sẽ tìm nhà khác.

Murphy mỉm cười.

- Harley, cháu ngoan quá. Nhiều lúc, cậu nghĩ cháu canh giữ cậu còn tốt hơn cậu canh giữ cháu.

Harley và Hannibal cùng nhau ra về.

- Cậu mình hút thuốc rất nhiều - Harley nói - Cậu John còn làm việc nhiều quá và hay lo. Thật lòng, mình hầu như mừng vì đã xảy ra vụ này.

Hannibal liếc nhìn chàng thanh niên.

- Ý mình không nói là mình vui vì cậu John bị nằm bệnh viện - Harley nói nhanh - Nhưng gần đây cậu John trở nên rất căng thẳng, cậu không ngủ được. Mình đã để ý chuyện này khi qua kỳ Giáng sinh cùng cậu. Cậu John thức dậy nhiều lần và cứ đi đi lại lại. Mình sợ công việc làm ăn của cậu John không được tốt lắm.

- Chắc chắn cậu John sẽ ngủ được - Hannibal nói trong khi cả hai rời bệnh viện đi xuống Wilshire đến Paseo Place.

- Gần đây mọi việc rất lộn xộn trong tòa nhà căn hộ kia. Anh không có đó đêm xảy ra vụ trộm, phải không?

- Ý cậu nói lúc tên trộm chạy qua sân từ con đường phía sau hả? Không, mình vắng nhà khi xảy ra vụ ấy. Mình đi ăn tối với mấy đứa bạn, rồi đi xem hát nữa. Cậu John có kể mình nghe sau đó. Và bây giờ mình còn nghe nói là có vụ đầu độc và vụ đặt bom nữa. Cậu John nói đúng. Chỗ đó không an toàn nữa.

- Có ai nói cho anh biết rằng bác Prentice sắp có một con chó không? - Hannibal hỏi.

- Không hề. Nhưng sẽ không ai nói mình biết ngoài cậu John. Mình ít khi lảng vảng ngoài sân khi đến thăm cậu. Mình rất ghét nghe bà Bortz.

Harley húyt sáo khi nhìn thấy cửa sổ căn hộ ông cậu. Vài mảnh kính vẫn còn lổm chổm trong khung cửa sổ, còn rèm thì thông xuống từng mảnh cháy.

- Có lẽ trước tiên phải gọi thợ làm kính - Harley rút xâu chìa khóa ra khỏi túi mở cửa bước vào nhà.

Hannibal đứng nghĩ một hồi trước khi lên lầu, cố sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Gwen Chalmers có thật là một nạn nhân vô tội không? Murphy có thật sự không biết gì về con chó Carpates không? Harley có đúng là người ngoài cuộc vô tư như anh ấy ra vẻ không?

Nếu vậy, thì Sonny Elmquist là người duy nhất còn lại chưa rõ ràng.

Nhưng rồi Hannibal nghĩ đến một chuyện khác.

Có kẻ đang dùng bạo lực để đuổi mọi người ra khỏi tòa nhà. Phải chăng tiếp theo sẽ đến lượt Ba Thám Tử Trẻ?

15. Chương 16

16. CON CHÓ TÀNG HÌNH

Khi Hannibal bấm chuông căn hộ ông Prentice, Charles Niedland ra mở cửa.

- Vào đi - ông Charles Niedland mời - Bạn Bob của cậu vừa mới từ Ruxton về, và đang rất nóng lòng muốn báo một điều gì đó.

Bob đang ngồi trên ghế dài salon, quẳng sổ tay để mở trước mặt, ông Prentice ngồi trên chiếc ghế cổ nhỏ.

- Cô Chalmers thế nào rồi? - ông hỏi.

- Sẽ khoẻ nhanh thôi - Hannibal báo cáo lại.

- Ôn Chúa - ông Prentice nói - Thế còn ông Murphy, cậu có gặp không?

- Dạ có, ông ấy không bị thương nặng. Bác đã lấy tiền chuộc con chó chưa?

Charles Niedland chỉ một gói giấy nâu để trên bàn.

- Chưa bao giờ trong đời tôi bị căng thẳng đến thế - ông nói - thường tôi chỉ mang trong bóp có ba đô la và vài thẻ tín dụng. Fenton Prentice mà lại đi lang thang ngoài đường phố với mười ngàn đô-la bằng tờ bạc nhỏ trong cái gói giấy!

Hannibal nhìn cái gói, mỉm cười.

- Thông minh quá - thám tử trưởng nói - Trông nó bình thường đến nỗi gần như tàng hình.

Chuông cửa lại reng. Charles Niedland mở cửa cho Peter vào.

- Ông quản lý chợ không thích ai đến đó mà chỉ đọc báo chứ không mua gì - Peter kể lại - Ông ấy bảo cháu rút đi. Cháu có mua một tờ Tạp chí Los Angeles, vậy mà ông ấy vẫn cứ đuổi đi chỗ khác.

Peter gieo mình xuống ghế salon bên cạnh Bob.

- Có lẽ cũng không có vấn đề gì - Peter nói - Ta biết chắc rằng hiện Sonny Elmquist đang ở ngoài chợ. Còn Hassel thì có làm thủ tục nhận phòng vào khách sạn kia.

Bob ngồi thẳng dậy.

- Tốt. Bây giờ ta hãy nói chuyện về Sonny Elmquist.

- Cậu đã tìm ra được những gì? - Hannibal hỏi.

- Có một số người có thể có mặt tại hai nơi cùng một lúc - Bob nói.

Rồi Bob kể lại tất cả những gì học được tại Ruxton về những hồn lang thang và thân xác chiếu mệnh.

- Nói cách khác - Hannibal nói khi Bob kể xong - Elmquist có thể đi xuyên qua tường hoặc không cần biết đến cửa khóa. Có lẽ anh ấy có thể tự di chuyển mình bất cứ nơi nào anh ấy muốn, và có thể đến một số nơi mà anh ấy không hề biết mình muốn đến. Không hiểu anh ấy kiểm soát được khả năng này trong chừng mực nào. Nhưng nếu anh ấy giống như những hồn lang thang mà giáo sư Lantine kể, thì anh ấy chỉ có thể làm được như thế trong khi đang ngủ.

- Hay nhỉ! - Peter thốt lên - Vậy hôm nay ta biết chắc ta không thể bị theo dõi. Anh ấy sẽ không có cơ hội ngủ gục. Ông quản lý chợ sẽ chú ý đến chuyện này!

Fenton Prentice đứng dậy, cho gói giấy vào một cái tủ nhỏ, khóa lại.

- Chắc cậu ấy sẽ không thò cái đầu chiếu mệnh qua cánh cửa tủ này đâu - Prentice nói.

- Cho dù có thò vào, cũng sẽ không thấy gì ngoài một cái bao bằng giấy - Bob nói - Theo giáo sư Lantine, mấy hồn lang thang khi đi lại, thật ra không dịch chuyển được gì.

- Như vậy thì ta hiểu được tại sao không có gì bị xê dịch từ khi tôi lấy chìa khóa của bà Bortz - Prentice nói. Chính bà ấy mở ngăn tủ và xê dịch mọi thứ.

- Dạ đúng - Hannibal nói - và cũng hiểu được tại sao Elmquist biết về tấm bát quái của bác. Anh ấy cũng có thể biết về con chó Carpates. Anh ấy có thể đã nghe bác nói chuyện với bác Niedland qua điện thoại.

Hannibal chau mày, véo véo cái môi.

- Thật khó tin - thám tử trưởng nói - nhưng đây là cách giải thích duy nhất khớp. Trừ phi trong tòa nhà có hai người trông giống hệt nhau, thì Elmquist phải là một hồn lang thang. Mà hai người giống hệt nhau không thể nào tồn tại trong cùng một tòa nhà trong suốt vài tháng mà không ai để ý.

- Không thể nào khi có bà Bortz - Prentice nói.

Peter đã bước ra cửa sổ báo rằng cháu của ông Murphy đang ra khỏi tòa nhà.

- Vậy chỉ có mình ta ở đây.

Nói xong, thám tử trưởng nhìn tủ nơi Prentice khóa tiền.

- Một cái gói đầy tiền mặt - Hannibal nói - Do nằm trong gói giấy, nên không thể nhìn thấy tiền được.

Thám tử trưởng bắt đầu cười, rồi ánh mắt đột nhiên long lanh lên.

- Ê, có chuyện gì vậy, Babal? - Bob hỏi.

- Có nên kể một câu chuyện ọi người nghe không nhỉ? - Hannibal trả lời.

- Kìa, Babal ơi! - Peter kêu lên - Khỏi đóng kịch đi!

- Câu chuyện về một vụ án mạng - Hannibal làm ngơ nhận xét của Peter và nói tiếp - Một câu chuyện mà cháu đã đọc cách đây cũng lâu rồi. Về một vụ án mạng thực hiện bằng một vũ khí tàng hình.

- Thế sao? - Fenton Prentice nói.

- Trong truyện - Hannibal nói - một người đàn ông và vợ đang ăn với một người bạn trong một phòng kín. Ông chồng và người bạn có tranh cãi trong bữa ăn, cuộc tranh luận nhanh chóng biến thành một vụ gây gỗ dữ dội. Hai người đàn ông ra tay đánh nhau, và đèn cầy - là thứ ánh sáng duy nhất trong phòng - bị tắt đi. Sau đó người vợ nghe chồng hét lên, rồi cảm thấy một cái gì đó níu kéo áo mình. Bà la lên, các gia nhân chạy đến. Gia nhân nhìn thấy người chồng đã chết, còn người vợ thì áo dính đầy máu. Người chồng đã bị đâm - nhưng không có vũ khí trong phòng. Gia nhân tìm kiếm, cảnh sát cũng tìm kiếm, nhưng không ai tìm thấy vũ khí. Thoạt đầu họ kết luận rằng người chồng bị ác quỷ giết chết.

- Thật may mắn khi sống ở một thời đại mà không ai có thể kết luận một điều như thế - Charles Niedland nói.

- Thật ra - Hannibal nói - ông ấy đã bị giết bởi một vũ khí vô hình - một con dao làm bằng thủy tinh. Hung thủ - chính người bạn đã ăn tối cùng hai vợ chồng - đã đâm ông chồng trong bóng tối, rồi chùi con dao thủy tinh vào áo người vợ. Sau đó hất cho con dao vào bình nước ngay bên cạnh. Không thể nào nhìn thấy con dao trong nước. Bác Prentice ơi, tại sao có kẻ lại muốn đầu độc chị Chalmers? - Hannibal hỏi - Có nguyên nhân nào khác ngoài việc chị ấy bơi trong hồ bơi mỗi bữa tối?

- Lạy Chúa! - Charles Niedland nói.

- Còn bà Bortz - Hannibal nói tiếp - mặc dù bà ấy hay rình mò, nhưng không ai hại gì bà cho đến khi bà nói bà sẽ cho súc rửa hồ bơi. Bác Prentice ơi, chúng ta đã tìm kiếm một con chó pha lê bị tàng hình bởi vì nó nằm ngay trước mắt ta, y như con dao thủy tinh trong cái bình nước kia.

- Hồ bơi! - Bob la lên - Nó ở trong hồ bơi.

Hannibal vui vẻ đứng chống nạnh.

- Ngày mai bác phải nộp tiền chuộc con chó pha lê. Nhưng nếu ta tìm ra con chó hôm nay thì sao? Đây là thời điểm rất lý tưởng. Chỉ có mình ta trong tòa nhà này.

- Chu cha! - ông Prentice thốt lên.

Hannibal mỉm cười.

- Bob ơi - Hannibal nói - cậu ra cửa sau đứng và bảo đảm không cho ai vào ngả đó. Còn Peter thì canh đường từ cổng trước.

- Cậu định làm gì? - Peter hỏi.

Hannibal đang bước ra ban-công, vừa đi vừa cởi nút áo.

- Mình sẽ bơi.

Bob và Peter ra vị trí canh gác, còn Prentice và Charles Niedland đi theo Hannibal ra hồ bơi. Thám tử trưởng cởi hết quần áo ra, trừ quần đùi, rồi run rẩy bước từ từ xuống phía bên cạn.

- Cần thận nhé - Prentice lo lắng nói.

Hannibal bước đi trong nước về hướng phía hồ sâu, dò nền gạch xanh và vàng kim dưới đáy hồ. Khi nước lên đến cằm, Hannibal lặn xuống. Rồi Hannibal đạp chân mạnh giống như con ếch, phóng mình xuống đáy hồ. Thám tử trưởng đạp mạnh một lần nữa, rồi chạm được một cái gì đó.

- Hannibal tìm ra rồi! Trời ơi, tìm thấy rồi!

Giọng nói ông Fenton Prentice run lên vì kích động.

Hannibal trở lên mặt nước, trong tay có cầm một vật lòng thông từ một sợi dây. Hannibal trèo lên bờ hồ, rồi dâng tặng vật đó cho Fenton Prentice.

- Con chó! - ông Prentice thốt lên.

Ông cầm lấy pho tượng, quay tới quay lui trong tay. Đó là hình tượng đẹp lạ lùng của một con chó to khỏe với cái đầu vuông vức. Hai con mắt tròn mở to được viền vàng. Pho tượng cao khoảng mười lăm phân. Ngay giữa thân có cột một sợi dây vàng.

- Quá đơn giản - Hannibal nói - Tên trộm thậm chí không cần phải lặn xuống hồ bơi. Hắn thả con chó Carpates bằng dây cho đến khi chạm đáy rồi bỏ xuống. Sợi dây vàng cũng vô hình giữa hoa văn gạch xanh và vàng kim.

- Tài tình quá! - Charles Niedland nói.

- Cho cháu xin lại được không ạ? - Hannibal nói với ông Fenton Prentice.

- Sao? - Prentice hỏi.

- Cháu nói là cháu xin lại được không? Cháu muốn bỏ trở lại xuống hồ bơi.

- Tại sao lại làm thế?

- Bởi vì tối nay có thể tên trộm sẽ trở lại lấy con chó. Hắn vẫn mong bác giao tiền chuộc vào ngày mai mà. Ta sẽ trả con chó tàng hình trở về chỗ giấu, rồi ta sẽ xem màn hình truyền hình để biết tên trộm là ai!

- Hiểu rồi.

Nhưng Fenton Prentice vẫn ôm con chó.

- Nghe rất có lý, anh Fenton à - Charles Niedland nói.

- Nhưng mà... nhưng con chó có thể bị gãy, bị hỏng, bị hư hại!

- Cho đến nay, thì tên trộm đã tỏ ra cẩn thận với con chó - Hannibal nói - Cháu nghĩ hắn sẽ vẫn thận trọng.

Fenton Prentice thở dài, rồi trao pho tượng pha lê lại cho Hannibal. Thám tử trưởng thả con chó từ từ xuống nước, đúng chỗ đã tìm thấy.

- Cháu cần khăn lông - Hannibal nói - cháu không muốn ai biết cháu đã xuống hồ bơi. Và cũng không nên để lại dấu chân ướt trên bờ hồ.

Charles Niedland chạy lên cầu thang, một phút sau quay lại với nhiều khăn và một tấm thảm tấm dày. Hannibal bước lên thảm, lau chùi cho thật khô.

- Hassel về đến! - Peter chạy vào từ cổng trước báo.

- Gọi Bob đi! - Hannibal ra lệnh trong khi mặc đồ vào - Nhanh! Tất cả trở lên lầu.

Trong khi cả nhóm ào vào căn hộ ông Prentice, có tiếng chân bước vang lên trên bậc thềm dẫn từ đường lên cổng trước. Hannibal bật màn hình TV lên và quan sát Alex Hassel đang băng qua sân, rồi vào căn hộ.

- Ông ấy không hề nhìn hồ bơi - Hannibal nói.

- Tại sao lại phải nhìn? - Bob hỏi.

- Bởi vì, mặc dù mình đã rất cẩn thận, nhưng mặt nước vẫn hơi động. Mặt nước luôn động khi có người bước xuống hồ bơi. Phải một khoảng thời gian mặt nước mới lặng trở lại.

- Vậy Hassel không phải tên trộm - Peter quyết định.

Ngoài sân, mèo bắt đầu tụ tập vào. Chúng lảng lảng đứng thành nửa vòng tròn trước cửa nhà Alex Hassel, ngồi xuống, chờ đợi. Hassel bước ra với vài cái đĩa. Lũ mèo ăn trong khi Hassel nhìn chúng. Hassel vuốt ve chúng, nói chuyện với chúng; rồi lũ mèo bỏ đi. Rất nhanh sau đó, Hassel bỏ đi khỏi tòa nhà.

Ba thám tử giúp ông Prentice chuẩn bị bữa ăn tối. Tất cả cùng ăn, nhưng có một thám tử liên tục nhìn màn hình TV. Đến mười một giờ khuya, đèn sân tắt đi.

Peter lấy áo khoác treo trong tủ.

- Lại canh gác đêm khuya ngoài ban-công.

- Mình sẽ canh cùng với cậu - Hannibal nói.

Bob đứng dậy.

- Mình cũng vậy. Tối nay sẽ có một cái gì đó xảy ra, và mình muốn xem!

16. Chương 17 + 18

17. HÌNH BÓNG RA TAY

Đến mười hai giờ khuya, cổng trước mở ra. Hình bóng mảnh khảnh uể oải của Sonny Elmquist xuất hiện phía dưới, bước vào căn hộ. Ánh đèn sáng lên ở cửa sổ căn hộ Elmquist, rồi tắt đi nhanh.

Nhóm quan sát trên ban-công chờ đợi.

Một cánh cửa mở ra, rồi đóng lại. Ba Thám Tử Trẻ thấy được một người di chuyển phía dưới!

Peter chụp lấy cánh tay Hannibal.

Hình bóng từ từ tiến đến phía cạn của hồ bơi, rồi lẳng lặng xuống nước, tiến tới, hầu như không tạo sóng.

Đột nhiên Ba Thám Tử Trẻ nghe người đó hít thở thật kêu. Người ấy im lặng lặn xuống nước với tiếng tôm khê. Rồi một chùm đèn sáng lên từ dưới nước. Kẻ xuống hồ bơi có cái đèn pin không thắp nước. Chùm sáng quét qua quét lại đáy hồ bơi.

Một bàn tay xuất hiện trong chùm sáng, thò ra chụp lấy một vật vô hình: con chó Carpates trong suốt?

Người đó trở lên mặt nước, leo ra khỏi hồ bơi, trở về nhà.

Peter bước lui, cào nhẹ cánh cửa căn hộ ông Prentice. Cửa mở ra ngay.

- Chính Elmquist! - Peter thì thầm.

Ba Thám Tử Trẻ, cùng Fenton Prentice và Charles Niedland, lật đật chạy xuống cầu thang.

Cửa sổ nhà Sonny Elmquist vẫn tối.

- Có thể anh ấy lại lang thang trong khi ngủ nữa rồi - Peter nói.

- Vô lý! - Hannibal tuyên bố.

Thám tử trưởng bấm chuông nhà Elmquist, chờ một giây, rồi bấm nữa.

- Anh Elmquist ơi! - Hannibal la lên - Mở cửa ra! Mở đi, nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát và họ cũng phá cửa vào thôi.

Cửa mở ra. Elmquist đứng đó, trùm áo choàng, chân trần thấy rõ dưới áo.

- Cái gì vậy? - Sonny Elmquist nói - Tôi đang ngủ. Các người muốn gì?

Hannibal bước vào cửa, bật công tắc điện. Đèn sáng lên, cho thấy mái tóc đen của Elmquist đang ướt và dính sát đầu.

- Anh đã xuống hồ bơi - Hannibal tố cáo.

- Tôi không hề... - Elmquist bắt đầu chối nhưng rồi cảm thấy một giọt nước chảy từ tóc xuống mặt - tôi đang tắm thôi.

- Không, anh xuống hồ bơi - Hannibal chỉnh - Có dấu chân ướt dẫn đến cửa nhà anh.

Elmquist nhìn xuống thấy rõ bằng chứng rồi nhún vai.

- Thôi được, tôi có ra hồ bơi. Ngày làm việc ngoài chợ hôm nay cực quá. Tôi bơi để thư giãn. Thì đã sao nào?

- Con chó Carpates đâu? - Prentice la lên - Đồ vô lại! Đồ ăn cắp!

- Tôi không hiểu ông nói gì! - Elmquist nói.

Nhưng mắt Sonny Elmquist liếc nhìn bên hông, về hướng nhà bếp nhỏ xíu.

- Chắc là trong tủ bếp - Hannibal nói - Anh đã không kịp giấu chỗ nào khác.

- Cậu điên rồi! - Elmquist phản đối.

- Bác Prentice à - Hannibal nói - cháu nghĩ tốt hơn hết là bác gọi cảnh sát đi. Bác hãy bảo cảnh sát mang lệnh khám nhà theo.

- Các người không thể lục soát chỗ này! - Elmquist la lên - Các người không thể nào lấy được lệnh khám nhà ngay giữa đêm!

- Có thể là không - Hannibal nói - Nhưng cũng được, chúng tôi sẽ chờ cho đến sáng, rồi sẽ xin được lệnh khám nhà. Trong khi chờ, chúng tôi sẽ túc trực ngoài sân và anh sẽ không thể nào ra khỏi nhà mà không bị thấy.

- Các người không thể làm như thế được! - Elmquist hầu như hét lên - Làm như thế là... là quấy rối!

- Chẳng có lý do gì mà không làm được - Hannibal nói - Đâu có luật lệ nào cấm chúng tôi ngồi ngoài sân. Nhưng tại sao anh phải tự gây rắc rối thêm ình? Cứ trả con chó pha lê ngay bây giờ, thì chúng tôi sẽ khỏi phải gọi cảnh sát.

Elmquist nhìn thám tử trưởng vài giây, rồi bước lui vào nhà.

- Trong lò nướng - Elmquist bực bội nói - Tôi định mang trả cho ông Prentice thôi. Thật mà.

Fenton Prentice khịt mũi.

- Cậu định mang trả cho tôi sau khi nhận xong mười ngàn đô-la hả?

- Mười ngàn à? - Sonny Elmquist có vẻ thật sự hoang mang - Mười ngàn gì?

- Anh không biết sao? - Hannibal Jones nói - Anh thật sự không biết gì về tiền sao?

Sonny Elmquist nhìn mọi người.

- Tôi có nghĩ ông Prentice có thể sẽ hậu tạ cho tôi, vì đã mang trả con chó cho ông. Nhưng tại sao đến mười ngàn đô-la lận?

Fenton Prentice bước qua Sonny Elmquist, vào nhà bếp. Ông mở cửa lò nướng ra. Con chó đang nằm trong đó, sợi dây vàng cột quanh.

- Bác Prentice ơi, cháu nghĩ anh ấy thật sự không biết gì về tiền - Hannibal nói - Anh ấy không phải là tên trộm. Anh ấy chỉ là một hồn lang thang đôi khi nhìn thấy nhiều việc trong khi ngủ.

Sonny Elmquist giật mình, tái mặt đi.

- Anh đã nhìn thấy gì vậy? - Hannibal hỏi - Khi anh ngủ gục trước truyền hình, thì anh nhìn thấy những gì?

Bây giờ Elmquist đang run lấy bầy.

- Tôi bị như thế - Elmquist nói - Tôi nằm mơ thấy đủ thứ. Tôi không làm gì nổi, để không bị như thế.

- Nhưng anh mơ thấy gì? - Hannibal vặn hỏi.

- Tôi có mơ thấy một con chó, một con chó bằng thủy tinh. Tôi mơ thấy một người nào đó đến từ trong bóng tối rất khuya, rồi cho con chó xuống nước. Tôi không thấy được người đó là ai.

- Mình nghĩ anh ấy nói sự thật - Hannibal nói với Bob và Peter.

18. TIỀN CHUỘC CÓ GÀI BẦY TREO

Gương mặt Sonny Elmquist có vẻ hốc hác đi.

- Này, tôi đã lấy con chó ra khỏi hồ bơi cho ông Prentice. Tôi định sẽ giao cho ông ấy. Thật mà. Và tôi không hề lấy cắp từ chỗ đầu tiên.

- Không - Hannibal nói - anh đã không làm thế. Anh đang ngủ khi xảy ra vụ trộm. Nhưng anh đã giấu con chó pha lê một khi anh tìm ra. Như vậy không hay chút nào.

Charles Niedland tựa lưng vào tường.

- Cậu vào lấy quần áo rồi lên trên kia - Charles Niedlandra lệnh - Chúng tôi muốn để mắt đến cậu.

Elmquist trừng mắt nhìn Charles Niedland.

- Ông không có quyền hạn gì mà ra lệnh cho tôi! - Sonny Elmquist hét lên - Ông không phải là chủ tòa nhà này.

- Còn cậu thì không có quyền gì mà xâm nhập căn hộ tôi - Fenton Prentice nói - Cậu sẽ làm theo lệnh chúng tôi, nếu không, tôi gọi cảnh sát và cậu sẽ bị bắt vì tội tàng trữ vật ăn trộm!

Elmquist quay lưng, bước vào phòng ngủ. Ba thám tử nghe tiếng cửa tủ và ngăn kéo kéo ra. Vài phút sau, Elmquist quay ra, mặc áo thun dài tay đen và quần màu sáng.

- Cậu sẽ qua đêm trong phòng khách của tôi, và cậu sẽ không ngủ - Prentice nói.

Sonny Elmquist bực bội gật đầu.

Prentice ôm con chó pha lê trong tay.

- Hannibal, chắc là cậu vẫn muốn tóm tên trộm đêm nay chứ?

- Nếu được, nếu ta đã không làm hấn hoảng sợ với tiếng ồn ào.

Prentice miễn cưỡng trao con chó. Rồi ông và Charles Niedland dẫn Sonny Elmquist lên lầu. Ba Thám Tử Trẻ đặt con chó trở vào hồ bơi, rồi tiếp tục quan sát.

Nếu có ý định lấy lại con chó, thì tên trộm không làm thế đêm nay. Những tiếng đồng hồ dài, lạnh lẽo, tối tăm lặng lẽ trôi qua, rồi đến bình minh, xám xịt đầy sương mù.

- Thật ra hấn không cần phải lấy con chó ra khỏi hồ bơi - cuối cùng Hannibal nói - Hấn chỉ cần lấy tiền của bác Prentice, rồi báo cho bác biết con chó đang ở đâu.

Sau khi ăn sáng xong, Hannibal lấy một tờ báo cũ, rồi tiến hành cắt ra thành những hình chữ nhật nhỏ, mỗi cái dài khoảng mười ba phân, rộng khoảng năm phân.

- Cậu làm gì vậy? - Bob hỏi.

- Tên trộm sắp cho ta biết nơi nộp tiền chuộc. Ta phải có cọc tiền sẵn sàng cho hấn - Hannibal nói - Bác Prentice đã biết con chó nằm ở đâu, nên bác sẽ không giao nộp tiền thật.

- Vậy thì tại sao phải giao nộp một cái gì đó? - Peter hỏi.

- Bởi vì ta cần bằng chứng tên trộm là ai - Hannibal trả lời - Ta sẽ dùng thuốc bôi đặc biệt của mình để xử lý mấy cọc tiền. Có thể ta sẽ không thấy tên trộm thu gom tiền. Nhưng nếu nhặt gói tiền, thì hấn sẽ bị những vết đen không tẩy đi được trên tay. Và ta sẽ tóm được hấn.

- Vậy cậu giả thiết rằng ta có quen biết với hấn - Fenton Prentice nói.

- Dĩ nhiên là ta biết hắn - Hannibal vui vẻ nói - Hắn biết rằng chị Gwen Chalmers rất thích kẹo sôcôla. Hắn biết rằng bà Bortz đi chợ lúc bốn giờ sáng. Nhất định hắn là người thuê căn hộ ở đây.

- Hassel! - Peter thốt lên - Chỉ còn mỗi mình ông ấy!

Hannibal mỉm cười, không nói gì.

- Cậu đã biết hắn là ai? - Prentice nói.

- Cháu biết, nhưng cháu không có chứng cứ - Hannibal nói - Chưa có. Khi nào hắn toan thu tiền chuộc thì ta sẽ có chứng cứ!

Hannibal không nói thêm gì. Khi thư đến lúc mười giờ, Hannibal đã làm được hai xấp giấy báo cắt để trên bàn phòng khách.

Người đưa thư bỏ lại một lá thư trong hòm thư ông Fenton Prentice, một lá thư đánh máy, không ký lên.

GÓI TIỀN LẠI TRONG GIẤY NÂU, RỒI BỎ VÀO SỌT RÁC NGAY CỔNG VÀO CÔNG VIÊN ĐÚNG NĂM GIỜ CHIỀU NAY.

Bức thông điệp viết trên giấy trắng, dấu bưu điện trên phong bì là ngày hôm trước.

- Hay quá! - Hannibal nói với một nụ cười hài lòng.

Hannibal tiến hành bôi thuốc trên những tờ giấy hình đô-la, trong khi ông Prentice đi tìm giấy gói màu nâu. Rồi Hannibal gói tiền chuộc giả lại, bôi thêm thuốc bên ngoài nữa.

- Xong - Hannibal nói với ông Prentice - Đúng năm giờ, bác chỉ cần xuống góc đường, thả gói này vào thùng rác y như chỉ thị của tên trộm. Cháu đề nghị bác mang găng tay để không bị dính thuốc. Tất nhiên là bác báo cảnh sát trước. Cảnh sát sẽ theo dõi công viên, rồi sẽ tóm cổ tên trộm.

- Lỡ có tên ăn mày nào lượm cái gói - Prentice nói - Người lục thùng rác cũng đâu có ít.

- Cháu nghĩ tên trộm sẽ không để chuyện như thế xảy ra - Hannibal nói - Hắn sẽ theo dõi.

- Thế bọn mình sẽ không có nạn tại hiện trường sao? - Peter hỏi.

- Có chứ. Đúng năm giờ, tội cháu cũng sẽ quan sát thùng rác. Bác sẽ không nhìn thấy tội cháu, bác Prentice à, nhưng tội cháu sẽ có mặt ở đó!

17. Chương 19 + 20 (Hết)

19. CHỨNG CỐ NGOẠI PHẠM HOÀN HẢO

Lúc 4g45, Hannibal, Bob và Peter núp trong bụi cây gần nhà cha xứ. Công viên nhỏ ở cuối đường vắng vẻ, ngoại trừ người bảo vệ đang đi qua lại với cây gậy có ghim và cái bị, thu nhặt những mẫu rác trên cỏ.

- Tên trộm sẽ đến từ Wilshire - Hannibal tiên đoán.

Một chiếc xe tải chở báo chạy xuống đường, đậu ngay góc quẹo gần cổng vào công viên. Một người đàn ông nhảy xuống từ phía sau, lấy một đồng báo, bỏ xuống lề đường. Xe tải chạy tiếp, người đàn ông đứng bên đồng báo như chờ khách đến.

Phía sau lưng ba thám tử, một cửa sổ nhà cha xứ mở ra.

- Cha nghĩ - một giọng quen thuộc nói - các con sẽ tiện nghi hơn nếu chờ trong nhà!

Peter quay lại. Cha McGovern đang đứng ở cửa sổ mở, hút ống điếu.

- Núp trong bụi cây thật là chướng mắt - cha nói - Cứ vòng ra cửa trước, cha sẽ cho các con vào. Các con có thể quan sát tất cả từ trong đây.

Hannibal Jones đỏ mặt.

- Các con không tàng hình nổi đâu - cha xứ nói - Vào đi. Cảnh sát sẽ không muốn các con lại xen vào việc của họ nữa đâu.

Ba thám tử nhanh chân ra khỏi bụi cây, vào nhà cha xứ.

- Cha thấy các con đi trên đường. Còn những người kia, người với đồng báo, và người với cái bị, họ đang chờ ai đó. Có liên quan gì với Earl và vụ trộm không?

- Con nghĩ họ là cảnh sát chìm, thưa cha - Hannibal nói.

- Cha biết một người đúng là cảnh sát chìm - cha xứ nói - Người với cái bị là trung sĩ Henderson. Anh ấy có vào bệnh viện gặp Earl. Cha đã gặp trung sĩ ở đó. Người kia, người bán báo, thì cha không biết. Nhưng thường công viên không có người bán báo.

- Cha là thám tử rất giỏi! - Bob nói - Chú Earl ra sao rồi ã?

- Sẽ khỏe lại thôi. Có lẽ cậu ấy rất mừng vì có kẻ đánh mình. Cậu ấy không chịu thừa nhận cậu ấy té.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ.

- Gần năm giờ rồi - Hannibal thông báo.

Fenton Prentice bước xuống đường, mang cái gói giấy nâu. Ông dừng trước lối đi dẫn vào công viên. Có cái thùng rác ở đó, gần như tràn đầy. Prentice nhìn xung quanh, bỏ cái gói vào thùng rác, rồi bước trở về.

Ngay lập tức một người đàn ông quẹo ở góc từ Wilshire, trông có vẻ xơ xác. Cổ áo bành tô cũ còn được kéo lên để không cho ai biết rằng ông không mặc áo ở trong. Quần rộng thùng thình ở đầu gối, một lai quần bị rách.

- Ô! - cha McGovern nói - Tội nghiệp quá!

Kẻ ăn mày bước đến gần lối vào công viên. Người bảo vệ đứng cách đó vài mét, đang cúi xuống xem xét một cái gì đó tìm thấy trên cỏ. Người bán báo đang đếm báo.

Kẻ ăn mặc rách rưới lục lạo trong thùng rác. Một giây sau, gói giấy nâu đã nằm trong tay hắn.

Người bán báo chạy đến chỗ người ăn mày.

Người bảo vệ bỏ gậy và bị xuống, chạy lại.

Tên ăn mày nhìn thấy hai người vội lao ra đường. Peter mở cửa sổ ra, nhảy ra ngoài.

Tên ăn mày chạy đến góc Wilshire, quẹo phải, biến mất.

- Con xin lỗi cha! - Hannibal nói rồi cũng trèo ra ngoài với Bob theo sau.

- Ê, bọn nhóc kia? - Viên cảnh sát giả làm người bán báo kêu - Tránh ra.

Cảnh sát ra lệnh cho Peter lui ra.

Một chiếc xe tuần tra phóng nhanh trên đường, tiến về khúc quẹo.

- Xe chạy hướng tây trên Wilshire - trung sĩ Henderson hét với cảnh sát đang lái xe.

- Chờ đã! - Hannibal hét lên.

Hai người cảnh sát nhìn thám tử trưởng.

- Sao? - Một viên cảnh sát hỏi.

- Không cần phải hấp tấp - Hannibal nói - Em biết tên trộm đang ở đâu, và cả cái gói tiền chuộc giả. Hắn sẽ không tìm cách trốn. Hắn có một chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo.

- Ô! Cậu là thằng bé thông minh mà ông Prentice nhắc đến - trung sĩ Henderson nói - Được rồi, thế tên trộm đâu?

- Hiện đang ở, hoặc là sắp đến bệnh viện tư Belvedere - Hannibal nói - Chỉ cách đây có vài khu nhà.

Viên cảnh sát đang lái xe tuần tra chau mày, rồi nói:

- Được rồi. Lên xe!

Ba Thám Tử Trẻ chen nhau ở ghế sau. Xe tăng tốc và đến bệnh viện trong nháy mắt. Cô tiếp tân mặc blu hồng làm bộ mặt bị xúc phạm khi Ba Thám Tử Trẻ và nhóm cảnh sát chạy ào ngang qua quầy mà không thèm nói với cô một tiếng.

Ở tầng thứ nhì, một cô y tá đang vừa mới đến nhận ca. Cô y tá dừng lại, trừng mắt nhìn cả nhóm.

- Các người cần gặp ai? - cô y tá hỏi - Phòng tiếp tân không hề báo cho tôi hay!

- Không sao - Hannibal nói.

Thám tử trưởng đang đi theo hành lang đến phòng của John Murphy.

Cửa đóng. Hannibal đẩy ra và thấy Murphy đang nằm trên giường, chăn kéo kín đến tận cằm. Máy truyền hình đang mở. Murphy rời mắt khỏi truyền hình, nhìn nhóm người ngoài cửa.

- Có chuyện gì vậy? - Murphy hỏi.

- Gối tiền nằm trong tủ, phải không? - Hannibal hỏi - Hay ông giấu ở dưới chăn?

Murphy ngồi dậy, mặt đỏ gay, thở hổn hển. Chăn giường tuột xuống. Ông đang mặc một áo khoác rách rưới, không có áo sơ mi ở trong.

Hannibal mở cửa tủ ra. Gối giấy nâu nằm đó, vẫn chưa mở ra.

Murphy rên lên một tiếng.

- Cho dù ông có ném nó đi trên đường trở về bệnh viện, thì chúng tôi vẫn biết được - Hannibal nói - Gối này được xử lý bằng một thuốc bôi đặc biệt. Tay ông sắp bị những vết chấm đen.

Murphy nhìn bàn tay.

Trung sĩ Henderson bước lên.

- Anh có quyền không nói gì - trung sĩ nói với Murphy - Anh có quyền...

- Không sao - người đàn ông trên giường nói - tôi biết rõ quyền lợi mình. Để tôi thay đồ, rồi tôi sẽ gọi luật sư của tôi.

Trung sĩ nhìn Ba Thám Tử Trẻ.

- Ông Prentice có nói các cậu rất thông minh - trung sĩ nói - Chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Bệnh viện tư nhân. Ai lại nghĩ...?

- Ông Murphy đã tự châm lửa trong nhà mình! - Hannibal nói - Ông ấy muốn có cơ để nằm bệnh viện. Ông ấy biết rằng thời gian giữa Giáng Sinh và Tết tây, sẽ không có bao nhiêu bệnh nhân. Ông ấy không bị gì nặng. Khi đã nắm được giờ giấc y tá, thì ông ấy có thể ra vào dễ dàng. Y tá không theo dõi ông ấy sát lắm, họ muốn ông ấy ngủ nhiều mà!

20. ĐI GẶP ÔNG ALFRED HITCHCOCK

Đến giữa tháng Giêng, Ba Thám Tử Trẻ mới sắp xếp một cuộc hẹn với ông Alfred Hitchcock. Ba thám tử gặp nhà đạo diễn tại văn phòng của ông, ông đang lật xem tạp chí Tin Nghệ thuật.

- Nếu các cậu định kể tôi nghe về câu chuyện con chó Carpates - ông Hitchcock nói - thì tôi sẽ tiết kiệm thời gian cho các cậu. Có một bài báo với minh họa về công trình nghệ thuật của Edward Niedland quá cổ trong số báo này. Có hình con chó pha lê, và truyền thuyết cổ xưa được kể lại.

Ông Hitchcock bỏ tờ tạp chí xuống.

- Tuy nhiên, nếu các cậu đến kể cho tôi nghe làm thế nào con chó bị đánh cắp đã được hoàn lại cho Fenton Prentice, thì tôi sẽ rất vui được nghe các chi tiết. Báo chí tường thuật rất vắn tắt về chuyện này.

- Bác Prentice không thích quảng cáo ồn ào - Bon nói.

- Tôi cũng biết thế - ông Hitchcock nói - Tuy nhiên, ông ấy có đề cập đến ba người ở Rocky đã giúp ông rất nhiều, nên tôi cũng biết các cậu sẽ đến. Chắc cậu đã kịp viết lại về vụ án này?

Bob trao cho nhà đạo diễn một tập hồ sơ.

- À há! - ông Hitchcock kêu.

Theo thói quen, ông Hitchcock không bình luận gì cho đến khi đọc hết thật kỹ những ghi chép của Bob. Khi đọc xong, ông đóng hồ sơ lại, ngồi đăm chiêu một hồi.

- Thật kinh ngạc! - Cuối cùng ông thốt lên - Mà tôi thì không dễ gì bị kinh ngạc. Một người có thể ngủ, xuất hồn khỏi thể xác, rồi đề hồn đi lang thang! Elmquist khiến con ma bình thường trông thật chán phèo.

- Anh ấy vẫn chưa thừa nhận khả năng đặc biệt của mình - Bob nói - Như giáo sư Lantine đã nói, nhiều người đi lang thang như thế không chịu thừa nhận điều này. Họ cảm thấy sợ.

- Cũng dễ hiểu thôi! - ông Hitchcock nói - Hannibal ơi, thế làm sao cậu biết được rằng Murphy chính là tên trộm?

- Nhờ phép loại trừ thuần túy đơn giản - Hannibal nói. Trước tiên, cháu nhận ra rằng tên trộm phải là một người trong xóm - một người biết về chìa khóa trong tủ ở nhà cha xứ. Khi cô Chalmers và bà Bortz đã bị loại ra khỏi hiện trường, cháu biết rằng tên trộm phải là người thuê nhà trong đó. Chỉ có người thuê nhà trong đó mới biết về thói quen của hai người kia - và chỉ có người thuê nhà tại đó mới biết rằng hồ bơi sẽ là nơi an toàn sau khi hai người đó đi rồi.

Mà Sonny Elmquist lại đang ngủ khi vụ trộm xảy ra, nên anh ấy không thể là thủ phạm được. Cuộc điều tra của Bob tại Ruxton xác nhận điều này. Harley Johnson có chứng cứ ngoại phạm rất dễ xác minh vào đêm trộm. Chỉ còn lại Alex Hassel và John Murphy.

Cả Hassel lẫn Murphy đều không ở nhà vào thời lúc xảy ra vụ trộm - Hannibal nói tiếp - Và cả hai đều đã nghe bà Bortz thông báo sẽ cho súc rửa hồ bơi. Về sau, cháu nhớ rằng Murphy ngạc nhiên khi nghe bà Bortz nói thế. Sau đó, trong buổi tối, ông ấy lấy xe bỏ đi đâu đó.

- Chắc chắn là đi lấy thuốc nổ - ông Hitchcock nói - Thuốc nổ không phải là chất người ta thường xuyên có sẵn ở nhà.

- Ông ấy đi gặp một người bạn làm hoá chất - Hannibal nói - Thiết bị ông ấy gắn vào xe bà Bortz không nguy hiểm chết người, nhưng gây ra nhiều tiếng ồn và khói. Ông ấy chỉ muốn gây hoang mang để bà ấy quên đi hồ bơi trong vòng một hai ngày. Đó chính là thời gian ông ấy cần: một hai ngày.

Phải chi không có vụ cháy trong căn hộ ông Murphy, thì cháu đã biết chắc sớm hơn ông ấy là tên trộm rồi. Cháu không nghĩ đó là tai nạn, bởi vì ông Murphy rất cẩn thận khi hút thuốc. Ông ấy không có mối liên quan gì rõ rệt với hồ bơi, nhưng cháu nghĩ tên trộm muốn loại bỏ mọi nhân chứng khả dĩ. Cho nên cháu đã bắt đầu nghĩ rằng Alex Hassel là thủ phạm, rằng ông ấy đã vào căn hộ ông Murphy, châm ngòi vụ cháy bằng một cách nào đó. Tội cháu không thể nhìn thấy ông ấy được: tội cháu không theo dõi kỹ màn hình TV khi vụ cháy nổ ra. Nên Hassel có thể đã dọn ra khách sạn ở để có chứng cứ ngoại phạm, y như Murphy đã vào bệnh viện nằm.

Nhưng khi đọc bức thư với các chỉ thị để giao tiền chuộc, thì cháu biết chắc tên trộm không thể là Hassel. Phải là Murphy. Tiền chuộc phải cho vào thùng rác công viên chính xác lúc năm giờ, mà đó lại là giờ Hassel ăn! Nếu Hassel là tên trộm, thì giờ giao nộp tiền chuộc đã là một giờ khác, chứ không thể nào là năm giờ.

Ông Hitchcock cười.

- Phải. Không thể nào năm giờ. Cho dù ông ấy có muốn bắt lữ mèò chờ đợi, ông ấy cũng không dám nói năm giờ. Người ta sẽ để ý ngay rằng ông ấy vắng mặt. Nhưng tại sao Murphy lại mạo hiểm như thế vì mười ngàn đô la? Ông ấy là môi giới chứng khoán uy tín mà. Bộ ông ấy cần tiền dữ lắm sao?

- Ông ấy nghĩ mình cần tiền - Hannibal trả lời - Ông ấy có thú nhận rằng, với tư cách là người giám hộ Harley, ông ấy đã vay tiền từ tài khoản của Harley để đầu cơ cho riêng mình trên thị trường chứng khoán. Ông ấy đã mất tất cả. Tháng tới là Harley sẽ đến tuổi trưởng thành. Lúc đó, Murphy sẽ phải giải thích về số tiền thiếu, mà giải thích ra thì sẽ bị đi tù. Nên ông ấy hết sức cần khoản tiền mười ngàn đô-la ấy để trả vào tài khoản của Harley.

Ông Hitchcock thở dài.

- Một câu chuyện buồn, nghe rất quen thuộc.

- Harley đã tha thứ cho cậu Murphy - Hannibal nói - Nhưng dĩ nhiên là vấn đề vượt quá tầm tay Harley. Mà thuộc thẩm quyền tòa án. Murphy đã đánh đầu Earl, đã gửi kẹo tẩm thuốc độc cho cô Gwen Chalmers để cô ấy bệnh và không bơi được nữa. Và ông ấy đã thực hiện một vụ trộm và toan tổng tiền bác Prentice.

- Điều này dẫn đến một điều khác nữa - ông Hitchcock nói - Làm thế nào Murphy biết được rằng con chó Carpatas sẽ ở Lucan Court đúng ngày hôm đó?

- Sonny Elmquist nói cho ông ấy biết! - Bob trả lời - Babal đã luôn nghĩ đúng: có mối quan hệ giữa hình bóng trong căn hộ bác Prentice và vụ trộm. Ngày thứ hai hôm trước, thể xác chiếu mệnh của Elmquist nghe lên được Prentice nói chuyện điện thoại, hẹn ngày giờ với Charles Niedland để giao nhận con chó. Dù sao, tội cháu nghĩ rằng chuyện đã xảy ra như thế. Elmquist chối cãi việc này, anh ấy bảo đã nghe được câu chuyện từ miệng bà Bortz trước đó. Nhưng bà ấy đâu có biết con chó sẽ đến chính xác lúc nào.

Dù gì đi nữa, sau khi tỉnh dậy từ chuyến đi lang thang, Elmquist đụng đầu với Murphy ngoài sân và có nói đến con chó cho ông ấy. Elmquist không biết con chó thật ra là gì - nhưng Murphy biết tên Niedland và có lẽ đã đoán ra. Thế là ông ấy đến Lucan Court với khẩu súng và mặt nạ trượt tuyết, toan cướp nhà Charles Niedland.

- Hẳn ông ấy phải rất tuyệt vọng - ông Hitchcock bình luận.

- Dạ phải, và ông ấy càng lún sâu thêm nữa - Peter nói - ông ấy tưởng chỉ cần vợ lấy con chó pha lê rồi chạy thẳng về nhà. Mọi thứ trông có vẻ dễ ợt khi Charles Niedland thậm chí không có ở nhà. Nhưng rồi cảnh sát đến và xem xét được ông ấy. Ông ấy không dám về nhà, nên chạy vào nhà thờ và tiến hành suy nghĩ thật nhanh. Ông ấy đứng giả làm tượng, rồi dùng súng đánh ngất Earl, rồi lại giấu con chó pha lê. Sau đó, ông ấy lên ra ngoài, vứt mặt nạ và áo khoác đen vào thùng rác gần công viên, rồi đi về nhà.

- Rồi ông ấy trở về lấy con chó tối hôm sau, giả làm ma linh mục? - Nhà đạo diễn thốt lên.

Hannibal lắc đầu.

- Dạ không. Murphy nói với tội cháu rằng chính ông ấy cũng nhìn thấy con ma linh mục nữa!

- Chuyện gì sẽ xảy ra với Elmquist? - nhà đạo diễn hỏi.

- Không gì cả - Peter nói - Có thể anh ấy đã toan phạm tội và giữ lấy con chó, nhưng thật ra anh ấy không làm được. Anh ấy đã không có cơ hội. Anh ấy vẫn hy vọng được đi Ấn Độ, nhưng ngay bây giờ thì anh ấy sẽ không đi xa hơn phía tây Los Angeles. Bác Prentice đã liên hệ với công ty sở hữu tòa nhà căn hộ. Họ sẽ buộc Elmquist dời đi chỗ khác.

- Thể xác chiếu mệnh của cậu ấy có quay về ám Prentice nữa không? - ông Hitchcock muốn biết.

- Dạ không. Anh ấy đã đi được hai tuần rồi, mà bác Prentice rất bình yên. Bà Bortz cũng bỏ đi luôn. Bà ấy bảo rằng nếu trong nhà có chó, có tội phạm, thì bà ấy không thể nào chịu trách nhiệm được. Tòa nhà bác Prentice có người quản lý mới. Bác Prentice nói rằng bà này không quan tâm đến công việc của người thuê nhà, miễn không được bật máy nghe nhạc quá to hay bơi lội sau mười giờ khuya. Bác Prentice rất vui. Bác không phải bận tâm đến những kẻ rình mò nữa.

- Vậy thì mọi vấn đề của ông Prentice đã được giải quyết xong - ông Hitchcock nói - Nhưng vẫn còn vấn đề con ma linh mục.

- Có thể là Elmquist trong thể xác chiếu mệnh - Hannibal nói - Khi được nhìn thấy dưới dạng thể xác chiếu mệnh, thì anh ấy luôn ăn mặc y như thể xác thật. Với áo cổ lọ màu trắng và áo ngoài tay dài màu đen, anh

ấy có thể trông giống một ông linh mục. Nhưng vẫn còn vấn đề mái tóc bạc - tóc Elmquist đen mà - và đèn cây. Cháu không nghĩ một thể xác chiếu mệnh có thể cầm một cây đèn cây thật, đang cháy.

Khả năng thứ nhì là con ma linh mục chính là Elmquist bằng xương bằng thịt. Thể xác chiếu mệnh của Elmquist có thể đã nhìn thấy con chó pha lê trong nhà thờ, rồi chính Elmquist muốn đến xem thử. Giả sử có một chút lòng tham, thì có thể Sonny Elmquist đã giả làm con ma để làm cho bất cứ ai vào sẽ hoảng sợ. Nhưng cách giải thích này vẫn có trục trặc nữa: làm thế nào Elmquist trốn ra ngoài được khi cửa bị đóng lại sau khi người ta đã giải thoát cho cháu?

Alfred Hitchcock gật đầu.

- Vậy là còn khả năng thứ ba...

- Rằng thật sự có một con ma! - Bob nói hết câu - Ta sẽ không bao giờ biết được.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-con-cho-tang-hinh>